Sayı: 7 Mayıs 2021
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

ALKEV "JİM"

"Ortaokul"

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

“HEPİNİZ mebus olabilirsiniz. Vekil olabilirsiniz, Hatta reis-i cumhur OLABİLİRSİNİZ. Fakat SANATKÂR OLAMAZSINIZ.”

M. Kemal Atatürk

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Avni GÜZELKAN

Yayına Hazırlayanlar:
Avni GÜZELKAN - Türkçe Zümresi Eş Başkanı
Tsidem MOUSTAFA - Türkçe Zümresi Eş Başkanı
Tamer AKÇAALAN - Türkçe Öğretmeni
Merve BÜYÜKSARGUT - Türkçe Öğretmeni
Fatih BULAT - Türkçe Öğretmeni
Ecem AYHAN - Türkçe Öğretmeni

Dergi Yapım - Grafik Tasarım:
JUPITER MEDYA REKLAM AJANSI
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2021
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV'İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. ALKEV'İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları Ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

DENEMELER

SAĞLIK ÇALIŞANLARINA VEFA 4
SÜPER KAHRAMANLARIMIZ DOKTORLAR....4
SAĞLIK ÇALIŞANLARINA SAHİP ÇIKMALIYIZ ..5
BİZLER İÇİN ATAN KALPLER 5
SOKAKTAKİ HAYATLAR....6
SOKAK ÇOCUKLARI 1-2 6
SOKAK ÇOCUKLARININ HAYATI....7
SOKAKLAR ÇOCUK DOĞURMAZ....7
SOKAK ÇOCUKLARI....8
SOKAKTA GEÇEN YAŞAM 8
SOKAK ÇOCUKLARININ SORUNLARI....8
FARKINDA MISINIZ?....9
ONLAR DA ÇOCUK....9
RÜYALAR UFUK AÇICIDIR 10
BULUTLARA MERDİVEN 10
BEN VE RÜYAM....10
FANTASTİK MANGA DÜNYASI 11
İKİ ESKİ DOST 12

ATATÜRK VE CUMHURİYET

BUGÜN, YARIN VE İLELEBET CUMHURİYET... 14
ATATÜRK....14
ATATÜRK YAŞIYOR 14
SEN VARSIN 14
ATATÜRK'ÜN İZİNDE 15
HİÇ ÖLMEYECEK OLAN LİDER:
ULU ÖNDER ATATÜRK 15
ATATÜRK....15
CUMHURİYET ÇINARI....16
ATATÜRK YAŞIYOR 16
10 KASIM....16
CUMHURİYET 17
ATATÜRK VE CUMHURİYET 17
ATATÜRK VE CUMHURİYET'İN ÖNEMİ....18
CUMHURİYETİ KAYBEDERSEK NE OLUR 18
HİÇ GİTMEDİN Kİ....18
CUMHURİYETİN KURULUŞU 19
ATAMIZ VE CUMHURİYET DEVRİMLERİ 19
SEN HİÇ ATATÜRK'Ü GÖRDÜN MÜ? 20
YAŞAYAN ATATÜRK.... 20
PARLAYAN GÜNEŞ.... 20

MASALLAR

AHMET VE MACERALAR 22
HAYAL ŞATOSU 23
YALANCI KRAL 24
KRAL SEÇİMİ.... 24
SİHİRLİ KUTU 26
FARE İLE ASLAN.... 28
İYİLİK İÇİN.... 29
HER ŞEY MÜMKÜN.... 30
MUTLULUK KAPISI 31
MACERALI BİR GÜN 32
PERİ KIZI İLE KRALIN KIZLARI 33

AFORİZMALAR

AFORİZMALAR.... 34

DEYİMLERLE ÖYKÜLER

EMRE İLE KEMAL.... 38
AYŞE'NİN HAYALİ 38
KENDİ BİNDİĞİ DALI KESMEK 38
DEREYİ GÖRMEDEN PAÇALARI SIVAMAK .. 38
KAYAK YARIŞI 38
MELİKE'NİN DOĞUM GÜNÜ 39
TUZLUYA MAL OLMAK 39
SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK.... 39
DEREYİ GÖRMEDEN PAÇALARI SIVAMAK .. 40
KÖPEKÇİĞİN SEBEP OLDUKLARI 40
MELİSA'NIN DOĞUM GÜNÜ 40
SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK.... 41
KABAK BAŞINA PATLAMAK 41
YARAMAZ SELİM.... 41
SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK.... 42
ALİ'NİN YANLIŞI.... 42
ERMET DEDE SAYESİNDE.... 42
GEMİLERİ YAKMAK.... 43
KABAK BAŞINA PATLAMAK 43
DEREYİ GÖRMEDEN PAÇALARI SIVAMAK .. 43

KİTAP ÖNERİSİ

KİTAP SEVGİSİ.... 44
FİLLER SULTANI İLE TOPAL KARINCA.... 44
İNSAN VÜCUDU TİYATROSU 44

KARİKATÜR YORUMLAMA

KİTAPLAR VE İNSANLAR 46
KİTAP.... 46
KİTAPLAR.... 47
KİTABIN AYDINLATICILIĞI 47

ÇEVRE KOMPOZİSYONU

ÇEVRE.... 48

ŞİİRLER

YİTİRİLMİŞ RENKLER 1-2-3-4 50
UMUT.... 50
BİNBİR RENK 51
RENKSİZ BİR DÜNYA....51
DUYGULARIN RENKLERİ....51

ÖNERİYORUM

ÖNERİYORUM 52

ÖYKÜLER

BİR UMUTTU YAŞATAN İNSANI 54
BİR RÜYANIN İNŞASI.... 55
BİR GÜNDE DÖRT MEVSİM 56
KIŞ RÜYASI.... 57
SICAK EKMEK KOKUSU.... 58
ŞEHZADE SOKAĞI.... 59
ÖZLENEN GÜNLER.... 60

GEZİ YAZILARI

ADIM ADIM İTALYA.... 62
SİNGAPUR GEZİSİ.... 63
ALMANYA YOLCUSU KALMASIN.... 64

ÇİZİMLER

ÇİZİMLER.... 65

ÇANAKKALE

ÇANAKKALE.... 66

ÖZGÜN DÜŞÜNCE DOSYASI

MASKELİ ÇOCUK.... 68
BİRDEN BİRE 70
HAYATIN İPLERİ.... 70
ELİMİZDEKİ NEFES....71
ÖĞRENDİK Mİ?....71
MASKE SADECE ÇİZGİ FİLMLERDE OLMAZ .. 72

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

Güzelleştirmeli insan
Sözünü
Söndürmemeli yüreğindeki
Közünü
Baktığı kadar görecek
Kendi özünü...

Değerli Okurlarımız,

Aylar boyu süren yoğun, yorucu, özverili çalışmaların bir ürünü olan ALKEV'İM dergisini sizlerle buluşturmanın mutluluğu içerisindeyiz. Her sayfada ayrı bir emeğin yer aldığı düşünmenin ve çalışmanın ürünü olan dergimiz, tamamıyla siz sevgili öğrencilerimizin ortaya koymuş olduğu bir çalışmadır. Özellikle öğrencilerimizin girişimci, istekli ve çalışkan tutumlarla yazdığı yazıların ve emeğin karşılığı hiç şüphesiz ki siz kıymetli okurlarımızın ilgi ve takdirlerini kazanacaktır. Yaşadığımız bu zorlu salgın döneminde bile kâğıda, kaleme, yazmaya sıkı sıkıya bağlı kalan öğrencilerimiz, yazarak düşüncelerini ortaya koymanın özgürlüğe açılan kanatlar olduğunun her zaman bilincinde oldular. İşte ALKEV'İM dergisi küçük yazarlarımızın kendi benlikleriyle her satırını ilmik ilmik işlediği, her satırına kendi duygularını kattığı bir eser olarak karşımıza çıkıyor. Tüm öğrencilerimize sonsuz teşekkür ediyor, iyi okumalar diliyoruz.

Türkçe Zümresi

"Gençliği yetiştiriniz. Onlara ilim ve irfanın müspet fikirlerini veriniz. Geleceğin aydınlığına onlarla kavuşacaksınız."

Mustafa Kemal ATATÜRK

“DENEMEler”

SAĞLIK ÇALIŞANLARINA VEFA

Böyle bir pandemi döneminde sağlık çalışanları bizler için çok ter dökmekte. Bizi iyileştirmek, korumak ve sağlıklı yaşamamıza devam etmemiz için çok çabalamaktadırlar. Bu yüzden biz de sağlık çalışanlarının değerini bilmeliyiz. Onlar olmasa bizim durumumuz çok kötü olurdu ve insanların umutları kalmazdı. Onlar bizi sağlık açısından koruyorsa biz de onları sosyal olarak korumalı ve anlamalıyız. Sonuçta bir millet için barış, saygı ve sevgiye ihtiyaç vardır. İşte bu yüzden yardımlaşmak çok önemlidir.

Tıp okumak zor ve zahmetli bir iştir. Bir o kadar da risklidir çünkü sağlıkla ilgili bir işte çalışıyor iseniz size gelen birçok hastanın hayatı sizin elinizdedir. Bu duygu çok ağırdır. Fakat bu hastanın hastalığını veya durumunu başarı ile atlatırsanız işte o duygu hayatınızın en iyi ve gurur verici duygusu olabilir. Her sağlık çalışanı klasik bir hayatı olacağını yani sabah kalkıp işe gideceğini, hastalarına baktıktan sonra eve gelip kimisi ailesi ile kimisi de tek başına mutlu bir zaman geçireceğini hayal eder ve planlar. Evet bu plan harika ve 2020 yılına kadar çoğu sağlık çalışanı bu planı gerçekleştiriliyordu. Artık her ne olduysa 2020 yılında oldu. O güzel plan ve hayaller birdenbire suya düştü ve adeta ulaşılamaz bir rüyaya dönüştü. Bu, tabii ki herkes için bir hayal kırıklığıdır. Fakat bu yıl en en en kötüsü. Çünkü sağlık çalışanları hiç tanımadıkları kişiler için kendi hayatlarından vazgeçiyorlar. Bu durumda bizlerin yapabileceği tek bir şey var. O da kendimizi korumak için alınan önlemlere tamamen uymak. Fakat kafanızı çevirip camdan baktığınızda, insanların yarısının bu önemleri bilmediğini ve hiçbir şekilde bu önemlere uymak için çabalamadıklarını görüyoruz. Bu çok üzücü, biz sağlık çalışanlarına yardım etmezsek kim yardım edecek onlara? Tabii ki size, gidin ve onları hastane gibi riskli yerlerden uzaklaştırın demiyorum. Biz bunu yapmayız ama kendimizi korursak onların bakacağı hasta sayısı azalır ve riskli ortamlarda daha az vakit geçirirler. Düşünsenize; daha 7 yaşındasınız ve ebeveynlerinizin ikisi de doktor veya hemşire fark etmez. Bir gün işe gidiyorlar ve siz onların iş bitiminde eve döneceğini sanıyorsunuz. Bekliyorsunuz, bekliyorsunuz ama gelmiyorlar çünkü hiç görmedikleri insanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyorlar ve en sonunda bir insanın hayatını kurtarmaya çalışırken kendi hayatlarını çok büyük bir tehlikeye atıyorlar. 14 gün anne ve babanızı göremiyorsunuz. 14 günün sonunda sağlıklı bir şekilde çıkıyorlar ve eve geliyorlar. Sizce o 14 gün 7 yaşındaki bir çocuk için kaç yıl gibi hissedilmiştir. Ama sonra şunu düşünüyorsunuz belki bir daha hiç gelmeyebilirlerdi. İşte böyle hisseden ve bunu yaşayan o kadar çok çocuk ve kişi var ki. İşte bu yüzden sağlık çalışanları deliler gibi çalışıyorlar. Çünkü hiçbir kişi başka bir kişinin üzülmesinden mutlu olmaz.

İşte bu yüzden kurallara uymalı ve sağlık çalışanlarının değerini bilmeliyiz onlar olmasa şu anki durumumuzu hayal bile etmek istemiyorum. Lütfen siz de sağlık çalışanlarına yardım edin ve onların ailesini çok büyük bir korku ve stresle karşı karşıya bırakmayın. Bu bizim elimizde ve bizler bunu yapabiliriz.

Deniz ÇELİK 7/A

Süper Kahramanlarımız Doktorlar

Pandemi sürecinde doktorlar süper kahramanlarımız oldu. Herkesin yardımına koştular. Hiç pes etmediler. Ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kendi hayatlarından vazgeçip başkalarının hayatları için uğraştılar. Ailelerinden, eşlerinden, çocuklarından uzak... Onlara bu konuda gerçekten çok büyük bir teşekkür borçluyuz.

Maalesef kötü bir salgının içindeyiz. Her gün yüzlerce insan ya virüse kapılıyor ya da ölüyor. Ve bu sırada doktorlar ne yapıyor. Kendi hayatlarından vazgeçip bu yüzlerce insanın yardımına koşuyor. İnsanların iyileşmeleri için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Ama onların da özel hayatları yok mu? Elbette var. Eşleri var, çocukları var... Her gün hem onlar için hem başkaları için hem de kendi sağlıkları için endişeleniyorlar. Peki onlar bize nasıl yardım ediyorsa bizim de onlara yardım etmemiz gerekmez mi? Tabi ki hemen doktor olup onlara katkıda bulunamayız ama dışarı daha az çıkarak, sosyal mesafeyi daha iyi koruyarak, maske takarak yardım edemez miyiz?

Zaten bunları sadece onlara yardım etmek için değil, kendi sağlığımız için de yapmalıyız. Evet, zor günlerden geçiyoruz. Ama bir süre dişimizi sıkmalıyız. Dışarı sadece ihtiyaçlarımız için çıkarsak bu süreci en az zararla ve daha kısa sürede atlatırız. Ayrıca doktorlarımızın da dinlenmeye ihtiyacı var. Ne olur dışarı daha az çıksak? Siz dışarıda eğlenip gezerken, başka yerde insanlar iyi olsun diye çalışan bir topluluk var. Bu kadar mı acımıyorsunuz onlara? Empatiden bu kadar mı yoksun insanlarsınız? Onların yerinde siz olsaydınız? Onlar bunca sene çalışıp istedikleri mesleğe kavuşmuşlar. Size hizmet ediyorlar. Diyorlar ki ''Bu insanların da bir hayatı var. Çocukları var, arkadaşları var, eşleri var... Onlara yardım etmeliyiz.'' Ama biz onlara yardım etmiyoruz. Bu şekilde bu süreci atlatamayız.

Bu dönemde kimse bencil olmamalı. ''Zaten doktorlar beni kurtarır.'' demeliyiz. Evet belki sizi kurtarabilirler. Ama onları bu riskli dönemden kim kurtaracak? Hastanede kaç yüz tane vakanın içinde çalışıyorlar. Ve bu salgının bir an önce bitmesi için çalışacak olan kişiler bizleriz. Emin olun ki bu süreci en az ölüm ve vakayla bitirmeye çalışmak onlar için en büyük yardım.

Zeynep ÇETİN 7/A

SAĞLIK ÇALIŞANLARINA SAHİP ÇIKMALIYIZ

Sağlık çalışanları bizim sağlığımız için savaşan kişilerdir. Hele hele şu Pandemi günlerinde sağlık çalışanlarının değerini çok iyi bilmeliyiz. Onlar da diğer insanlar gibi işlerini yapıyorlar. Ancak onların işleri diğer insanların işlerine göre riskli. Çünkü hep hasta ve hastalık bulaştırma ihtimali olan kişilerle bir arada oluyorlar. Dolayısıyla sağlık çalışanlarının önemi diğer insanlara göre daha farklı oluyor.

Çünkü onlar, özellikle Covid - 19 gibi salgın hastalık dönemlerinde hastalıklarla en önde savaşanlar. İnsan hayatında sağlık en önemli unsurdur. Sağlığımız yerinde olmasa günlük yaşamdaki her türlü aktivitemiz bozulur. Ne yaptığımız işten zevk alırız ne de iş yapabiliriz. Siz hiç Covid - 19 testi pozitif çıkanın izole edilmiş yaşantısını, yoğun bakımda yatanları, entübe edilmiş Covidl'i hastanın günlerce yüzükoyun yatışını gördünüz mü? Dilerim görmezsiniz. İşte onların hepsi ile sağlık çalışanları ilgileniyor. Hem de ilgilenirken kendisinin de hastalık kapma ihtimali yüksek olmasına rağmen.

Maalesef bizim halkımızın bir kısmı sağlık çalışanlarımızın değerini pek bilmiyor. Hastanede hastane kurallarına uymaları istenince o kural işine gelmiyorsa veya sağlık çalışanı diğer işlerini bırakıp özel olarak onun işi ile ilgilenmiyorsa saldırıya uğruyorlar. Bu tür davranışlar çok yanlış olmasına rağmen oluyor.

Şu anda Covid - 19 ile mücadele ediyoruz. Ancak bazı vatandaşlarımız maske takmadan sokağa çıkıyor. Bu durum, bence sağlık çalışanlarına vefasızlık örneği. Sonuçta ne oluyor? İnsanlar virüs alarak veya başkasına virüs bulaştırarak hem kendisinin hem başkasının hayatını tehlikeye atıyor ve sağlık çalışanlarının iş yükünü arttırıyor. Bu durum da hastanelerde yoğunluğun artmasına neden oluyor.

En acı olanı da sağlık çalışanlarının virüslü hastalar ile ilgilenirken virüs kapmaları sonucu hayatlarını kaybetmeleri. Sağlık çalışanları, evde ailesini ve çocuğunu ikinci plana atarak, ismini bile bilmedikleri hastalarını iyileştirmek için mücadele ederken virüs kapıyor ve yaşama veda ediyorlar.

Bizler bir sağlık çalışanlarının daha hayata veda etmemesi için mümkün olduğunca kurallara uymalıyız ve evde kalın deniyorsa sabredip evde kalmalıyız.

Recep Egehan YİĞİT 7/A

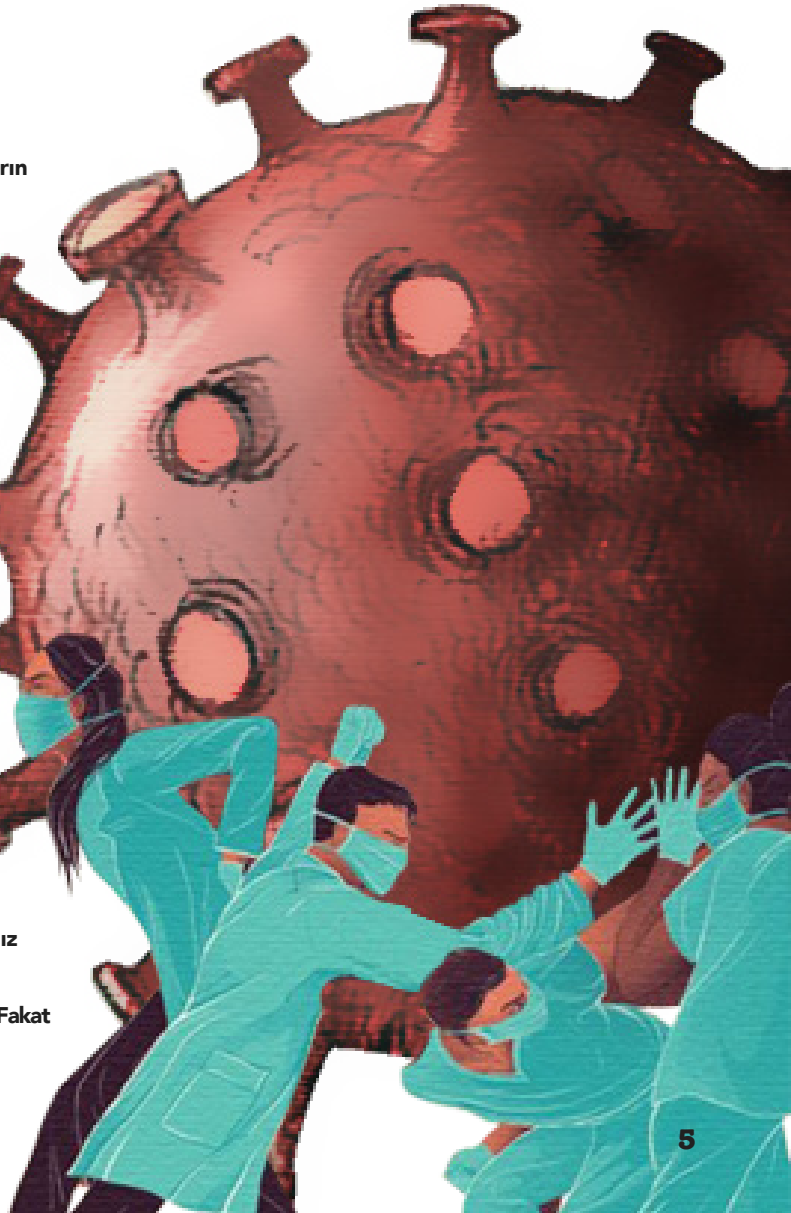
BİZLER İÇİN ATAN KALPLER

Bana ülkemizin kahramanları kim diye sorsalar, şüphesiz onların adını söylerim. Bu dünyaya gözlerimizi açtığımızdan beri kimi zaman varlığını bile unuttuğumuz fakat yeri geldi mi hayatımızı kurtaran sağlık çalışanlarının adını.

Sağlık denen kavram insanlığın varoluşundan beri var. Sağlığın baş tacı sağlık çalışanları da asırlardır bizlere hizmet etmekte. Asırlar öncesinden bu yana birçok şey değişti tabi. Teknolojinin gelişmesiyle akıllı bandajlar, sindirilebilen sensörler, VR ile ameliyat hatta diş operasyonu yapan robot bile üretildi. Şu an yaşadığımız pandemi sürecinde sağlık çalışanlarının mesleklerine duydukları sevgi tüm bu gelişen teknolojinin önüne geçti. Hiç tanımadıkları insanlar için kendi hayatları pahasına yılmadan usanmadan, tüm sevdiklerinden uzak, bir mum gibi tükenseler bile çevrelerini aydınlatmaktan vazgeçmediler. Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK' ün " Beni Türk hekimlerine emanet ediniz!" sözü bu gün yaşanan bu zorlu günlerde bir kez daha önem kazandı. Ben bütün sağlık çalışanlarına sesleniyorum. Atatürk'ün sizlere duyduğu güveni boşa çıkarmadınız, kalpleriniz hep bizler için attı. Bizler de sizlere bu fedakarlıklarınız karşısında her zaman destek olup kurallara uyacağız.

Bu zorlu günler geçecek, eski mutlu günlerimize döneceğiz. Fakat bizim kahramanlarımız hiçbir zaman değişmeyecek. İyi ki varsınız!

Damla Dalya ÇELİKER 7/A

SOKAKTAKİ HAYATLAR

İnsanlar bebek olarak dünyaya gözlerini açar, sonra büyür ve çocuk olurlar. Daha sonra okula gitmeye başlarlar. Hepimizin hayatı böyle başlar. Ancak bazılarımızın hayatı farklı devam edebilir. Burada size anlatmak istediğim konu, işte bu hayata farklı devam eden çocuklarla yani ''sokakta yaşayan çocuklar''la ilgilidir.

Sokak çocukları bizim gibi doğarlar ancak bizim gibi yaşama şansı bulamazlar. Bizler okula gideriz ancak onların çoğu okula gidemezler. Bizden hiçbir farkları olmadığı hâlde sevinçlerini bizler gibi yaşayamaz ve hatta bazı sevinçleri hiç yaşayamazlar. Korunmak, ait olmak, sevilmek... Oysaki bu bütün çocukların temel ihtiyacı değil midir?

Onların belki hayalleri bile kısıtlıdır. Oyun oynamayı bile hayal edemezler çünkü karınları açtır, yiyecek yemekleri yoktur. Elbette onların da çocuk hakları vardır ama okula gidemedikleri için bilmiyorlardır. Gelecekte sırf bu yüzden belki de onların meslekleri olmayabilir. Bir parça ekmek yiyebilmek ve karınlarını doyurmak için çalışmaktadırlar. Elbette onların da hakkıdır sıcacık bir yuvada ailesi ile yemek yemek ve mutlu olmak. Bir empati yapmaya çalışalım. Bu bile zor geliyor değil mi? Bir de sokak çocuklarını düşünelim. Kim bilir neler yaşıyor ve ne zorluklar çekiyorlar. Kimilerimiz yemeklerini döke saça yerken kimilerimiz yemeklerini beğenmezler bile. Hiç düşünmeyiz bunlara muhtaç olanlar olduğunu. Oysaki sokakta yaşayan bu çocukların bizden hiçbir farkı yoktur.

Buradan yola çıkarak varacağımız sonuç şu olmalıdır ki hepimiz bu dünyanın bir parçasıyız ve gerek sokak çocuğu olsun gerek sıcacık yuvasında oturan çocuklar olsun hepimiz aynı haklara sahibiz.

Bu yüzden sokak çocuklarını korumalıyız ve çocuk esirgeme kurumlarına elimizden geldiğince destek olmalıyız.

Almila Göksu SÜMER 5/D

SOKAK ÇOCUKLARI

Çocuklar, ilgi ve sevgi ister. Fakat maalesef bazı çocuklar ilgi ve sevgisizlikten sokaklarda kalmak zorunda kalır. Ve bu ihtiyaçlarını karşılayamazlar.

Çocukların sevgiye ihtiyaçları vardır. Bu çocuklar maalesef bu duyguları hissedemiyorlar. Okula gidemiyorlar. Bu haksızlık! Onlar bizim gibi eğitim alamıyorlar. Sıcak bir evleri bile yok! Biz bu kadar şey isterken onlara bir çikolata bile hayal gibi! Onlara sıcak bir ev, sıcak bir kucaklama lazım. Bazı çocuklar evdeki geçimsizlikten dolayı evden kaçıyor, mutluluğu sokakta arıyor! Bazıları ise zorla çalıştırılıyor. Çocuklar oyun oynayarak büyür fakat bu çocuklar parka bile gidemiyorlar!

Sokak çocuklarının hiçbiri sokakta yaşamak istemez! Hepsinin bir hikâyesi var tabii ki. Hiçbir anne baba da çocuğunu sokakta bırakmak istemez. Ama hayatta herkesin bir hikâyesi var ve bunlar hayatta insanları farklı yerlere sürükleyebilir. Sokak çocuklarını gördüğümüzde, hepimizin içi acır ve gözlerindeki hüznü görebiliriz. Ve bazı çocuklar şiddete uğruyorlar. Çünkü etrafımızda kötü insanlar da var. Çocuklara şiddet uygulanmasına kesinlikle müsaade edilemez!

Bu çocuklar için elbette hepimizin yapabileceği bir şeyler vardır. Devletin ve belediyelerin bu çocukları sokaktan kurtarıp huzurlu bir ortama kavuşturması gerekir. Bizim bir gülümsememiz bile onlara huzur verecektir.

Ceren YAĞCI 5/C

SOKAK ÇOCUKLARI

Sokak çocukları yalnız ve yardıma muhtaçtır. Onlara yardım edecek birilerini bulmaya çalışırlar. Onlarla ilgilenecek anne ve babaları yoktur, bu sebeple sevgiden yoksun kalırlar. Sevgiden yoksun büyüyen bir insanın kimseye güveni kalmaz. Bu sebeple yalnızlık çekerler.

Sokakta yaşayan çocuklar barınma ihtiyacını karşılayamaz. Bu nedenle dışarıda kar, yağmur, dolu gibi şeylerden korunamazlar. Kışın soğuktan grip olabilirler ya da başka hastalıklar kapabilirler. Yazın sıcaktan başlarına güneş geçebilir. Hatta ölebilirler bile.

Bazı kötü insanlar onları kullanıp suça itebilir. Sokaklar sokak çocukları için evdir ama tehlikelere oldukça açık bir evdir. Yanlızlık onları huzursuz eder. Huzursuzluk da onların psikolojik sorunlar yaşamasına ve mutsuz olmalarına sebep olur.

Anne babaları olmadığından, yardıma muhtaç olduklarından, sevgiden yoksun olduklarından insanlar sanki onlar insan değilmiş ve onlar dilenciymiş muamelesi ile yaklaşırlar. Ailelerini görmemiş olsalar bile onları görmek isterler. Ailesinin sıcak sevgisini tatmak isterler. Bu yüzden insanlardan yardım isterler. Yalnızlık onları iyice mutsuz hissettirir.

Kısacası sokak çocukları çok zor şartlar altında yaşarlar. Sevgiye, mutluluğa, güvene, bir eve, bir aileye, huzura ihtiyaçları vardır. Biz bu çocuklar için yardım kampanyalarına bağış yapıp toplumu bilinçlendirmeliyiz. Unutmayalım ki onlar da bizim gibi çocuk!

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

SOKAK ÇOCUKLARININ HAYATI

Hiç düşünmüş müydünüz o sokakta öylece yatan çocukların hayatlarını? Nasıl bir hayat yaşıyorlardır acaba? Birçok ihtiyaçları var aynı bizler gibi. Ne bir aileleri ne bir tanıdıkları ne de onlara sevgi gösteren biri var.

Bir çocuğun yaptığı en normal şeydir hayal kurmak. Bazen bir oyuncak bazen gelecekte ne olacağı ile ilgili hayal kurar. Ama bir çocuk ne zaman hayal kurmaz, kuramaz biliyor musunuz? Umutları olmadığı zaman. Hayal kuramayan, bir hayali olmayan çocuk sokak çocuğu. Karnımız açken oyun oynamak ister miyiz? Ama onlar hep aç ne zaman oyun oynayacaklar? Peki ya mutsuzken? Ama onlar hep mutsuz oyun oynamak istemeyen bir çocuk düşünmesi bile zor. Onların evleri de sokak; soğuk, tehlikeli, sevgiden yoksun sokak. Sıcak bir yuva bir aile güzel yemekler bunlar onlar için sadece gerçekleşmesi çok zor olan hayaller. İster zengin olalım ister fakir onlara vereceğimiz birazcık para, çokça sevgi onlar için bir mucize. Hep duyarız haberlerde açlıktan ölen çocukları. Ne kadar acı bizim her gün binlercesini çöpe attığımız ekmek, onların hayata bağlı kalabilmesini sağlayacak. Hepimiz uzun bir günden sonra eve gelmenin hayalini kurarız ama onların gidebilecekleri bir evleri yok.

Onlara bir tabak yemek, giyecek bir şey, bir oyuncak, biraz su bunlardan herhangi biri onları mutlu etmeye yeter. Onlara güzel bir gelecek vaat edebiliriz minicik bir yardımla. Onlar sokakların çocuğu olmamalı!

Beren Zehra SAPAN 5/B

SOKAKLAR ÇOCUK DOĞURMAZ

Bütün çocukların korunmaya, barınmaya, beslenmeye ve bir ömür boyu sağlığa ihtiyacı vardır. Ama maalesef bazı çocukların bu temel hakları ellerinden alınmıştır. Ne yazık ki hayat bazı çocuklara adil davranmaz.

Sokaklar çocuk doğurmaz. Hepsi, herkes gibi bir anne ve babanın çocuğudur. Sokak çocuklarının tek farkları evde değil de sokakta yaşamalarıdır. Biz normal çocuklar, sıcacık yuvamızda şefkatli ailemizle mutlu mesut yaşarken hayat onlara o kadar zor ki... Parklarda, köprü altlarında aç susuz bir dilim ekmeğe muhtaç çocukları görünce içim cız ediyor. Bir kış günü okul çıkışı dışarıda kar yağıyordu. Ben sıcacık arabamda annem ve kardeşimle eve dönerken trafik ışıklarında sokak çocukları etrafımızı sardı. Annem camı yarım açıp arabadaki yiyeceklerden çocuklara uzattı. Anneme neden para vermediğimizi sordum. Eğer para verirsek onları çalıştıran kötü insanlar daha da eziyet edip çalıştırmaya devam edeceklermiş. Oysa şimdi hepsi kapış kapış verilen yiyecekleri yiyorlardı. Acaba biraz olsun doymuşlar mıydı? Ne suçu vardı bu çocukların? Yoksul ve bilinçsiz bir ailede doğmak çocukların tercihi değildi ki.

Ben de bir çocuk olarak sokak çocukları için halkımızı bilinçlendirmekten yanayım. Çözüm asla cebimizden çıkartıp bir iki lira vermek değil hayatı sokak çocuklarının gözünden görmeye çalışmak. Onlarda bizim gibi güzel okullarda okuyup, meslek sahibi olmak istiyorlar. Küçümseyip hor görmek asla doğru değil. Sokaklarda barınmak zorunda olmak onların suçu değil!

Duru BOZACI 5/B

SOKAK ÇOCUKLARI

Sokak çocuklarının hayatı çok zordur. Yuva dedikleri yer tehlike dolu. Dikkat etmeleri gereken çok şey var. Onlarda hepimiz gibi insan. Peki neden sokaktalar?

Evlerimiz bizi soğuktan korur, güvende tutar. Sokak bunları yapamaz. Tanımadıkları milyonlarca insanla karşı karşıya kalan sokak çocukları kime güveneceklerini bilemezler. Onların da barınma hakları var, kullanamamaları haksızlık değil mi? Sokaklarda hırsızlar olabilir, evleri olmadığı için çok dikkat etmeleri gerekir.

Sokak çocuklarının geleceği de yok. Sokakta kaldıkları zamanda hep o an için çalışırlar, geleceği düşünmezler. Düşünseler bile pek fazla şansları yoktur. Oysa bizim önümüzde ne çok seçenek var doktor, hemşire, öğretmen, mimar olmak. Bu meslekler için okuruz. Hatta hayaller kurarız. Onlar okuyamaz, öğrenemez ve hayal kurmaya fırsat bulamaz. Haklarını ya da onlara yardım edebilecek kurumları bilmezler.

Sokak çocukları bunlara benzer birçok zorlukla karşı karşıyalar. Onlara yardım etmek için birlik olalım. Unutmayın onlar da insan!

Elif TOPALOĞLU 5/C

SOKAKTA GEÇEN YAŞAM

Sokak çocukları birçok temel haktan mahrum kalırlar ve aynı zamanda temel ihtiyaçlarını da karşılayamazlar. En büyük sorunları eğitim ve sağlık eksiklikleridir.

Sokak çocukları maalesef hayatlarını sokaklarda geçirmek zorunda kalırlar. Bu yüzden hijyenik bir ortamları yoktur. Bu da sık sık hasta olmaları demektir. Sağlık kontrollerini de düzenli yaptıramadıkları için aşılarını da olamazlar ve bu daha ciddi hastalıklarla karşılaşmalarına neden olur.

Bir diğer ciddi sorunları ise eğitim alamamalarıdır. Bu yüzden matematik, Türkçe gibi temel derslerden uzak kalırlar. Okula gidememeleri onların yalnız kalmalarına, sosyalleşememelerine neden olur. Arkadaşları olmaz ve sosyalleşemezler. Bu da onların ileride iyi insanlar olmalarına engel olur.

Bu sorunları ortadan kaldırmak için çeşitli yollar vardır. Öncelikle bu çocukların ailelerini bilinçlendirmemiz gerekir. Ailelerin çocuklarını sokağa göndermek yerine okula yollamaları için çözümler bulunmalı, yasalar daha etkili hale getirilmelidir.

Tüm bu problemlerin çözülmesi için devlet ve toplum birlikte çözüm bulmalıdır. Tabii biz de üzerimize düşen görevleri yapmalıyız.

Ekin HABİBOĞLU 5/D

SOKAK ÇOCUKLARININ SORUNLARI

Çocuk; ilgi, sevgi, korunacağı ve sığınacağı bir yer ister. Çocuğun bu isteklerinin beklentilerinin karşılanacağı tek yer bir aile ortamıdır, sıcak bir yuvadır. Sokaklarda büyüyen çocuklar, onların her yönüyle sağlıklı büyümelerini sağlayan bu aile ortamından ve sıcak bir yuvadan uzak oldukları için pek çok olumsuz durumla karşılaşırlar.

Sokakta yaşayan çocuklar barınma konusunda büyük sıkıntı yaşarlar. Onları kentin hemen her yerinde bankamatik kabinlerinde, parklarda, pasaj girişlerinde, köprü altlarında, meydanlarda grup halinde otururken, uyurken ya da birbirleriyle söyleşirken görmüşsünüzdür. Sokaklar bu çocukların evidir ama her türlü tehlikeye açık bir ev. Sokak çocukları, sıcak bir yuvadan, güvenli bir yaşamdan yoksundur. Sokak çocukları sevgiden yoksun yaşarlar. Sevgi yoksunluğu insanları şiddete, acımasızlığa, bencilliğe sürükler. Hırsızlık, gasp olayları görsel ve yazılı basında sık sık karşılaştığımız haberlerdir. Kendini korumak, parasını vermek istemeyen kişi ve sokak çocukları arasındaki inatlaşma üzücü durumlara hatta ölüme bile neden olabilir. Sevgi yoksunluğunun insanları şiddete ve acımasızlığa yönelttiği bir gerçektir. Sokak çocuklarının yoksul aileler arasından çıktığı bir gerçektir. Televizyonlarda bu konuda yapılan röportajları izlemişsinizdir. Yakalanarak evlerine gönderilen bu çocukların anne ve babalarıyla televizyoncuların yaptığı röportajlar da bu insanların ne denli yoksul oldukları apaçık ortadadır.

Çoğunlukla kenar semtlerdeki yoksul evlerde yaşayan bu insanlar ekonomik zorluklar içindedirler. Yiyecek bir dilim ekmeğe bile muhtaçtırlar. Bu yoksulluk onları sokağa itmiş ancak sokakta da bu sorunlardan kurtulamamışlardır. Ekonomik sorunlar çözülmedikçe bu çocukların sokaklardan kurtulmaları mümkün değildir.

Sokak çocukları sıcak bir ev ortamına yani bir aile yaşantısına sahip olamadıkları için yaşamak zorunda kaldıkları sokaklarda çok farklı sorunla karşılaşırlar. Sağlık sorunlarından, barınmaya, onları kötü alışkanlıklara iten insanlardan, yoksulluğa kadar pek çok sorunla mücadele ederler. Aslında onların sorunları toplumun sorunlarıdır. Sokak çocukları için yaşam ve öğrenme merkezleri açılırsa onları da topluma sağlıklı bireyler olarak kazandırmış oluruz.

Emre ÜNLÜ 5/A

FARKINDA MISINIZ?

Çocuklar sevgiyle büyümezse kötü alışkanlıklar edinirler. Bunlar dilenmek, şiddet ve suça karışmak gibi davranışlardır. Aslında çocukların oyun oynama, barınma, sevgi ve eğitime ihtiyacı vardır.

Bizim hayallerimiz, isteklerimiz hiç bitmez değil mi? Onlar sadece sıcak bir yuva istiyorlar. Hayalleri, istekleri belki bu kadar. Bunlarla kısıtlı olur mu hiç, bir çocuğun hayalleri. Bir de kendi hayallerimizi düşünelim... Hangi okulda okuyacağımıza, hangi dilleri öğreneceğimize, hangi ülkeleri gezip, hangi mesleği edineceğimize şimdiden karar veriyoruz bile. Sokak çocukları bizler hayal kurarken ''Yarın ne yiyeceğim?'' diye düşünüyorlar. Peki, ya sokak çocuklarının sorunları neler?

BARINMA:

Sokak çocuklarının kalacak bir evleri yok. Onlar kirli yerlerde yatıyorlar. Belki yatamıyorlar bile soğuktan. Hiç düşündünüz mü karlı bir akşamda sokakta yattığınızı. Ne kadar kötü değil mi? Biz evlerimizde cam açık olunca bile üşüyoruz, kim bilir onlar ne kadar üşüyordur. Sokaklar onların evi ama en güvensiz ve en tehlikeli evleri.

AÇLIK :

Sokak çocuklarını hiç kilolu gördünüz mü? Sokak çocukları sağlıksız beslendiği için hep zayıf ve sağlıksızdırlar. Bu yüzden enerjik olamaz ve çabuk hastalanırlar.

EĞİTİM:

Çocuklar iyi bir eğitim almazsa meslek sahibi olamazlar .Küçük yaşta çalıştırılırlar. Hayatları boyunca hep başka insanlara muhtaç kalırlar. İşleri olmadığı için dilenir, hırsızlık bile yapabilirler.

SAĞLIK:

Bir çocuk düzensiz beslenirse bir sürü sağlık problemleriyle karşılaşır. Sokak çocuklarının parası da olmadığı için hastaneye de gidemezler.

Sokak çocuklarının bir yuvaya ve iyi bir eğitime sahip olabilmesi için dernekler ve vakıflar kurulabilir. Elde edilen parayla ihtiyaçları karşılanabilir.

Bir sokak çocuğu siz oyun oynarken sizi izledi mi hiç? Hadi onu da alın aranıza. O çocuk bir an olsun yalnız olmadığını hissetsin. Sevgi duygusunu tatsın. Sokak çocuklarını topluma kazandırabiliriz.

Oyuncağımızı, çikolatamızı değil; sevgimizi, neşemizi de onlarla paylaşalım.

Duru Nergis DİLMEN 5/D

ONLAR DA ÇOCUK!

Siz kendinizi hiç bir sokak çocuğunun yerine koydunuz mu? Ben koymadım. Ama biz onları düşünmezsek onları kim düşünecek? Bence artık onların geleceklerine küçük de olsa bir fidan ekmeliyiz. Çünkü onlarında hakları var, onlar sadece bu haklarını kullanmayı hiç öğrenemediler.

Sizin geleceğe dair bir hayaliniz yok mu? Benim var. Mimar olmak istiyorum. Şanslıyım ki iyi bir eğitim alabiliyorum. Peki ya sokak çocukları? Onların da bir yuvaya, bir aileye, sevgiye, şefkate ihtiyaçları yok mu? Onlar eğitimlerini değil sağlıklarını bile düşünemiyorlar açlıktan. Size bir sorum olacak peki siz bir tane de olsun bir sokak çocuğuna küçücük ufacık da olsun destek oldunuz mu? Ben oldum ama olduğum destek ne onun karnını doyururdu ne de iyi bir eğitime yeterdi. En merak ettiğim sorulardan biri onları düşünen kişiler var mı? Açıkçası çok fazla insan olduğunu düşünmüyorum.

Biz her şeyin daha fazlasını isterken açgözlü davranıyoruz. Ama sokak çocukları bir tanesini bile bulamıyor. Mesela elinizde bol bol olan bir şeyden onlara bir tane versek ne olur ki? Onlar mutlu olur ve onlara sevgi ne demek onu anlatmış oluruz. Dürüst olalım kimse bu davranışı şu vakte kadar umursamamıştır ama bu davranış da bir sokak çocuğunun gönlünü kazanmaya değen bir davranış olur. Yani ''BİR D E S T E K B İ R GELECEK''. Unutmayalım onlar da bizimle aynı haklara sahip! Biz çok şanslı çocuklarız ve sokak çocuklarının geleceğini değiştirmek bizim elimizde.

Zeynep TURANCI 5/D

RÜYALAR UFUK AÇICIDIR

Sabah uyandığımda hâlâ gördüğüm rüyanın etkisi altındaydım. Zannetmeyin ki masallardaki perilerden, cadılardan bahsediyorum. Hayatımı değiştiren, beni yepyeni fikirlere yönlendiren bir heyecan içindeydim. Sanki sisler dağılmış, bütün o belirsizlikler gitmiş, geleceğim ile ilgili neyi nasıl yapacağımı bilebilir hâle gelmiştim. Bir rüya sayesinde…

Rüyalar çok şeyi değiştirebilir. Hayatınızı bile… Düşünsenize, daha önce hiç aklınızda olmayan bir düşünce gelip rüyanıza giriyor. Ve sizin yaşam biçiminiz değişiyor. Çünkü onu hedefliyorsunuz. Onu gerçekleştirmek için çalışıyorsunuz. Onun için zorlukların üstüne gidiyorsunuz. Peki o şey ne? Bir kere masal kahramanı olamaz. Üniversite olabilir mi mesela? Belki de bir meslek? Belki de bir lise? Bunlar ve daha birçok şey olabilir. Peki bunları gerçekleştirmek için neler yapılmalı? Aslında herkes bunun cevabını biliyor. Tabi ki çok çalışmak ama ben sadece çalışın demeyeceğim. Aslında kimse bir tek çalışın demiyor. Sadece biz çalışmak dışında yapabileceğimiz farklı şeyler varken çalışmayı tercih etmek istemiyoruz. Her neyse çalışmanın yanında yapmamız zorunlu olmasa da yapabileceğimiz başka şeyler var.

Örneğin gezmek. Herkes bir süreden sonra yaptığı işlerin yorgunluğunu atmalı. Bu nedenle gezmek iyi bir aktivite. Teknolojiden uzak, çalışmaktan uzak… Mükemmel! Örneğin çok insanın olmadığı, deniz kenarında bir kafeye gidin, alın elinize kitabınızı, okuyun. Çok okuyun. Sonuçta zamanınız sonsuz değil. Yarın yine iş, yine okul, yine çalışma ama öyle oflamak yok. Sizin bir hedefiniz var. Bakın size boş zamanda bıraktım dinlenin diye. Sadece çalışın demedim. Ayrıca ufak bir tavsiye. Çalışırken rüyanızı hatırlayın. Orada olduğunuzu hayal edin. Onun için çalıştığınızın farkına varın. Onu gerçekleştireceğinize inanın. Ve hiç sıkılmadan, durmadan çalışın. Emin olun çalışmanın da bir keyfi var. Sadece siz ne için çalıştığınızı bilin. Hedefiniz sizi çalışmaya karşı güçlendirecek.

Rüyanızı hatırlayın. Çalışın. ''Onu gerçekleştirmek için çalışacağım.'' sizin hayat felsefeniz olsun. Sürekli tekrar edin. Ve söyleyeceğiniz son şey "Rüyamı gerçekleştirmek için çalıştım." olsun.

Zeynep Çetin 7/A

BULUTLARA MERDİVEN

Her insanın gerçekleştirmek istediği hayali vardır. Kimi insanlar hayallerini gerçekleştirmek için çaba gösterir, kimileri sadece rüyalarında kalırlar. Herkesin çaba gösterişi farklıdır.

Alexander Graham Bell bile belki rüyasında gördüğü için telefonu icat etmiştir. Ama hemen ilk denemesinde sonuca varamamıştır. Hep denemiştir, çabalamıştır. Ama buluşa varmak için hiç pes etmemiştir ama eğer biz rüyamızdan vazgeçersek hiçbir rüyamızı inşa edemeyiz. Ondan umudumuzu kesmiş oluruz. Bilim insanları bile hep bu yüzden başarılı olmuşlardır. Vazgeçmeyerek, hayallerinin peşinden koşarak.

Ben bir hayal kursam gelecekte doktor olmak isterdim. Ve bu hayalimi gerçekleştirmek istediğim için hayatımın her anı boyunca çalışacağım. Hem hayalini kuramadığımız şey imkansız olarak kalır. Bir hayal inşa edin, daha sonra hayal de sizi inşaa eder. Eğer bir hayaliniz varsa onu başarma gücüne de sahipsiniz.

Hayallerinizi canlı tutun. Peşinden koşun! Bir şeyi başarmak, kendinize inanmak, çok çalışmak ve kararlılık gerektirir. İnanan için herşeyin mümkün olduğunu da unutmamalıyız. Hem ne demiş Atalarımız hiç kimse başarı merdivenlerini elleri cebinde tırmanmamıştır!

Alya Tuncel 7/C

BEN VE RÜYAM

Bulutlar, ne kadar uzaktalar değil mi? Hiçbir merdiven onlara uzanamaz, insanlar asla sihirli fasulye sırıklarına tırmanarak onların arasında yaşayan kocaman bir dosta ulaşamaz. Peki, onlara yetişmek sandığımız kadar zor mu? Aslında değil. Gözlerimizi kapatıp bir perinin yanımıza gelmesini beklemek yeterli.

Rüyalar bulutlara yükselen merdivenlerin ilk adımı, "imkansız" olarak nitelendirilen şeylere "Neden olmasın?" sorusunu sormamızı sağlayan ilk nedendir. Rüyalar, bu dünyadaki hayali düşünceler değil; aksine tek gerçektir.

Rüyalar; umut ettirir, umutlar bir amaç belirler, bu amaç beraberinde çalışmayı getirir ve sonuçta temeli rüyalar olan bir başarı hikâyesi ortaya çıkar. Ünlü yazar James Allen'ın da dediği gibi "En büyük başarı, ilk başta bir rüyaydı. Meşe palamutta uyur, kuş yumurtada bekler ve ruhun en yüksek görüşünde uyanık bir melek hareket eder. Rüyalar gerçekliğin fidanlarıdır."

Rüyalar birer kuştur, istediği kadar yükselebilir, özgürdür. Pes etmeden, azimle gitmek istediği yere uçar, engelleri aşar ve gözümüzü açınca gördüğümüz şey ise "O da ne? Nasıl olur da rüyamda gördüğüm şey karşımda durabilir? Yoksa hala rüyada mıyım?" sorularının aklımızdan geçmesine neden olur.

Biz de bu merdivenin son basamağına kadar ulaşabilmek için çalışmalı, rüyalardan asla vazgeçmemeliyiz. Onlar bizim geleceğimiz için küçük görünen ama çok büyük önem taşıyan kahramanlar. Bu kahramanlara sıkıca tutunalım ve gözlerimizi açtığımızda "O da ne?" diyebilelim.

Dila ÖZEL 7/A

Fantastik Manga Dünyası

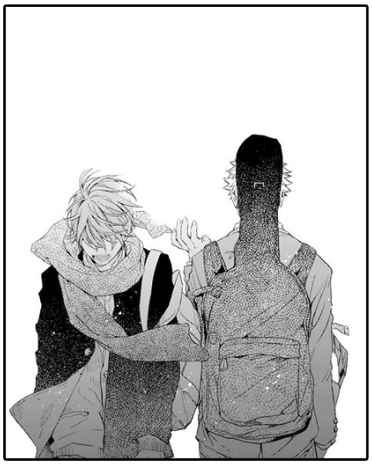
Bugün, Japonyadaki tüm yazılı basınların neredeyse çeyreğini oluşturan mangalardan bahsedeceğim. Hadi başlayalım.

Peki nedir manga? Manga Japonca bir kelime olup japon çizgi romanları anlamına gelir. ''Man'' yani Japoncada ilgisiz ile ''ga'' yani resim adında iki Çince karakterin birleşmesiyle oluşur. Bu kelime ilk defa 1770'lerde kullanılmıştır. Yayınlanan ilk manga 850 sayfadan oluşan bir dergidir ve bu dergi içerisinde farklı mangaların bölümlerini barındırır. Mangalar çizgi romanlar gibidir ancak anime çizim sanatı ile çizilir ve sağdan sola doğru okunur. Sağdan sola doğru okunmasının sebebi Japoncanın dikey bir biçimde yazıldığında her satırın sağdan sola doğru okunmasıdır.

Mangaları çizen ve yazan kişilere Mangaka adı verilir. Mangalardan elde edilen gelirler her geçen gün artmaktadır. Her yıl 2 milyarı aşkın manga satılır ve bu mangalardan elde edilen gelir yaklaşık 7 milyardır. Bir manga eğer çok beğenilirse animeye çevrilebilir.

Biraz da manga türlerine değinelim. Birçok manga türü olsa da aralarında en çok bilinen 4 türü Shounen, Shoujo, Seinen ve Kodomomuke' dir. Shounen aksiyon, fantastik, eğlence ve komedi konularına değinilir. Seinen manga türü Shounen gibi aksiyon üzerine kuruludur ancak şiddet, kan, savaş daha yoğun bir şekilde işlenir. Shoujo, Shounen'in tam tersine durgun geçer ve aşk, romantizm, drama üzerine değinilir. Kodomomuke ise çocuklar için uygun eğlenceli manga türüdür.

Şimdiye kadar en çok satan manga Shounen türünden One Piece'dir. 1997'de başlayan bu manga günümüzde de devam etmekte. Satışlarında 470 milyon kopyayı geride bırakıp zor bir rekoru kıran bu manga dünya çapında 30 dile çevriliyor ve her yeni satışa çıktığında ilk haftada en az 1 milyon tiraj yapıyor.

Her yaşa hitap eden japon çizgi romanları mangalar ile tanıştığına göre seni fantastik manga dünyasını keşfetmeye davet ediyorum.

Damla AKDENİZ 8/C

İKİ ESKİ DOST

Yazmak, insanoğlunun asırlardan beri kullandığı kendini ifade etme biçimidir. Geçmişten bugüne birbirinden farklı toplumların birbirinden farklı alfabeleri olmuştur fakat hepsinin ortak bir amacı vardı: Kendini ifade etmek. Bu yüzden yazı insanlık için vazgeçilmezdir.

Aslında yazı ve insanlığın düşündüğümüzden çok daha ayrı ve eski bir dostluğu vardır çünkü bazen üstüne yazmamızı bekleyen boş bir sayfa en yakın dostumuz, sırdaşımız olabilir. Bazen insan, diğerlerinin onu yargılayacağını düşündüğü için kimseye anlatamadığı inanışlarını, fikirlerini, hislerini boş bir sayfayı doldurarak anlatabilir. Pek çok şair ve yazar, toplum tarafından anlaşılamadığı için yazının sıcaklığına güvenip ona sığınmıştır. Peki ya günlük tutanlar? Onlarsa günlük hayatlarında görüp anlatamadığı olayları, sakladıkları düşüncelerini hislerini yazmak için yazıya sığınmıştır çünkü yazı onları yargılamak yerine onlara kollarını açmıştır. Yazı onları acımasızca eleştirmek yerine onları cesaretlendirmiştir.

Kısaca insanın sahip olabileceği en yakın, en güvenilir dost yazıdır. Özellikle günümüzde etrafımız acımasız insanlarla doluyken yazı bizi kollarının altına alabilecek ve bizi kendimizi ifade etmeye cesaretlendiren dosttur.

Yasemin TİRYAKİ 8/B

“ATATÜRK ve CUMHURİYET”

BUGÜN, YARIN VE İLELEBET CUMHURİYET

Cumhuriyet halkın kendi kararlarını vermesi ve kendini yönetecek kişileri kendisinin seçmesidir. Atamız bu yetkiyi Türk halkına vererek ne kadar başarılı ve eşsiz bir lider olduğunu tüm dünyaya bir kez daha kanıtlamıştır...

Cumhuriyet halkın özlemlerinin ve mutluluğunun aynasıdır. Halk neye ihtiyaç duyarsa cumhuriyet odur. Bazen refahtır, bazen halk yararına teknoloji, bazen kadın-erkek eşitliği, bazen eşit eğitim, bazen herkese adalet, bazen yemyeşil bir orman, pırıl pırıl bir deniz, bazen de içi içine sığmayan neşeli bir çocuktur. Cumhuriyet halkımızın layık olduğu her güzel şeyin tek aracıdır. Üstelik cumhuriyetimiz bu güzellikleri sadece halkımızın bir kısmına değil, her bir bireyine eşit olarak sunar.

Bu özelliğiyle bizi eşitliğin ve özgürlüğün kollarına bırakan cumhuriyet önemli bir değerdir. Peki, eşit olmak neden bu kadar önemlidir? Neden Türkiye devletini kuran Mustafa Kemal Atatürk böyle bir yönetim şekli seçmiştir? Bu sorunun cevabı aslında çok basit ama bir o kadar önemlidir. Türkiye'mizde her milliyetten, her dinden, her politik görüşten, her meslek grubundan; kadın, erkek, genç, yaşlı ve çocuk bir arada yaşıyoruz. Hangi imkânlarla ve yasalarla yaşayacağımıza da ülkenin başına gelen kişiler ve milletvekillerimiz belirler. O zaman bizi yönetecek bu kişileri de seçmek bizim hakkımız olmalıdır. Ata'mız kendi geleceğimizi ve hayatımızı belirleme hakkımızı bu şekilde bize vermiştir. Türkiye'nin bu en güzel yönetim şekline layık olduğundan hiç tereddüt etmemiştir. Ülkesini o kadar çok seven bir lider olmuştur ki böyle bir yönetim şeklini meclisimize sunmuştur. Meclisimiz de halkımızın isteklerine ayna tutmuş ve cumhuriyetimiz ilan edilmiştir. O gün, en büyük bayram günümüz olmuştur.

Cumhuriyetin halka kazandırdığı güç, paha biçilemez bir hazinedir. Bu gücü, bu hakkı akıllıca kullanmak da ancak bizim elimizde olan bir şeydir. O nedenle cumhuriyet ve Atatürk bir bakıma halkı simgeler; bizim adaletimizi, eşitliğimizi, özgürlüğümüzü ve en önemlisi yaşam standartlarımızı, aydınlık yarınlarımızı belirler.

Deniz FISTIKÇI 7/C

Atatürk

Düşmanların elinden,
Sen kurtardın yurdu.
En yükseklere diktin,
Coşkulu Türk bayrağını.

Adını ve yaptıklarını,
Bütün dünya biliyor.
Akıllı olan milletler,
Hep izinden gidiyor.

Sen, bir Türk için her zaman,
En büyük kahramansın.
Damarlarımızda akan,
Eşsiz, zarif bir kansın.

Eylül ERASLAN 6/A

Atatürk Yaşıyor

Atatürk yaşıyor.
O hep yanımızda.
Okulumuzda, derslerimizde,
Öğretmenlerimizin kalbinde...

Atatürk yaşıyor.
Biz büyüdükçe,
O da büyüyor kalbimizde.
Vatan sevgimizde, cumhuriyet devrimlerinde...

Atatürk yaşıyor.
Baktıkça onu görüyoruz.
Çocukların ve gençliğin coşkun selinde,
Güneşin aydınlığında, denizlerin mavisinde...

Zeynep ÇETİN 7/A

Sen Varsın

İstediğimiz gibi konuşabiliyorsak
Dilimizde sen varsın...

Aklımızdan geçeni yazabiliyorsak
Kalemimizde sen varsın...

Özgürce gezebiliyorsak
Attığımız her adımda sen varsın...

Geleceğimizi aydınlatan
Işıkta sen varsın...

Bayrağımız göklerde dalgalanabiliyorsa
Esen rüzgârda sen varsın...

Atam, sen her yerde
Sonsuza dek yaşayansın!

Damla Dalya ÇELİKER 7/A

ATATÜRK'ÜN İZİNDE

Atatürk denince hemen hepimizin aklına çalışkanlık, kararlılık, azim, zafer gibi değerler gelir. Biz daha doğmadan yıllar önce Türk Devleti'ni kuran, demokrasiyi getiren ve ülkeyi çağdaş uygarlık seviyesine çıkaran bu lideri, 'Ulu Önder Atatürk'ü, tanımadan çok sevdik. Her ne kadar onu tanımasak da değerlerini tanıdık, ilkelerini benimsedik. Bugünlere taşıdık, yarınlara da taşıyacağız.

İlkokulun ilk yıllarında hayatını ve başarılarını ezbere öğrendiğimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün beni en çok etkileyen özelliği tüm zorluklara rağmen başarıya olan inancını hiç kaybetmemesi olmuştur. Hepimiz zaman zaman hayatımızda başarısızlıklar yaşarız. Öyle zamanlar olur ki hiçbir şey istediğimiz gibi yürümez. İşte böyle anlarda çoğumuz vazgeçeriz. Oysaki başarının sırrının yılmamak, vazgeçmemek ve başarıya inanmak olduğunu bizler Atatürk'ten öğrendik. Milli Mücadele'de yaşlı genç demeden herkes vatanı savunmak için bir an bile şüphe etmemişler, ümitsizliğe kapılmamışlar ve başarıya ulaşmışlardır. Beni en çok etkileyen de bu olmuştur.

Bunun yanı sıra, ileri görüşlü bir lider olarak bugünlerimizi kuracak olan fikirleri bundan yıllar önce öne sürerek hayata geçirmiştir. Bizler ise onun ışığında bugünü yarınlara taşıyacak fikirler üretmeli ve hayata geçirmeliyiz.

Son olarak şunu belirtmek isterim ki Atatürk'ün biz gençlere olan hitabesinde de belirttiği üzere "Muhtaç olduğumuz kudret damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur." Ne mutlu Türküm diyene, ne mutlu vatanının, milletinin kıymetini bilene, ne mutlu bizlere.

Almila Göksu SÜMER 5/D

Hiç Ölmeyecek Olan Lider: Ulu Önder Atatürk

O bir liderdir,
Hiç ölmeyecek olan.
O bir kalkandır,
Hep yurdumu savunan.

Adamıştır kalbini,
Bu güzel yurduma.
O bir çiçektir,
Hiç solmayacak olan.

Sevmiştir ülkeyi,
En sonuna kadar.
O, bir ışıktır
Hiç sönmeyecek olan.

O, bir yoldur,
Ucu bucağı olmayan.
O, bir liderdir
Hiç ölmeyecek olan:
Ulu Önder Atatürk...

İlay TUNCEL 7/B

Atatürk

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK
Küçükken kafaya taktı,
Hedefi asker olmaktı,
Hedefine ulaşmak için çok çabaladı,

Mustafa Kemal ATATÜRK
Herkesten gizli Samsun' a gitti,
Atına atlayıp meydanlara indi,
Düşmanlarımızı yendi,
Mustafa Kemal ATATÜRK

Sadece halkı düşündü,
Zorlukları tek tek aştı,
Hedeflerine ulaştı,
Mustafa Kemal ATATÜRK

Çocuklara öncelik verdi,
Kurdu bu büyük devleti,
Sonunda hedefine ulaştı,
Mustafa Kemal ATATÜRK

Duru AYDEMİR 6/A

CUMHURİYET ÇINARI

Çınar ağacı büyük gövdeli, ihtişamlı ve uzun ömürlü bir ağaçtır. Uzun ömürlü olması nedeni ile geçmiş ile gelecek arasında bir köprüdür. Asırları birbirine bağlar ve birlik ve beraberlik içinde yaşamayı öğretir insanlara.

Tarih boyunca Osmanlı Devleti de bir çınar görünümünde ihtişamlı ve uzun ömürlü olmuştur. 1299 yılında Osman Gazi tarafından kurulan Osmanlı Devleti asırlarca bir çınar gibi kökleriyle güçlü bir şekilde yaşamıştır. Bir çınar ihtişamı ile nice savaşlar kazanıp nice meyveler vermiştir. Dış güçler çınarı devirmek için birlik olarak saldırıya geçtiler. Ne yazık ki çınar ağacı emin ellerde değildi, kendi içinden dış güçlere boyun eğenler vardı. Çınar ağacı artık güçsüzleşmişti, çökmek üzereydi ve dayanacak gücü kalmamıştı. Ancak halkı ona çok bağlıydı ve yaşaması için dış güçlerle mücadele ediyordu. Fakat içlerinden bir tanesi vardı ki o genç, sarı saçlı, mavi gözlü idealist bir subaydı. Çınar ağacını yaşatmanın yolunu planlamış ve bunun için kolları sıvamıştı. İlk olarak çınar ağacının yaşaması için mücadele eden herkesi bir araya getirmesi gerekiyordu. 19 Mayıs 1919'da çınar ağacının kalbine giden bir yolla bunu başlattı. Çınar ağacının her bir dalının yaşaması için genci, yaşlısı, çoluğu, çocuğu, kadını farklı yerlerde çırpınıyordu. Artık çınar ağacına yapılan saldırılar geri püskürtülüyor ve çok güzel zaferler kazanılıyordu.

Çınar ağacının yaşam mücadelesini başlatan genç subay durmadan çınar ağacının kalbine giden tüm yolları karış karış geziyor, taarruzlara katılıyor ve birlik ve beraberliği sağlıyordu. Nihayet tüm saldırılar durmuş, çınar ağacının yaşam mücadelesi zaferle sonuçlanmış ve düşmanlar denize dökülmüştü. Ama bu yeterli değildi, çınar ağacı bu şekilde yaşamaya devam edemezdi. Onun taze filizlere, yeni kana, nefes almaya, oksijene ihtiyacı vardı. Genç subay bunları zaten çok önceden düşünmüş ve planlamıştı. 29 Ekim 1923'te çınar ağacının kalbine, Ankara'ya, gelerek dallarından yeni bir fidan dikti.

İşte, bu yeni fidanın adı "TÜRKİYE CUMHURİYETİ" idi! Yeni çınar ağacı eskisinden farklı büyüyecekti, onun gölgesindeki herkes eşit haklara sahip olacaktı ve çınar ağacı her gün yeni filizler çıkarmaya başladı:

Bir gün yeni kıyafetler,

Bir gün yeni alfabe,

Bir gün seçme seçilme hakkı,

Bir gün yeni okullar,

Bir gün yeni kimlik ve soyadı

Eski çınar ağacının yeni filizleri artık çağdaş, uygar bir kimliğe bürünmüştü. Gölgesindeki insanlara yeni ufuklar açmıştı.

Eski bir çınar ağacının yıkılmasına müdahale edip yepyeni genç ve güçlü bir çınar ağacı yapan genç subayın bir tek ideali kalmıştı. Halkının mücadelesi, birlik ve beraberliği ile yeniden doğan çınar ağacının yıkılmaması, ayakta kalması en büyük arzusuydu. Bunun için çınar ağacını gölgesindeki gençlere yani bizlere emanet ederek *"Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu devam ettirecek sizlersiniz. Benim naçiz vücudum nasıl olsa bir gün toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ebediyen yaşayacaktır!"* demiştir.

Arkadaşlarım, bugün dünyanın hayranlıkla bahsettiği eşsiz lider, Ulu Önderimiz, kurtuluş mücadelemizin sarı saçlı, mavi gözlü idealist genç subayının bize emaneti çınarımıza sahip çıkalım ve onu ilelebet yaşatalım.

Mina KAYA 7/B

Atatürk Yaşıyor

Kalbimizde yaşıyor Atatürk
Kim unutabilir ki bu fedakarlığı
Bizler için savaştı
Gelecek nesiller için uğraştı
Atatürk yaşıyor, KALBİMİZDE ŞU AN

Kalbimizde yaşıyor Atatürk
Bizler için yaşıyor Atatürk
Bu vatan için yaşıyor Atatürk
Bu millet bu bayrak için yaşıyor
Atatürk yaşıyor, KALBİMİZDE ŞU AN

Bizimle o kahraman insan;
Vatanı için ölümü göze alan
Belki de şu an yanımızda değil ama
Atatürk yaşıyor, KALBİMİZDE ŞU AN

Bütün bir dünya tanıyordu onu
Başarısı, korkusuzluğu dillere destan olmuştu,
Ta ki hasta olana kadar
İşte o vatansever adam artık yanımızda değil
Atatürk yaşıyor, KALBİMİZDE ŞU AN

Faruk Alp KANTARCI 6/B

10 Kasım

Ne zaman vapura binsem
Senin bindiğin O vapur gelir aklıma.
Ne zaman özgürce uçan martıları görsem
Bize verdiğin özgürlükler düşer aklıma.

Ne zaman ceviz ağaçlarıyla karşılaşsam
Dimdik ayakta duran Cumhuriyet gelir aklıma.
Ne zaman okula giden çocukları görsem
Eğitim için yaptıkların gelir aklıma.

Ne zaman özgürce çalışan kadınları görsem
Kadınlara verdiğin özgürlükler gelir aklıma.
Ne zaman ülkemize baksam
Bizlere adadığın hayatın gelir aklıma.

Ne zaman 10 Kasım olsa
Gidişine üzülmek yerine
Dimdik duran eserlerine sarılıp
Hasretini unuturum.

Recep Yağız MUTLU 6/A

CUMHURİYET

Bin dokuz yüzlü yıllar, yorgun Anadolu...

Mevsim sonbahar, kış yakın. Barut kokusu, top sesi, her yerde savaş var. Giden gelmiyor. Umutlar günden güne tükeniyor. Bir tas çorba, sıcak bir soba ısıtmaya yetmiyor yaralı yürekleri. Herkesin tek bir isteği var. Esaret altında değil, hür bir vatan içinde yaşamak ama nasıl olacağını kimse bilmiyor.

Çaresizlik içinde günler geçerken Mustafa Kemal adında bir komutan Anadolu'ya geliyor. Tükenmiş milletime, güneş gibi sarı saçları, gökyüzü gibi parlayan mavi gözleriyle umut saçıyor. "Vatan için birlik olmalı, düşmanı bu topraklardan çıkarmalıyız." diyerek başlatıyor Milli Mücadeleyi... Gösterdiği yolda ilerliyor Türk milleti. Kışın buz gibi soğuğunu yeşeren umutlar ısıtıyor.

Yazmak gibi kolay olmuyor milli mücadele. Kanlar dökülüyor, nice canlar gidiyor. Öksüz, yetim kalanlar birde beşikte ki yavrusunu bırakıp mücadeleye koşan analar var. Korkar mı Türk milleti dört taraftan saldıran düşmandan, her köşesinde ölümsüz kahramanları var. Korkusuzca vatan için mücadele etmiş milletim olduğundan "Korkma" diye başlar marşım. Korkusuz olmayı öğrendik biz de atalarımızdan.

Zor günlerdi, çetin geçti. Bu kadar mücadeleden sonra zafer bizimdi. Artık bahar gelmeli, çiçekler açmalı, güneş hep ısıtmalıydı toprağımızı. Atatürk dünyanın en iyi yönetim şekli Cumhuriyet'i ilan etti ve millete gururla seslendi "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." dedi. O gün çiçekler açtı, bahar geldi vatanımızın her köşesine. O günden bugüne tam 97 yıl geçti.

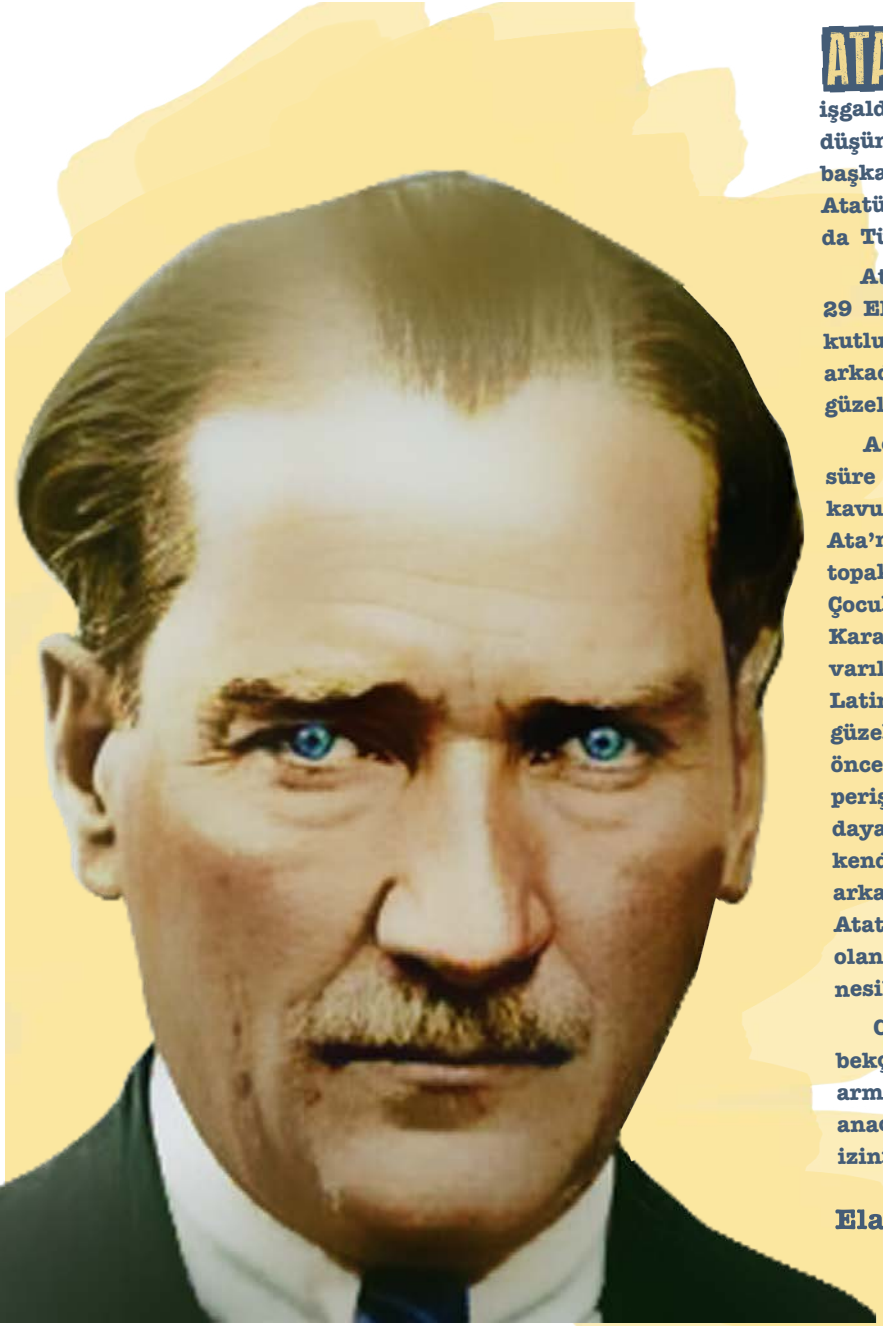
Ata'mın en kıymetli emaneti Cumhuriyet sayesinde, kuşlar gibi özgürüm bugün güzel ülkemde. Milletimin kız çocuğu olarak düşününce Cumhuriyet ne demektir diye, "Sahip olabileceğim en güzel şeydir." diye haykırmak istiyorum sesimin ulaşabileceği her yere. Doksan yedinci yılını kutlayacak olmanın heyecanı var minik kalbimde.

29 Ekim sabahı erkenden kalkacağım. Ay yıldızlı bayraklarla her yeri donatacağım. Düşünerek atalarımı, bugün dünden daha çok çalışacağım. Şanlı Türk bayrağımızı başarılarla dünyanın her köşesinde dalgalandıracağım. Kıymetli emanetiniz Cumhuriyet'e son nefesime kadar sahip çıkacağım.

Yüce Ata'm ve milletime,

Sonsuz saygı ve sevgiyle...

Gökçe ARSLANCA 5/B

ATATÜRK VE CUMHURİYET

Ülkemizi işgalden kurtaran lider Atatürk olmasa ne olurdu bir düşünün... Evet, ben açıklayayım belki olmazdık veya başka bir ülke vatandaşı olurduk. Ne kadar kötü değil mi? Atatürk olmasaydı, ülkemiz hala işgal altında olabilirdi ya da Türkiye Cumhuriyeti'nden eser olmazdı.

Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kurduğunda 29 Ekim 1923'tü. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk bu kutlu günde, padişahların saltanatını söndürüp silah arkadaşlarıyla birlikte olağanüstü bir mücadele vererek bu güzel ülkeyi kıymetli halkına armağan etmiştir.

Açlık ve sefalet içinde yaşayan halk çok kısa bir süre içerisinde huzur, mutluluk, özgürlük ve feraha kavuşmuştur. Mucize gibi, değil mi? Tüm bunlar, halkın Ata'mıza gönülden inanması ve tüm benlikleri ile vatan topaklarını işgalcilerden korumasıyla sağlanmıştır. Çocuk, yaşlı, genç, kadın, erkek tek bir yürek olmuştur. Karanlıktan aydınlığa tüm bu mücadeleler sonucunda varılmıştır. Cumhuriyet sayesinde kadın erkek eşitliği, Latin alfabesi, kıyafet devrimi, seçme seçilme hakkı gibi güzel değişiklikler gelmiştir. Cumhuriyet kurulmadan önce babadan oğula geçen padişahlık sistemi vardı. Halk perişanken sarayda saltanat vardı. Düşman kapımıza dayanmıştı, topraklarımız elden gidiyordu. Padişah sadece kendi canını ve malını düşünürken Atatürk ve silah arkadaşları topraklarımızın kahramanıydı. İçimizdeki Atatürk ve vatan sevgisi birlik ve beraberliğimize karşı olan tüm güçlerden büyüktür. Bu öyle bir sevgidir ki nesilden nesile artmaktadır.

Cumhuriyetle gelen tüm hak ve özgürlükler dahini bekçileri olacağız. Biz Türk gençlerine sunulmuş bu eşsiz armağanı koruyup Ata'mız ve silah arkadaşlarını minnetle anacağız. Çok çalışıp ülkemizi ileriye götüreceğiz. Ata'mızın izini kaybetmeyeceğiz.

Ela DİNDAR 6/B

Atatürk ve Cumhuriyet'in Önemi

Cumhuriyetin sözlükteki anlamı "Ulusun, egemenliği kendi elinde tuttuğu ve bunu belirli süreler için seçtiği milletvekilleri aracılığıyla kullandığı yönetim biçimidir." Fakat "cumhuriyet" sözcüğünün Türk milleti için bambaşka bir anlamı vardır. Bu kelimenin anlamı "Özgürlük, coşku, sevgi, bağımsızlıktır". Cumhuriyet halkın huzur içinde birbirine olan bağlılığıdır.

Cumhuriyet Bayramı her yıl tüm ülkede büyük bir coşku ile kutlanır. Çocuklar bu bayramın önemiyle alakalı şarkılar ve marşlar söyler, gençler yazdıkları şiirleri okur, yetişkinler ve yaşlılar içlerindeki çocuklara bürünüp onlara sevgi ve coşku ile eşlik eder. İşte budur cumhuriyet!

Atatürk, Türk ordusu ve Türk milleti cumhuriyeti elde etmek için çok çalıştı. Bütün zorlukları hep beraber dayanışma içinde yendiler. Bunun için çok çaba harcadılar, fakat pes etmediler. Onların sayesinde biz şu an Cumhuriyet Bayramı'nı coşku ile kutluyoruz. Biz de onlar ve gelecek nesiller için cumhuriyetimizi korumalıyız.

Eğer Atatürk ve Türk milleti cumhuriyeti kazanamasaydı biz şu an evlerimizde rahat rahat oturamayacaktık, dışarıya çıkamayacaktık, kız çocukları okula gidemeyecekti, ülkede demokrasi olmayacaktı. Hatta Türkiye diye bir ülke ve Türkçe diye bir dil bile olmayacaktı. Diğer ülkelerin tutsağı olacaktık. En kötüsü özgür olamayacak ve belki de yaşayamayacaktık. Bunun için cumhuriyetin değerini bilip Atatürk'ü saygı ile anmalıyız.

Maalesef tüm bunlara rağmen hâlâ Atatürk'ü sevmeyen, hatta saygı bile duymayan insanlar var. Sanırım onlar Atatürk olmasa bu ülkede olamayacaklarını, özgürce yaşayamayacaklarını bilmiyorlar. Bunun için Atatürk'ün ve cumhuriyetin önemini etrafımızdakilere güzelce anlatmalıyız.

Sonuç olarak Atatürk ve cumhuriyet, bizim için çok değerlidir. Cumhuriyet varken onun değerini bilip, korumalıyız. Cumhuriyetimizi gelecek nesillere aktarmamız gerektiğini bilerek ona sahip çıkmalıyız. Umarım şimdiki ve gelecekteki nesiller cumhuriyetin değerini onu kaybetmeden bilip ona sahip çıkabilirler.

Öykü Deniz ERSOY 6/B

CUMHURİYETİ KAYBEDERSEK NE OLUR?

Cumhuriyet bir ülkenin özgürlüğünü ve egemenliğini temsil eden en önemli sembolüdür. Biz büyük mücadeleler verilerek kazanılan cumhuriyetimizi kaybedersek ülkemiz özgürlüğünü ve egemenliğini yitirir. Cumhuriyetimizi kaybetmemeli ona sahip çıkmalıyız.

Cumhuriyetimizi kaybedersek milli birlik ve beraberliğimizi, kültürümüzü, demokrasiyi, seçme ve seçilme hakkını, kadın-erkek eşitliğini, dilimizi, topraklarımızı kısacası vatanımızı kaybederiz. Bunları kaybedersek yok oluruz. Cumhuriyeti kaybedersek bölünürüz, parçalanırız, hak ve özgürlüğümüze sahip çıkamayız. Adalet arayamayız, bizi yönetecek insanları seçemez, istediğimiz şekilde yaşayamayız. Cumhuriyet olmasa giyeceğimiz kıyafeti bile seçemeyiz bütün kadınlar kara çarşaf giymek zorunda kalabilir erkekler fes takmak zorunda olabilir.

Cumhuriyet demek biz demek, bizden sonraki çocuklarımız demek. Vatan demek millet demek. Özgürlük demek kısacası her şey demek... Varoluşumuz için en kıymetli değerimize sahip çıkmalıyız çok çalışmalı üretmeli ve bilimden ayrılmamalıyız. Dilimize ve kültürümüze sahip çıkmalıyız, oy kullanmalıyız, milli birlik ve beraberliğimize sahip çıkmalıyız. Bu yüzden Atatürk'ümüzün "Cumhuriyet kayıtsız şartsız milletindir." sözünden asla vazgeçmemeliyiz.

Bu nedenlerden dolayı cumhuriyetimizi kaybetmemeli, bize bu hazineyi armağan eden Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün ilke ve inkılaplarını bilmeli ve sahip çıkmalıyız. Onun çizdiği yoldan onun ışığından ayrılmamalıyız. Atatürk'ün bizlere emanet ettiği mirasa sahip çıkmalıyız.

Nehir GÖREN 6/B

Hiç Gitmedin ki...

Minicik çocuğun kalbinde, yaşlı ihtiyarın dilinde
29 Ekim gününde, 23 Nisan gecesinde.
Sabah akşam kalplerde, bütün dillerde
Hayatın içinde, bağımsızlığın temelinde.

Gözlerinin içinde çocuk sevgisi yatan Atatürk
Kalbinin içinde cesaret olan Atatürk
10 Kasım gecesi ışıklar sönmedi.
Çünkü o her zaman kalbimizdeydi.

Geleceğe ektiğin fidanlar umut verdi.
Açtığın okullar bilgi verdi.
Senin yükselttiğin bayrak,
Dalgalanmaya devam etti.

Saat dokuzu beş geçe
Kalbime bir kez daha dokundu.
Oraya sonsuza dek yerleşmek üzere,
Bir hayat kurdu.

Mısra Helen TAŞKAN 7/C

Cumhuriyetin Kuruluşu

Türk milleti her zaman bağımsızlığına düşkün bir millet olmuştur. Şu anda bağımsız olmamızın en büyük nedenlerinden biri de cumhuriyettir. Cumhuriyet Ata'mız ve cesur mehmetçiklerimizin bize vermiş olduğu bir hediyedir. Bu hediye nesilden nesile aktarılarak daha büyük bir önem kazanacaktır.

Ata'mız Mustafa Kemal ATATÜRK' ün çocukluktan beri bir hayali vardı. Bu hayali asker olmaktı. Bunu başarabilmesi için çok yol kat etmesi gerekiyordu. Bu zorlukların başında annesini ikna etmek vardı. Annesi izin vermeyince bu hayalini gizlice başardı. Hedefinden asla vazgeçmedi, zorluk çıkınca o zorluğun üstüne gitti ve her seferinde başardı. Ülkemiz düşmanlar tarafından işgal ediliyordu. Padişahımız düşmanların ülkemizi ele geçirmesine göz yumuyordu. Ama genç Mustafa Kemal, bu duruma göz yumamazdı. Gizli toplantılar yaptı ve tuzaklar kurdu. Gerekirse uykusuz kaldı ama hepsi vatanı içindi. Samsun'a çıktı kongreler yayımladı, toplantılar yaptı ve Kurtuluş Savaşın' ı başlattı. O zamanlar ülkemiz çok yoksuldu. Silah alabilmek için herkes her şeyini verdi. Düşmanın gözünü korkutmak için soba borularını top bataryası gibi gösterip kendilerini tehlikeye attılar. Büyük, küçük, yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek dinlemeden herkes her şeyini ortaya koydu; savaştı. Gerekirse aç kaldılar, gerekirse uyumadılar ama sonunda başardılar. Cumhuriyeti kurdular. 29 Ekim hiçbir zaman unutulmayacaktı.

Atamız ve mehmetçiklerimiz bize bu bayramı hediye etti. Artık sıra biz de bizim görevimiz Atamız ve silah arkadaşlarının bize hediye ettiği bu bayramı her ne olursa olsun coşkuyla anmak ve korumak. Korana virüs hiçbir şeye engel değil. Askerlerimiz o şartlarda savaşarak bize bu bayramı hediye ettiyse biz de bu şartlarda o bayramı kutlamalıyız.

Zeynep ÖZDEN 6/A

Atamız ve Cumhuriyet Devrimleri

Atatürk, cumhuriyetimiz için çok önemlidir. Çünkü o, ülkemiz için önemli devrimler yapmıştır. Ata'mızın yapığı bu devrimlere sahip çıkmamız gerekmektedir.

Kadınlara hak ve özgürlük tanımak bu devrimlerden bir tanesidir. Kadınlara tanınan bu hak ve özgürlükler, onların düşüncelerini topluma rahatlıkla ifade edebilmesini sağlamıştır. Örnek vermek gerekirse istedikleri gibi giyinebilme, seçimlerde oy kullanma, erkeklerle eşit bir şekilde yaşama bu hak ve özgürlüklerden bazılarıdır.

Atamızın önderliğinde başlamış bir diğer devrim ise harf devrimidir. Şu an kullanılan Latin alfabesinin öncesinde Arap alfabesini kullanmış olan Türk halkı, Atatürk'ün sayesinde Latin alfabesini kullanmaya başlamıştır.

Başka bir devrim ise kılık kıyafet devrimidir. Kıyafet devriminden önce insanlar dini kıyafetler giymekteydi fakat bu devrimden sonra insanlar tarafından, dini yansıtan kıyafetler yerine, şu an giydiğimiz günlük kıyafetler daha çok tercih edilmeye başlandı. Yani bu devrim insanların dini tarzdaki kıyafetlerden uzaklaşmasını sağladı.

Devrimlerimizi korumalı, onlara sahip çıkmalıyız. Devrimlerin toplum için önemli olduğunu unutmamalıyız. Ata'mızın bize verdiği devrimleri koruyarak bunların elimizden alınmasını önleyebiliriz.

Suda EVREN 6/B

Sen Hiç Atatürk'ü Gördün mü?

Sen hiç batmayan güneş gördün mü?
Her çocukta yeniden doğan,
Her yeni fikirde yeniden parlayan!

Sen hiç bitmeyen sevgi gördün mü?
Hiç görmeden sevdiğin,
Hep minnetle andığın,
Fikirleriyle çoğalıp,
İlkeleriyle yaşadığın!

Sen hiç Atatürk'ü gördün mü?
Kalbimizde,
Aklımızda,
Geleceğimizde,
Bize mavi gözleriyle umutla bakan,
Güneşimiz olup aydınlatan,
82 yıldır özlemle, minnetle anılan,
Ve hiç ama hiç unutulmayan!

SEN HİÇ BÖYLE SEVGİ GÖRDÜN MÜ?

Derin Ela ERYALÇIN 6/A

Yaşayan Atatürk

Kim demiş ki Atatürk öldü,
Bizden ayrıldı,
Hiçbir zaman ölmedi,
Yaşıyor kalbimizde.

Ne kadar çok şey yaptı bizim için,
Türkiye için,
Bir düşünün, ya hiç olmasaydı?
Nasıl olurdu halimiz?

Cumhuriyeti kurmasaydı,
Cesur olmasaydı,
İleri görüşlü olmasaydı,
Böyle olabilir miydik?

Padişahı ortadan kaldırmasaydı,
Cahil bir millet olmaktan kurtarmasaydı,
Ne yapardık biz?
Nasıl yaşardık?

Buğra Efe SUBAŞI 6/A

Parlayan Güneş

Baktıkça gökyüzüne, gördükçe bembeyaz bulutları,
Parlayan güneşi, havada süzülen kuşları
Okudukça kitabımı, çizdikçe resmimi,
Seni düşünüyorum Ata'm.

Gördükçe dalgalanan kan kırmızı bayrağı,
Aldıkça elime bir karış toprak,
Hatırladıkça savaşta şehit olan, bizim için kan döken mehmetçikleri,
Aklıma geldikçe o mavi umutla bakan gözlerin,
Sarı saçlarını getirdikçe gözümün önüne seni düşünüyorum Atam.

Bizler için yaptığın onca savaş,
Bağımsızlığımız için yaptığın onca fedakârlık geldikçe aklıma
Tüylerim diken diken oluyor.
Şu an cansız olsan da kalbimde yaşıyorsun,
Sen benim bir parçamsın Ata'm.

Sude EVREN 6/B

“MASALlar”

Ahmet ve Maceralar

Yıllar yıllar önce kitap okumayı çok seven ve kitap okuyarak hikâyeden hikâyeye dalan bir çocuk olan Ahmet mutluluğu hep kitaplardan bulurdu.

Ahmet ve en yakın arkadaşı Mert, bir araya gelip kitap okumayı çok severlerdi. Birlikte dinozorların olduğu ormanları, savaş alanlarını ve esrarengiz mağaraları gezerlerdi.

Bir gün yine birlikte en sevdikleri kitaplardan birini yani bir korsanın macerasını anlatan bir kitabı okuyorlardı ki birdenbire kitabın içine ışınlanıp korsanlar gibi giyinmişlerdi, üstelik bir korsan gemisindelerdi. Aslında ikisi de korkmuştu ama bir bakıma da okudukları hikâye kitabının içinde oldukları için heyecanlıydılar. Gemi limana yaklaştığı sırada kaptan Ahmet'i ve Mert'i fark etti ama bir şey demeden onları da mürettebattan saydı, herhâlde çalıştıracak adama ihtiyaç vardı. Neyse Ahmet ve Mert çalışmaya devam ediyorlardı ki yanlarına bir adam yaklaşıp "Siz kimsiniz, niye buradasınız, nerden geldiniz?" diye sordu. Aslında sormakta haklıydı çünkü sonuçta onlar bu korsanların öyküsüne balıklama dalmışlardı. Bunun gibi sıkıcı ve korkunun hâkim sürdüğü günler geçtikten sonra artık Ahmet ve Mert bir şeyler yapmaları gerektiğini anladılar. Onlar için en mantıklı çözüm bu olayı kaptana söylemekti.

Kaptan onlara "Aslında sizi ülkenize geri gönderebilecek biri var ama bunun için gemi ile beraber uzun bir yolculuk yapmamız gerekiyor." dedi. Aynen kaptanın dediği gibi uzun bir süre gittikten sonra pis kokulu ve çirkin bir mağaraya girdiler. Kaptan onları ismi Almira olan bir kadınla tanıştırdı, aslında sadece 40 yaşındaydı ama gerçekten de 100 yaşındaymış gibi görünüyordu. Kaptanın söylediğine göre bu kadın bir büyücüydü ve onları ülkelerine ışınlayabileceğini söylemişti. İlk önce bizimkiler inanmadı ama Almira ciddiydi, büyülü malzemeleri ve büyü kitapları vardı, bu da onun gerçek bir cadı olduğunu gösteriyordu. Ama cadının bir iki güne ihtiyacı vardı. Öyle hemen yapılabilecek bir iş değildi. Bu iki gün Ahmet ve Mert için çok zordu, sonuçta eğer işe yaramaz ise hep burada kalacaklardı, tek başlarına bu oldukça kötüydü. İkinci günün sonunda yine Almira'nın evine gittiler, bu çok önemli bir mesele olduğundan kimse çıt çıkaramıyordu.

Almira, Ahmet ve Mert'e bir bardak dolusu iksir yani onları kendi dünyalarına ışınlayacak olan karışımı verdi. İkisi de herkesle vedalaşıp iksiri dibine kadar içtiler, ilk 10 – 15 dk. onlar için çok garipti, sanki zaman yolculuğu yapıyorlardı ama ondan sonra gene aynı yerde yani Mert'in evinde onun sandalyesine oturmuş haldelerdi. Bu olayın nedenini anlamak istiyorlar ama ikisi de bir türlü bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sanırım bu kitap büyülüydü. Bu olay ikisinin de akıllarından sonsuza dek çıkmadı ve çıkmayacaktı.

Defne AKÇAY 6/B

Hayal Şatosu

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde iki kız yaşarmış. İki kız çok iyi arkadaşmış. Bir gün evlerinin bahçesinde dolaşıp sohbet ederken birden karşılarına bir tavşan çıkmış, tavşan çok tatlıymış. Tavşan ilerlemeye başlamış. Evlerinin yanında kocaman bir orman varmış. Tavşan oraya girmiş iki kız da onun peşinden gitmiş. Tavşan, biraz ilerledikten sonra bir ağacın kovuğundan içeri atlamış. Kızlar da arkasından gidecekken tavşan arkasından bir yumurta bırakmış. Yumurta çatlayınca içinden bir şişe iksir çıkmış ve üstünde bir not varmış. Notta şöyle yazıyormuş: İksiri için ama yarı yarıya. Kızların ikisi de içince küçülmüş ve onlarda tavşanın peşinden koşmuşlar. Karşılarında bir şato varmış ve tavşan da içeri giriyormuş. Kızların ikisi de tavşanın peşinden içeri girmişler. İçerisi çok güzelmiş. İki kız da aynı anda ''Burası neresi? '' demiş. Karşılarında bir kraliçe oturuyormuş ve demiş ki:

- Ben buranın kraliçesi CAT, burası hayal şatosu, bu şatoda gözlerinizi kapatıp bir şey diledikten sonra gözlerinizi açar açmaz dileğiniz gerçek olur.

Orada bir parti varmış o sırada dans eden bulutlar, şekerler ve daha birçok hayal ürünü karakter bulunuyormuş. Kızlar da gözlerini kapatıp bir şey dilemeye başlamış. Orası çok güzelmiş. Kraliçe konuşmaya başlamış :

- Evet, sevgili misafirlerimiz, Hayal Şatosu Partisi sona ermiştir.

Kızların gidecek bir yerleri yokmuş, kraliçenin yanına gidip ''Bizim gidecek bir yerimiz yok.'' demişler.

Kraliçenin yanında iki tane havada buluttan yatak belirmiş, kraliçe kızlara "Siz burada ancak bir gün kalabilirsiniz çünkü sizin yeriniz dünya ve burası sihirli bir dünya, ayrıca aileniz sizi merak edebilir." demiş.

Kraliçe, hadi uyuyun sözünü söyleyip gitmiş. O gece kızlar buluttan yatakta çok rahat uyumuşlar. Uyandıklarında yanlarında dev gibi ve uzun bir masa duruyormuş. Masanın üzerinde bir sürü kahvaltılık varmış. Sanki kahvaltıda bir tek kuş sütü eksikmiş. İki arkadaş yataktan kalkıp masaya doğru gitmişler. Masanın yanındaki Kraliçe CAT'i görmüşler.

Kraliçe:

- Hadi, kızlar kahvaltıya!

Kızlar bir sandalye hayal etmişler. Sandalye geldiğinde oturmuşlar ve kraliçenin komutuyla yemeye başlamışlar. Yemek bittikten sonra kraliçe kızları çağırmış ve ''Beni takip eder misiniz?'' demiş. Kızlar kraliçeyi takip etmişler. Kraliçe odasına girmiş ve sandalyesine oturmuş, kızlara şöyle demiş:

-Kızlar sizin artık buradan gitme vaktiniz geldi. Buradaki vaktiniz doldu. Tavşan sizi evinize götürecek.

Sonra tavşanı yanına çağırmış kraliçe. Tavşan geldiğinde kızlara ''Beni takip edin.'' demiş. Kızlar onun peşine düşmüş. Az gitmiş, uz gitmiş ve evlerine varmışlar. Kızlar eve varınca olanları kimseye anlatmamış, onların arasında sır olarak kalmış. Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı anlatana, biri bu masalı dinleyene, biri de hayal kurmayı sevenlere…

Defne AKSOY 5/D

YALANCI KRAL

Bir varmış bir yokmuş... Bir kral varmış. Bu kral halkına hep yalan söylermiş, yanlış bilgi verirmiş. Halk bunu fark edince herkes krala sinirlenmiş. Bir gün devler köye saldırmaya gelmiş. Kral halkı uyarmış ama kimse dinlememiş. Kral tam sığınaklara giderken bir bakmış, devler karşısında, ne yapacağını bilememiş ve aklına bir fikir gelmiş. Hemen iyi niyetli cadının yanına gitmiş.

Cadı "Bunu düzeltmenin tek yolu sihirli değneğimi bana getirmen." demiş.

Kral "Nasıl yani?"

Cadı hikâyesine başlamış.

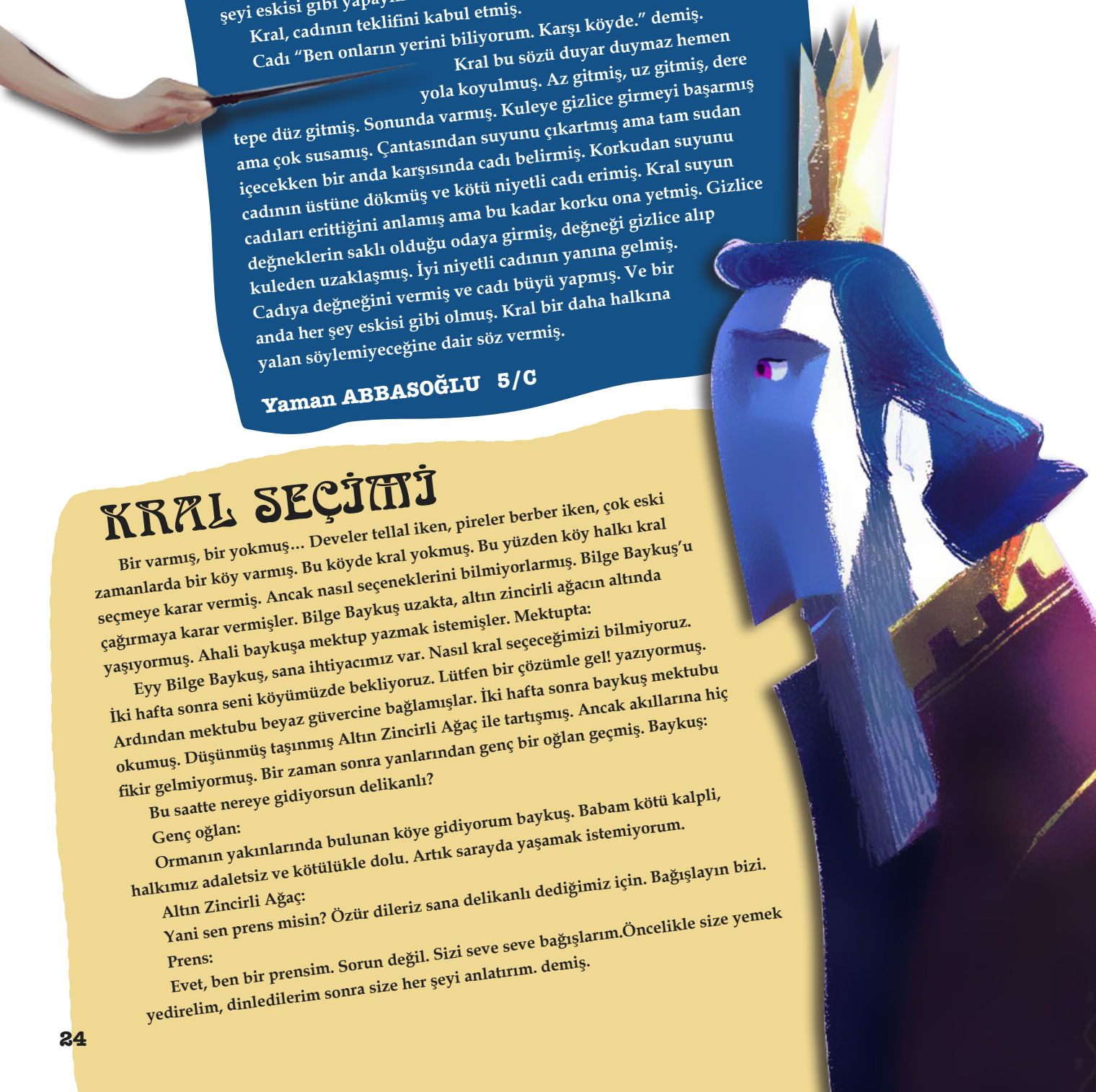
"Çok çok eskiden kötü niyetli cadılar dünyanın dengesini bozmak için sihirli değnekleri kullanmak istediler. Bu değneklerden biri de benimkiydi. Sabah baktığımda değneğim yoktu. Benim teklifim şu: Benim değneğimi bana getir, ben de her şeyi eskisi gibi yapayım. "

Kral, cadının teklifini kabul etmiş.

Cadı "Ben onların yerini biliyorum. Karşı köyde." demiş.

Kral bu sözü duyar duymaz hemen yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda varmış. Kuleye gizlice girmeyi başarmış ama çok susamış. Çantasından suyunu çıkartmış ama tam sudan içecekken bir anda karşısında cadı belirmiş. Korkudan suyunu cadının üstüne dökmüş ve kötü niyetli cadı erimiş. Kral suyun cadıları erittiğini anlamış ama bu kadar korku ona yetmiş. Gizlice değneklerin saklı olduğu odaya girmiş, değneği gizlice alıp kuleden uzaklaşmış. İyi niyetli cadının yanına gelmiş. Cadıya değneğini vermiş ve cadı büyü yapmış. Ve bir anda her şey eskisi gibi olmuş. Kral bir daha halkına yalan söylemiyeceğine dair söz vermiş.

Yaman ABBASOĞLU 5/C

KRAL SEÇİMİ

Bir varmış, bir yokmuş... Develer tellal iken, pireler berber iken, çok eski zamanlarda bir köy varmış. Bu köyde kral yokmuş. Bu yüzden köy halkı kral seçmeye karar vermiş. Ancak nasıl seçeneklerini bilmiyorlarmış. Bilge Baykuş'u çağırmaya karar vermişler. Bilge Baykuş uzakta, altın zincirli ağacın altında yaşıyormuş. Ahali baykuşa mektup yazmak istemişler. Mektupta:

Eyy Bilge Baykuş, sana ihtiyacımız var. Nasıl kral seçeceğimizi bilmiyoruz. İki hafta sonra seni köyümüzde bekliyoruz. Lütfen bir çözümle gel! yazıyormuş. Ardından mektubu beyaz güvercine bağlamışlar. İki hafta sonra baykuş mektubu okumuş. Düşünmüş taşınmış Altın Zincirli Ağaç ile tartışmış. Ancak akıllarına hiç fikir gelmiyormuş. Bir zaman sonra yanlarından genç bir oğlan geçmiş. Baykuş:

Bu saatte nereye gidiyorsun delikanlı?

Genç oğlan:

Ormanın yakınlarında bulunan köye gidiyorum baykuş. Babam kötü kalpli, halkımız adaletsiz ve kötülükle dolu. Artık sarayda yaşamak istemiyorum.

Altın Zincirli Ağaç:

Yani sen prens misin? Özür dileriz sana delikanlı dediğimiz için. Bağışlayın bizi.

Prens:

Evet, ben bir prensim. Sorun değil. Sizi seve seve bağışlarım.Öncelikle size yemek yedirelim, dinledilerim sonra size her şeyi anlatırım. demiş.

Bilge Baykuş:

-Ben Bilge Baykuş. Yanımdaki de Altın Zincirli Ağaç. Siz de tam çaresiz olduğumuz anda geldiniz Prens'im. Öncelikle size yemek yedirelim, sizi dinledilerim sonra size her şeyi anlatırım, demiş.

Baykuş yere beş kere gagasıyla vurmuş. Ağacın önü hemen açılmış. İçinde ise oda, mutfak ve bolca yemek varmış. Prensin ağzı açık kalmış. Prensi yedirmişler, içirmişler, dinlendirmişer.

Bilge Baykuş söze atılmış:

- Bir köy var ve bu köy ahalisinin bir krala ihtiyacı var. Ancak kralı nasıl seçeceklerini bilmiyorlar. Bize danıştılar fakat aklımıza bir çözüm yolu gelmedi, demiş.

Prens:

Benden, babamdan, büyükbabamdan hatta büyük büyük babamdan önce bizim halkımızın da kralı yokmuş. Kim ormana gidip bir kova temiz su ve fındık getirirse o kral olurmuş. Benim çooook büyük babam kazanmış. Diğerleri ise hile yaptıkları için veya hiçbir şey bulamadığı için kaybetmişler.

Baykuş:

- Teşekkürler. İyi bir yarışma düzenlenmiş. Şimdi uyumamız gerekiyor. Yarın güneş ile birlikte yola çıkarız.

İkisi de derin bir uykuya dalmış. Sabah ağaç yeraltını titretmiş. Prens korkuyla uyanmış.

Baykuş:

-Korkmayın efendim, Altın Zincirli Ağaç bizi uyandırdı. Siz kahvaltıda ne yemek istersiniz,?

Prens:

-Peynirli omlet yapabiliyor musunuz, demiş.

Baykuş:

Tabii ki, siz elinizi yüzünüzü yıkayın, yolculuğa hazırlanın. Ben de yemek hazırlarım, demiş.

Prens kabul etmiş. Hazırlıklar bittiğinde baykuş ve prens yola çıkmış.

İki hafta sonra birlikte köye varmışlar. Prens ev aramış, baykuş da köyün toplanma yerine uçmuş.

Baykuş:

-Ey sevgili köyüm, bir prensle karşılaştım. Benimle konakladı. Bana her şeyi anlattı. Ben de size bir çözüm yolu buldum. Adaylarımız ormana gidecek. Bir kova temiz su ve bir avuç fındık getiren kimse o kral olacak, demiş.

Ahali:

- Çok iyi bir fikir. Yarın öğlen yapalım bu yarışmayı, demiş.

Adaylar gözden geçirilmiş, yarın için hazırlıklar başlamış. Bir sonraki gün herkes çok heyecanlıymış.

Adayların aileleri:

Yaparsın oğlum, herkesi karınca gibi ez!

Hadi baba yaparsın!

Öğlen olduğunda adaylar ormana gitmiş. İki gün sonra beş aday. Onlardan üç saat sonra ise sekiz aday gelmiş. Geri kalanları ise hiç gelememiş. Gelen adayların önünde kase varmış. Fındıkları kaseye, suyu ise kasenin yanına koymuşlar. Baykuş fındıkları ve su dolu kovaları prensin evinin önüne koymuş. Prens adayların bulduklarına bir göz atmış. Suyun dibinde kum tanecikleri ve böcekler görmüş. Fındıklara da bir göz atmaya karar vermiş. Fındıklar, fındık gibi görünmüyormuş. Fındıkları suyun içine birer birer atmış. Bir de ne görsün Prens adayların hile yaptıklarını anlamıştı. Adaylar, çamurlu suyu çamurdan ayırıp su diye getirmişler. Ağaç yapraklarını da top haline getirip fındık şekline dönüştürmüşler. Prens hemen Bilge Baykuşu çağırmış.

Prens:

- Baykuş inanmayacaksın ama canlı dönen adaylar hile yaptı, onlar ormana bile girmedi. Ormandan dönmeyenler ormanın içine girip öldü, demiş. Baykuş buna inanmamış. Köyün toplanma merkezine uçup ahaliye seslenmiş:

- Ey ahali, canlı dönen adaylar hile yaptı, onlar ormana bile girmedi! Ormandan dönmeyenler ormanın içine girip öldü, demiş. Köy halkı hem üzülmüş hem şaşırmış.

Sevgili Baykuş, hile yapıldığını kim anladı, diye sormuş. Baykuş bu hilenin prens tarafından anlaşıldığını söyleyince köy ahalisi koştura koştura prensin yanına gitmiş. Hep bir ağızdan "Bizim kralımız ol, bizim kralımız ol!" diye bağımış.

Bu sesleri duyan prens kapıya çıkıp köylülere şöyle seslenmiş: Bu göreve beni layık gördüğünüze emin misiniz, diye sormuş. Ancak köylüerin ısrarı üzerine verilen krallık görevini kabul etmiş.

- Tamam, elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, demiş.

Prens tahta geçtiğinde köy halkı gelişmiş, zenginleşmiş. Prens de ne kadar iyi bir yönetici olduğunu anlamış. Halkı ve prens mutluluk içinde yaşamış.

Gökten üç elma düşmüş birincisi yazana, ikincisi okuyana, üçüncüsü de dürüstlükten hiç vazgeçmeyenlere...

Meryem KURT 5/A

Sihirli Kutu

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken ufacık bir evde yaşayan şirin mi şirin, nazlı mı nazlı, el bebek gül bebek büyüyen küçük bir kız çocuğu yaşarmış. Bu kız çocuğu küçükmüş ama marifetleri pek de küçük sayılmazmış. Adını mı sordunuz? Hemen söyleyeyim. Bu sevimli yaramazın adı Pembe'ymiş. Yaramaz diyorum çünkü yaşadığı köyde onun adını duymayan yokmuş. Annesi Fatma Hanım ve babası Ali Bey her gün Pembe'nin maceralarını dinlemekten yorgun düşerlermiş. Bir gün top oynarken komşu evin camını kırar, bir gün evdeki kediyi kaçırırmış. Hatta sokak kedilerinin hepsini toplayıp onlara kıyafet giydirdiğini görenler dahi olmuş. Hayvanlara karşı beslediği bu içten sevgi, onların üşüdüğünü düşünmesi, onları beslemesi dilden dile dolaşırmış. "Ne olacak bu kızın hali, hasta olacak bu hayvanlar yüzünden." diye endişe edermiş annesi sürekli ama nafile. Kızını asla uzak tutamazmış sokak hayvanlarından.

Gel zaman git zaman Pembe büyümüş, genç bir kız olmuş ama içindeki o küçük yaramaz hep orada duruyormuş, ta ki o güne kadar. Bir kış günü... Havada kuvvetli bir rüzgar... Kapı çalmış. Koşmuş kapıyı açmış, bakmış ki karşısında yaşlı bir teyze... Belli ki çok üşümüş ve karnı açmış. Onu hemen içeri davet etmiş ve ona sıcacık bir çorba ikram etmiş. Sıcak çorbanın etkisiyle teyze dillenivermiş. Meğer onun da bir torunu varmış ama çok uzaklarda olduğu için onu göremez olmuş. Ondan hatıra bir müzik kutusu kalmış. Onu da bizim Pembe'ye hediye etmiş. Pembe en başta almak istememiş ama kutu o kadar güzelmiş ki dayanamamış ve hediyeyi kabul etmiş. Kutunun üzerinde bir not yazılıymış. "Bunu okuyan her kimse yüreğini açsın ve duyduklarını iyi dinlesin." yazıyormuş. Önce hiçbir şey anlamamış, ta ki kapıda birinin onu çağırdığını duyana kadar. Birden irkilmiş. Çağıran annesi değilmiş. Kim miymiş? Evin kedisi Tontiş 'miş. Evet, yanlış duymadınız. Kedi konuşuyormuş. Pembe'nin kulaklarına inanası gelmese de Tontiş tekrarlamış. "Gelecek misin artık Pembe? Beklemekten yoruldum." Pembe artık kedisinin konuştuğundan eminmiş ve bunun bir mucize olduğunu anlamış. Yaşlı teyzenin müzik kutusundan çıkan not birden aklına gelivermiş. Pembe hemen kedisinin yanına gitmiş. Tontiş koşmaya başlamış. Tontiş önde Pembe arkada az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmişler ve bir sarayın önünde durmuşlar. Onları bir peri karşılamış. "Hoş geldin Pembe." demiş. Pembe bir düşün içinde olduğunu sanmış. Sanki peri onun aklını okumuş gibi "Bu bir düş değil. Sana anlatmam gereken şeyler var." diye eklemiş. Bir kanepeye oturmuşlar. Peri "Senin bir özelliğin var. Bu özellik senin dışında hiçbir insanda yok." Pembe kendisinin ne özelliği olduğunu biliyormuş. O artık tüm hayvanlar ile konuşabiliyormuş.

Peri ona bir görev vermiş. Görevi hayvanlarla konuşabildiği için onların ihtiyaçlarını karşılamak ve onları tedavi etmekmiş. Pembe bu görevi çok sevmiş. Periye teşekkür ederek evin yolunu tutmuş. Biran evvel annesine olan biteni anlatmak istemiş. Gel görelim, Fatma Hanım elbette ki duyduklarına inanmamış. Yaramaz kızının yeni oyunu olduğunu düşünmüş. Annesi ikna edemese de onun artık bir sorumluluğu olduğunu hatırlayarak görevini yapmak üzere hemen dışarı çıkmış. Tüm hayvanları etrafına toplamış. Onları tek tek dinlemeye başlamış. Meğer ne kadar çok dertleri varmış. Biz insanlar hiçbir şeyin farkında değilmişiz diye düşünmüş. Biri kalacak bir yuva, bir diğeri mama istemiş. Pembe bunların hepsini yapmış. Geç olduğu için eve geri dönmüş ve babasını gülerken bulmuş. Tahmin etmiş neye güldüğünü. Onun hayvanlarla konuşabildiğini söylemesine gülüyormuş. Pembe hiç üzülmemiş ve babasına bunu gerçek olduğunu nasılsa kanıtlayacağını düşünmüş. Sonra sihirli müzik kutusunu açmış. Peri de çıkagelmiş ve görevini çok güzel tamamladığı için Pembe'ye teşekkür etmiş. Pembe artık çok mutluymuş. Eminmiş ki bir gün annesi ve babası onun hayvanlarla konuşabildiğini anlayacakmış. Pembe'nin karnı acıkmış. Hep birlikte sofraya oturmuş ve akşam yemeğini yemeğe başlamışlar. Bir ses duymuş. Ama bu sefer endişelenmemiş çünkü kimin seslendiğini biliyormuş. Kedisi Tontiş "Pembe karnım acıktı. Biraz bana da yemek verir misin?" diyormuş. Pembe hemen yemeğinden biraz bölüp Tontiş'e vermiş. Tabi bu annesinin gözünken kaçmamış. "Pembe, Tontiş'in maması kabında. Lütfen yemeğinden verme."demiş annesi. Babası ise "Zaten son günlerde kediler şımardılar. Hep bizden istiyorlar yemeklerini." demiş. Tam annesine ve babasına açıklama yapacakmış ki Tontiş araya girmiş. "Pembe annenin getirdiği mamalar bozuktu. O yüzden senden yemek istedim." diye eklemiş. Pembe Tontiş'in derdini çok iyi anlamış. Hemen sofradan kalkmış ve Tontiş'in mamasını yenisi ile değiştirmiş. Buna sevinen Tontiş Pembe'ye teşekkür etmiş ve mamasını yemeğe koyulmuş. Bunu gören Ali Bey de şaşkınlığını üzerinden atmak ile meşgulmüş. "Meğer kedinin yemeği bozukmuş da o yüzden yemiyormuş." diye geçirmiş aklından. Pembe yemeğini bitirdikten sonra sofrayı toplamasında annesine yardım etmiş ve sonra odasına gitmiş. Birden yine sihirli kutu açılmış ve içinden o peri çıkmış. Peri "Çok teşekkür ederim görevini yaptığın için. Unutma ki çok zor bir zamanında da hayvanlar senin yardımına koşacak. İyilik eden iyilik bulur." demiş ve kutunun içine girmiş. Pembe düşünmüş. Hayvanlar ona nasıl yardım edebilirmiş ki? Bunu düşünürken uyuya kalmış. Annesi Fatma Hanım Pembe'yi masasının üstünde uyurken görünce "Biz ne yapacağız bu kızı?" dermiş gibi bakmış Pembe'ye. Sonra o da odasına gitmiş. Sabah olmuş ve güneş sıcacık ışığını her yer yere yaymaya başlamış. Pembe ise Tontiş'in sesine uyanmış. Tontiş ona uyanmasını eğer uyanmazsa okula geç kalacağını bağıra bağıra söylüyormuş. Pembe hemen okul kıyafetlerini giymiş, kahvaltısını etmiş ve servisi beklemeye başlamış. O sırada Tontiş, kendi kendine şarkı söylüyormuş. Pembe az kalsın gülecekmiş ama Tontiş'in ona kızacağını düşünerek kendini tutmuş. O sırada servis gelmiş. Pembe hemen çantasını almış ve Tontiş'e görüşürüz, demiş. Hemen servisine binmiş ve okula gitmiş. Çok heyecanlıymış çünkü macerasını en yakın arkadaşı Gül'e anlatacakmış. Okula geldiğinde ilk işi sınıfa girip Gül'ü beklemek olmuş. Ama bir türlü Gül gelmemiş. Bunu gören Pembe diğer arkadaşlarına anlatmış macerasını. Sizce ne demişlerdir dersiniz? Çoğu arkadaşı ona inanmamış ve ona bir rüya gördüğünü söylemişler. Pembe her ne kadar kanıtlamaya çalışsa da herkes gülmekten yere yatıyormuş. İşte tam o sırada sınıfa Gül girmiş. Pembe'nin üzgün olduğunu ve sınıftaki herkesin gülmekten yere yattığını gören Gül çok meraklanmış. Hemen Pembe'nin yanına gitmiş ve ne olduğunu sormuş. Pembe ise her şeyi anlatmış Gül'e. Gül de ilk başta inanmamış ama onunla dalga geçmemiş. Çünkü belki gerçek olabilirmiş. Gül çok iyi bir kızmış. Uzun ve sarı saçlarını her zaman topuz yapıyormuş. Elinden geldiğince herkese yardım edermiş. Pembe de onun en çok bu özelliğini seviyormuş. İkisinin de en büyük hayali büyüyünce bir veteriner olmakmış. Bu iki arkadaş birbirlerine o kadar benziyormuş ki görenler onları ikiz sanıyormuş. Evleri de çok yakın olduğu için birlikte toplanıp eğlenecek bir şey buluyorlarmış. Mesela en çok sokak hayvanlarını beslemeyi seviyorlarmış. Hayvanları mutlu etmek onlar için ayrı bir zevkmiş.

Günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovalamış ve bizim iki arkadaş veteriner olup bir klinik açmışlar. Sevimli Dostlar Kliniği kısa zamanda ününü tüm dünyaya yaymış. Buraya gelen hasta hayvanların tamamı iyileşerek çıkıyorlarmış. Annesi, babası ve ona inanmayan arkadaşları da artık bunu kabullenmişler. Çünkü Pembe hayvanlarla konuşabildiği için ve onların dertlerini anlayabildiği için tüm hayvanları sağlığına kavuşturuyormuş. O minik canların dilinden anlayan Pembe bu sayede uzman bir veteriner olmuş. Bundan sonra hayatını hep onlara adamış. O hayvanlarla konuştukça ve onları anladıkça bizlerden çok da farklı olmadıklarını, onların da tıpkı bizler gibi sevgiye, ilgiye, bakıma muhtaç olduklarını anlamış. Üstelik bunu anlamak için onların dilini değil, gözlerini okumanın bile yeterli olduğunun farkına varmış. Hayvanların o minicik yüreklerinden geçenler, gözlerinden okunabiliyormuş meğer. Yeter ki siz bunu gönülden isteyin ve yüreğinizi açın... Bakın o zaman dünya ne kadar da güzel olacak. Sizce acaba aramızda hayvanların dilinden anlayanlar var mı? Yok dediğinizi duyar gibiyim. Oysaki onları duymak demek empati yapmak, gözlerinin içine bakarak ne hissettiklerini anlamak demektir. Çünkü onlar bizlere susarak da çok şey anlatabilirler.

Kim bilir belki siz de hayvanların seslerini duyarsınız ve onları anlarsınız. Bir dinleyin bakalım...

Almila Göksu SÜMER 5/D

FARE İLE ASLAN

Bir varmış bir yokmuş... Masal masal mat atar, iki tilki ot satar. Bindim deve boynuna, gittim Halep yoluna. Bir gün bir aslan varmış, ormanda geziyormuş. Arkadaşlarıyla oynamış. Oyunları bittikten sonra gezinmeye başlamış. Karşısına bir bakmış küçük bir çocuk. Ona doğru geliyormuş. Aslan ormanda bir çocuk gördüğüne çok şaşırmış. Ona doğru yaklaşınca fark etmiş ki bu küçük bir çocuk değil, bir adammış. Adamın elinde bir ağ varmış. Aslana doğru atmaya çalışmış, denk gelmemiş. Bir daha denemiş. Eyvah! Bu sefer aslanı yakalamış.

Aslan bir ağın içindeymiş. Adam da gitmiş. Aslan öylece kalakalmış. Bilmem kaç gün beklemiş orada . Sonra karşısına küçücük bir fare çıkmış. Fare ona ''Ben seni kurtarabilirim! '' demiş. Ama aslan reddetmiş. Fare aslana '' Emin misin?'' diye sormuş . Aslan da ''Eminim.'' demiş. Bu yüzden fare gitmiş. Aslan birkaç gün sonra acıkmaya başlamış. Fare yine gelmiş. Ona tekrar yardım teklif etmiş. Aslanın açlığından düşünecek hali yokmuş. Ne yapsın, o da kabul etmiş. Ama onu çıkaramayacağına eminmiş. Fakat fare aklını kullanıp ağı kemirmeye başlamış ve aslanı çıkarabilmiş. Aslan çok şaşırmış. Bu yol hiç aklına gelmemiş. Fareye çok ama çok teşekkür etmiş. Bir gün gelmiş çatmış. Fare ormanda dolaşıyormuş. Karşısına bir bakmış kedi! Çok korkmuş. Kedi bir anda onu kovalamaya başlamış. Fare koşabildiği kadar hızlı koşmaya çalışıyormuş. O sırada aslan da evinden çıkıyormuş. Ormana doğru yola çıkmış, karşısında ne görsün! Onu kurtaran farecik. Onu görmeyeli uzun zaman olmuş. Aklına o farenin o gün onu kurtardığı aklına gelmiş. Hemen kükremiş. Kedi korkmuş ve kaçmış. Fare de aslanın yanına koşmuş. Aslan ve fare birlikte oynamış ve ikisi de yeni bir dost kazanmış. Sonsuza kadar aslan ile farenin arkadaşlıkları devam etmiş.

İşte çocuklar, bu hikayeden çıkaracağımız ders; başkalarını küçümsememeliyiz, yardımlaşmaya önem vermeliyiz. Böylece dost veya dostlar kazanmış oluruz. Ee onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Ceren YAĞCI 5/C

İYİLİK İÇİN...

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir Elf yaşarmış. Bu Elf herkese iyi davranırmış. Herkes onu severmiş. Bir gün bu Elf bir komşusunun yanına gitmiş ona bir ihtiyacı olup olmadığını sormuş. O da bir çekice ihtiyacım var, demiş. Elf de hemen bir çekiç bulurum deyip kasabadaki bir demircinin yolunu tutmuş. Demircinin yanına gittiğinde ona, verebileceğin bir çekiç var mı diye sormuş. Demirci çekice neden ihtiyacı olduğunu sormuş. O da komşusunun ihtiyacı olduğunu söylemiş. Demirci insanlara yardım ederken kendinden de ödün verme, demiş. Elf ben yardım etmeyi seviyorum. İnsanları mutlu etmek beni de mutlu ediyor, demiş. Demirci çekici Elf'e vermiş. Elf demirciye çekiç için teşekkür ettikten sonra komşusunun evine doğru yürümeye başlamış.

Komşusunun evine ulaştığında komşusuna çekici vermiş. Komşusu ona teşekkür ettikten sonra onu evine davet etmiş. Elf içeri girdikten sonra komşusu ona kahve ikram etmiş ve sonrada Elf'e "Senin hikayen nedir?" diye sormuş. Elf ona neden söz ettiğini sormuş. O da Elf'e niçin herkese yardım ediyorsun diye sormuş. O da başlamış anlatmaya. Yıllar önce bu köyde benim gibi yardımsever biri vardı, onunla çok iyi anlaşırdık. Ben ne zaman onun evine gitsem o kadar çok sohbet ederdik ki 2 - 3 saat boyunca onunla otururdum. Bir gün onun evinde yangın çıktı. Ona yardım etmek istedim ama geç kalmıştım ve bundan sonra çok daha iyi bir insan oldum demiş. Ardından gece olmuş ve Elf evine dönmüş. Komşusu bu hikayenin etkisinde kalmış. Akşam rüyasına bile girmiş. Sabah uyanır uyanmaz Elf in evine gidip bana iyi biri olmayı öğret demiş. Elf bu öğrenilecek bir şey değil demiş. Ardından Elf camdan bakmaya başlamış ve yeni birinin taşındığını görmüş. Hemen komşusuyla birlikte dışarı çıkmış. Komşusuna bana yardım edersen iyi biri olma yolundaki ilk adımını atarsın, demiş. Yeni komşularının yanına gidip onlara yardım etmişler. Akşama doğru yeni komşularının eşyalarını yerleştirmeyi bitirmişler. Komşuları "Teşekkür etmek için ne yapabiliriz?" diye sormuşlar. Elf tam cevap verecekken diğer komşusu para isteriz demiş. Elf ise biz bunu yardım etmeyi sevdiğimiz için yapıyoruz, demiş. Evlerine dönerken yolda sohbet koyulaşmış. Ancak komşusunun Elf'e olan kızgınlığı geçmemiş. Elf komşusuna iyiliğin karşılık beklenmeden yapılması gereken bir davranış olduğunu anlatmış. Eğer para karşılığında taşınmasına yardım etseydik ona yardım etmiş değil, hizmet etmiş olurduk demiş. Ayrıca komşum şunu hiç aklından çıkarma "İyilik yapan iyilik bulur."

Kaan ÇELİKTUNCER 5/D

GAZETE

8 MAYIS 2021

127 - NO. 39

Para ile satılmaz

HER ŞEY MÜMKÜN

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde anne, baba ve bir çocuktan oluşan bir köpek ailesi varmış. Çocuğun en sevdiği ders Türkçeymiş. Baba köpek bir gün kulübenin yanına Köpük Market adıyla bir bakkal açılmış. Baba köpek oradan ihtiyaçlarını alırmış. Tam bakkaldan çıkarken "Gazete, gazete alacaktım." demiş ve üç köpek maması karşılığında bir gazete almış. Eve gelip koltuğuna oturmadan önce gazetesini eline almış ve koltuğuna gazetesiyle birlikte oturmuş. İlk başlıkta "Atatürk Tiyatro Salonu'nda Kocaman Ödüllü Bilgi Yarışması" yazıyormuş. Bir tık aşağısında "Konu: Türkçe – Kazanana 125 adet kitap verilecek." yazıyormuş. Sesli okuduğu için buna çocuk köpek de ilgilenmiş. Çocuk "Baba, ben de bu yarışmaya katılmak istiyorum. Özellikle ben kitap okumayı çok ama çok seviyorum." demiş. Babası "Oğlum, buraya sadece insanlar katılabilir. Bizim gibi canlılar giremez." demiş. Ama merak ederek danışmana sormuş ve danışman bunu kabul etmiş. Bunu duyan çocuk köpek havalara uçmuş, mutluluktan ağlamış. Bu bilgi yarışmasında iki kişi karşılıklı yarışıyormuş. Kurallar:

"Soruyu biri doğru bilip diğeri yanlış bilirse doğru bilen 1 puan alır. Berabere kalınırsa ek soru sorulur ve bilgi yarışmasında ilk üç puanı alan kişi yarışmayı kazanır."

Köpek o gün bilgi yarışmasına katılmış ama seyircilerden yarışmacıya kadar herkes gülmemek için kendilerini zor tutuyormuş. En sonunda gülmüşler, köpek ile dalga geçmişler, gülmekten yarışa başlayamamışlar. Bunu gören anne ve baba köpek neredeyse koca salonda ağlayacakmış.

İlk soru: "Mecaz anlamlı bir cümle söyleyin." Köpek "Yeni gelen arkadaşım çok soğukkanlıdır." demiş. Adam ise "Taş gibi sertti bu pamuk." demiş ve ilk puanı kazanan köpek olmuş. Köpek 1-0 öne geçmiş.

2. soru: "Sözcüklerin akla gelen ilk anlamına ne denir?" Adam "Gerçek Anlam" demiş. Köpek ise "Mecaz Anlam" demiş ve durum 1-1 olmuş. Adam "Sana bir önceki soruda avantaj verdim. Beni öyle hemen yeneceğini mi zannettin?" demiş tebessüm ederek.

3. soru: "Bir eş anlamlı kelime çifti söyleyin." demiş. Köpek "Duru-Berrak", adam ise "Kara-Ak" demiş ve üçüncü puanı alan köpek olmuş. Adam şaşkınmış.

4. soru ve belki de son soru şuymuş: "Eş sesli bir kelime söyleyin." demiş. Köpek "El" demiş. Adamın doğru cevap vermekten başka çaresi yokmuş. Adamın alnından terler akıyormuş. Tüm seyirciler onu kötülüyomuş. Adam artık cevabını söylemeye hazırmış. Nefesini tutmuş, en sonunda cevabını vermiş: "Hala". Çok büyük bir sessizlik olmuş. Sunucu: "Kazanan, minik ama akıllı mı akıllı bir köpek." demiş.

Yarışmayı kazanan köpeğin 125 adet kitabı olmuş. Köpek, adama ve sahneye çıktığında onunla alay eden seyircilere büyük bir ders vermiş.

Çok büyük konuşma,
bu koca evrende
her şey mümkündür!

Kerem KOZ 5/C

MUTLULUK KAPISI

Bir zamanlar çok aksi, her şeyden mutsuz olan, sinirlenen bir adam varmış. Bu adam her zamanki gibi sabah yürüyüşüne çıkmış. Hava güneşliymiş. Adam somurtmaya başlamış. "Of, pof! Çok terleyeceğim, çok sıcak." Önce her şey normalmiş. Fakat daha sonra hava garipleşmiş. Bir anda hava kararmış, fırtınalı yağmur başlamış. Sonra bir hortum adamı içine çekmiş. Adam büyük ihtimalle işinin bittiğini düşünmüş; fakat bir şekilde hortumdan kurtulmuş ve karşısına evinden çok uzakta bambaşka bir yer çıkmış. Adam hortumda yaklaşık beş dakika kalmasına rağmen nasıl bu kadar uzağa gittiğini hiç anlayamamış. Telefonu ile yardım çağırmak istemiş; fakat telefon bozulmuş.

Adam konuşabileceği ve yardım isteyebileceği birini bulmak umuduyla etrafı aramaya çıkmış. Bir de ne görsün, burada herkes insanlardan farklıymış. Periler, cüceler, devler. Adam en azından bir tanesiyle konuşmak istemiş. Hiç kimse onu duymuyormuş.

Adam gördüklerine dokunmaya çalışmış, hiçbirine dokunamıyormuş. Sonra kendine bakmaya gitmiş. Bir kıyafet dükkânına girmiş. Deneme odalarından birine girip aynaya bakmış. Fakat kendisini de görememiş. Adam buradan asla çıkamayacağını düşünüp telaşlanmış. Adam sürekli birilerine dokunup seslenmeye çalışmış. En sonunda ne olduğunu bile anlayamadığı bir şeye rastlamış. Önce bunun bir eşya olduğunu zannetmiş. Fakat bu onu duyabilen ve cevap verebilen bir yaratıkmış. Adam eşya zannettiği yaratığı duyunca ürkmüş. Yaratık: "Korkmana gerek yok. Ben arkanda duran şeyim." demiş. Adam tir tir titreyerek yaratığa yaklaşmış ve "Sen beni duyabiliyor musun? Sen beni görebiliyor musun?" diye sormuş. Yaratık: "Evet tabii ki, ne oldu ki?" demiş. Adam "Şey, şu ana kadar senin dışında gördüğüm hiç kimse beni duymuyor, görmüyor ve ben onlara dokunamıyordum da." diye karşılık vermiş. Yaratık demiş ki "İlginç. Ama sana buranın çıkışını gösterebilirim." Adam, yaratığın sözünü bölmüş. "Dur tahmin edeyim, bir şartı var." Yaratık: "Evet, evet doğru bildin. Bu şart şudur. Kapıyı kullanacak kişiler çok mutlu ve iyi kalpli kişiler olmalıdır. Aksi takdirde, kapı onları yuvalarına değil, ayna boyutuna hapseder ve bütün ömürlerini bir aynanın içinde geçirmek zorunda kalırlar." Adam bunu duyunca çok korkmuş. "Yapma yaa!" demiş. Yaratık, adamın tedirgin olduğunu görünce "Hayırdır, bir sıkıntı mı var?" demiş. Adam: "Şey... Aslında ben ömrüm boyunca nasıl mutlu olunacağını hiç bilemedim." Bunun üzerine yaratık bir kahkaha patlatmış, "Düşündüğün şeye bak, mutlu olmak çok kolay." Adam, "Vallahi ben bilmem kardeş, zaten hiç hayatımda mutlu olamadım." Bunun üzerine yaratık "Mutlu olmak için tek yapman gereken, bu hayatta sahip olduğun güzellikleri düşünmek." Adam: "Peki bunu nasıl yapacağım?" diye karşılık vermiş. "İşe gülümsemekle başlamalısın." demiş yaratık. "Sonra da baktığın her şeyde güzel bir yön bulmaya çalışmalısın." "Hepsi bu mu? Cidden bu kadar kolay mı?" demiş adam. "Evet; kolay, ama bu çabanın sürekli olması lazım." demiş yaratık. "Eve dönmek istiyorsan bir an önce gülümsemeye başlamanı öneririm."

Ailesine ve evine geri dönmek isteyen adam, bunu kabul etmiş ve başını gökyüzüne çevirmiş. "Daha önce hiç dikkat etmediğime inanamıyorum. Gökyüzü ne kadar da güzelmiş!" demiş ve yüzünde büyük bir gülümseme oluşmuş. Yaratık: "İşte böyle devam edersen bir gün evine geri dönmene izin veririm!" demiş. Adam, yaratığa tavsiyesi için teşekkür etmiş ve eve geri dönünceye dek yaratığın gösterdiği evde kalmış.

Bir hafta sonra...

Yaratık, adamı çok mutlu ve sevinçli görünce şaşırmış. Adam gitmeden önce yaratığa tavsiyeleri için bir kez daha teşekkür etmiş ve ona el sallayıp "Görüşürüz! Kendine iyi bak." demiş. Yaratık ona teşekkür etmiş. Adam kapıya girerken gözünü yummuş ve çocuklarının ne kadar iyi kalpli olduğunu, anne ve babası hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunu, kendisi ve ailesinin sağlıklı ve mutlu olduğunu düşünerek kapıdan içeriye girmiş. Adam evine döndüğünde sevgi dolu bir ailesi ve sıcacık bir evi olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkına varmış. Yaşadıklarını kimseye anlatmamış ama bir daha da hiç somurtmamış.

Mert BUDAK 5/C

Maceralı Bir Gün

Bir varmış, bir yokmuş diyarların birinde çok gizemli, sihirli bir ülke varmış. Bu ülkede yaşayan ve birbirleri ile çok iyi anlaşan, sürekli birbirlerinin evinde yatıya kalan üç arkadaş varmış. Bunlar Luna, Lilly ve Marcus imiş.

Günlerden bir gün yine bu üç arkadaş birlikte yatıdayken gece bir ses duyulmuş. Ses onlara "İmdat beni bu zindandan kurtarın!" diye bağırıyormuş. Üç arkadaş önce olayı anlamlandıramamış ancak sonra duvarın içinden düşen eski bir mektubu okumuşlar. Mektup onlara az önce duvardan gelen gizemli sesin bir hayalet olduğunu ve onu kurtarmaları için ülkedeki sihir bakanlığının bu üç arkadaşı seçtiğini söylüyormuş. Şaşkınlıktan ağızları açık kalan bu arkadaş grubu mektubu okumaya devam etmişler. Mektubun devamında onlara verilen bir görev görmüşler. Aralarından en cesurları Luna bu görevi yerine getirmeleri gerektiğini söylemiş.

Görevlerden ilki tek boynuzlu atın tüyünden üç parça almakmış. Bu görev için ormana gitmeleri gerekiyormuş. Daha sonra Markus korktuğu için pes etmeleri gerektiğini söylemiş. Ancak Lilly okuduğu bir kitabın pes etmenin kötü bir şey olduğunu anlattığını söyleyince ışınlanarak ormana ulaşmışlar.

Her şey yolunda giderken karşılarına üç gözlü bir canavar çıkmış.

Canavar onların geçmelerine izin vermiyormuş. Canavarı kandırmak için uzunca uğraştıktan sonra Markus okuduğu bir kitabı hatırlamış. Kitapta bu tarz canavarların bazı sihirlerle kandırılabileceği yazıyormuş. O sihirleri yaparak ve üstünden atlayarak canavar engelini geçmişler. Sonra tek boynuzlu ata ulaşmışlar. Ancak başka bir problem çıkmış. O tek boynuzlu at onların kendisine yaklaşmalarına izin vermiyormuş. Ona yaklaşmaları için ne gerektiğini bulmaya çalışırlarken Lilly okuduğu bir kitapta bu tarz huysuz tek boynuzlu atların tüyünden koparabilmek için onlara sihirli bir bal verilmesi gerektiğini okuduğunu arkadaşlarına söylemiş. Ancak bu sihirli bal sadece bulundukları ormanın 10 kilometre uzağındaki Mili Mağarası'nın içindeki bal ağacında yetişiyormuş. Aralarında bir plan yapmışlar. Bu plana göre Lilly ve Luna mağaraya dağların üstünden, arıların yanından zor bir şekilde uçarak ulaşmalılarmış. Mağaradan balı almak için arı dolu ağaca biraz sihirle tırmanmış ve balı alarak geri dönmüşler.

Bu bal sayesinde görevlerini tamamlayarak mektupta yazan adresteki zindana ulaşmış, hayaleti kurtararak eve dönmüşler. Bu maceralı günü düşünürken onların zamanlarını geçirmek için okudukları kitapların aslında ne kadar değerli olduğunu ve günlük hayatta kitapların onlara ne kadar yardımcı olduklarını anlamış ve kitaplara teşekkür etmişler.

Sude EVREN 6/B

PERİ KIZI İLE KRALIN KIZLARI

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak ülkelerin birinde bir peri kızı yaşarmış. Sarı, uzun dalgalı saçları, yeşil, iri gözleri, upuzun kirpikleri, al yanakları, kiraz gibi dudakları, pamuk gibi yüzü olan çok güzel bir peri kızıymış. Bu peri kızı çok iyi kalpli ve yardımsevermiş ama ormanın derinliklerinde yaşadığı için hiç arkadaşı yokmuş. Bu duruma çok üzülüyormuş. Tek isteği bir arkadaşının olmasıymış.

O ülkenin adaleti seven iyi bir kralı ve kralın da birbirinden güzel üç kızı varmış. Kızlarından biri esmer, biri kumral, biri de sarışınmış. Üçü de birbirinden çok farklıymış ama birbirlerini çok severlermiş. Bir sabah kral erkenden uyanmış ve ormana ava gitmek için hazırlanmaya başlamış. Bunu gören kızları "Babacığım, biz de seninle birlikte gelelim, ormanda gezelim." demişler. Kral, kızlarının bu isteğini kabul etmemiş." Orman sizin için tehlikeli olabilir. Burada, sarayda kalmalısınız." demiş ama kızlarına sözünü dinletememiş. Kızların ısrarına dayanamayıp, "Pekala, hadi gelin bakalım." demiş ve hep birlikte yola çıkmışlar.

Az gitmişler, uz gitmişler sonunda ormana gelmişler. Yemyeşil ağaçlar, rengarenk çiçekler, kuşların cıvıltısı kızları büyülemiş. Kızlar bu güzellikleri görmekten çok mutlu olmuşlar. Mutluluk içinde şarkılar söyleyip ormanın içinde yürürken karşılarına bembeyaz küçük bir tavşan çıkmış. Kızlar heyecanla tavşanı yakalayıp sevmek istemişler. Tavşan zıpzıp kaçmış, onlar kovalamış ama bir türlü tavşanı yakalayamamışlar. Sonunda çok yorulmuşlar ve bir ağacın altına oturmuşlar. Arkalarına dönüp baktıklarında kral babalarını görememişler. Hemen geri dönmüşler ama bir türlü babalarını bulamamışlar. Güneş batmaya, karanlık basmaya başlamış. Zavallı kızlar çaresizlikten ve korkudan başlamışlar ağlamaya…

Peri kızı ormanın derinliklerinden kızların ağlama seslerini duymuş ve hemen yanlarına gitmiş. "Neden ağlıyorsunuz?" diye sormuş. Başlarını kaldırıp karşılarında güzel bir peri kızı gören kızlar çok mutlu olmuşlar ve olanı biteni peri kızına anlatmışlar. Peri kızı "Lütfen ağlamayın, ben size yardımcı olabilirim. Sizi sarayınıza götürüp, kral babanıza kavuşturabilirim." demiş. Kızlar bunu duyunca çok sevinmişler. Peri kızı, "Şimdi gece oldu. Benim evime gidelim, orada yemek yiyelim, biraz uyuyup dinledikten sonra sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkarız." demiş.

Bu arada ormanda kızlarını kaybeden ve bulamayan kral çok üzülmüş. Ülkenin her yerine haber göndermiş. "Kızlarımı bulup getirene servet vereceğim."demiş. Herkes kralın üç kızını aramaya başlamış. Bu durumdan habersiz peri kızı ve kralın kızları birlikte çok güzel vakit geçiriyorlarmış. Birbirlerini çok sevmişler.

Derken sabah olmuş. Peri kızı kralın kızlarını saraya getirmiş. Kızlarını karşısında gören kral, mutluluktan ne yapacağını şaşırmış. Hemen bir ziyafet sofrası hazırlatmış. Ülkesindeki bütün insanları doyurmuş. Herkese altın dağıtmış.

Peri kızını çok seven kralın kızları onu hiç bırakmak istememiş. "Lütfen burada, sarayda bizimle yaşa."diye peri kızına çok yalvarmışlar. Peri kızı da onları çok sevmiş ve bir değil artık üç arkadaşım olduğu için çok mutluyum diyerek sarayda kalmayı kabul etmiş.

Kral da bu duruma çok mutlu olmuş. "Benim üç kızım ve bir de peri kızım var. Tüm ülkem bunu böyle bilsin." demiş ve hep birlikte ölene kadar mutluluk içinde yaşamışlar.

Gökçe ARSLANCA 5/B

AFORİZMALAR

8/A

EGE KULELİ — Umut, uçan bir adaya çıkan altın merdivendir.

BAŞAK TEKEOĞLU — Umut, pes etmediğimiz zaman bizi hayata bağlayandır.

NAZİFE İLSU TEMİZ — Pandora'nın kutusu açıldığında ihtiyacımız olan yüce duygudur umut.

MEHMET EFE ÇAVAŞ — Umut, batan bir geminin bile suyun üstünde durabileceğine inanmaktır.

TUNA ARSLAN — Umut, her nefeste göğüs kafesinizi genişleten, güzel günleri beklendir.

EYLÜL KURT — Umuda tutunan bir insanın kaybetme riski yoktur.

DELAL ÜNAL — Umut, Psyche'yi Eros'a bağlayan sevgi ve cesarettir.

DEFNE BİRKAN — Sizi aydınlığa götüren yol, aydınlıktan daha etkileyicidir.

ARDA BAŞDAŞ — Her insanın içinde kendi yolunu aydınlatan bir umut ışığı vardır.

TUNA RIZA NEPTÜN — Umut ışığa benzer, görürsün ama dokunamazsın. Bazen görmeni sağlar bazen de kör olmanı.

BARANSEL CAN BASKINCI — Umudu hissettiğinizde kendinizi bulutların üzerinde coşku ile zıplayan bir çocuk, her zaman savaşa hazır kuvvetli bir general gibi hissedersiniz.

ZEYNEP BEGÜM ŞEREMETLİ — Umut belki de bir sonraki sayfada, kitabı bırakma.

İREM PEMBECİOĞLU — Umut her yükü kaldıramayacak bir masanın kırılmayan ayağıdır.

HİRA ALMİNA YAZICI — Kaybedilen yolların tekrar bulunmasıdır umut.

DEMİR AŞÇI — Tüm duyguların kardeşidir umut.

AHMET GÖKER — Umut yağmurdan sonra ortaya çıkan gökkuşağıdır.

KEMAL KARADENİZ — Fırtınada kalan geminin deniz feneridir umut.

MUSTAFA CAN ACIPAYAMOĞLU — Umut, doğru yolu gösteren pusuladır.

KUTAY TALAK — Umut, ağa takılmış örümceğin çırpınışıdır.

8/B

Hayatta umudu olmayan insanlar, gözleri görmeyen insanlara benzer. Çabalasalar da önlerindeki fırsatları göremezler. — MELİS ÇIBIKÇI

Umut yoksa hareket de yoktur. — ÖMER DURMUŞOĞLU

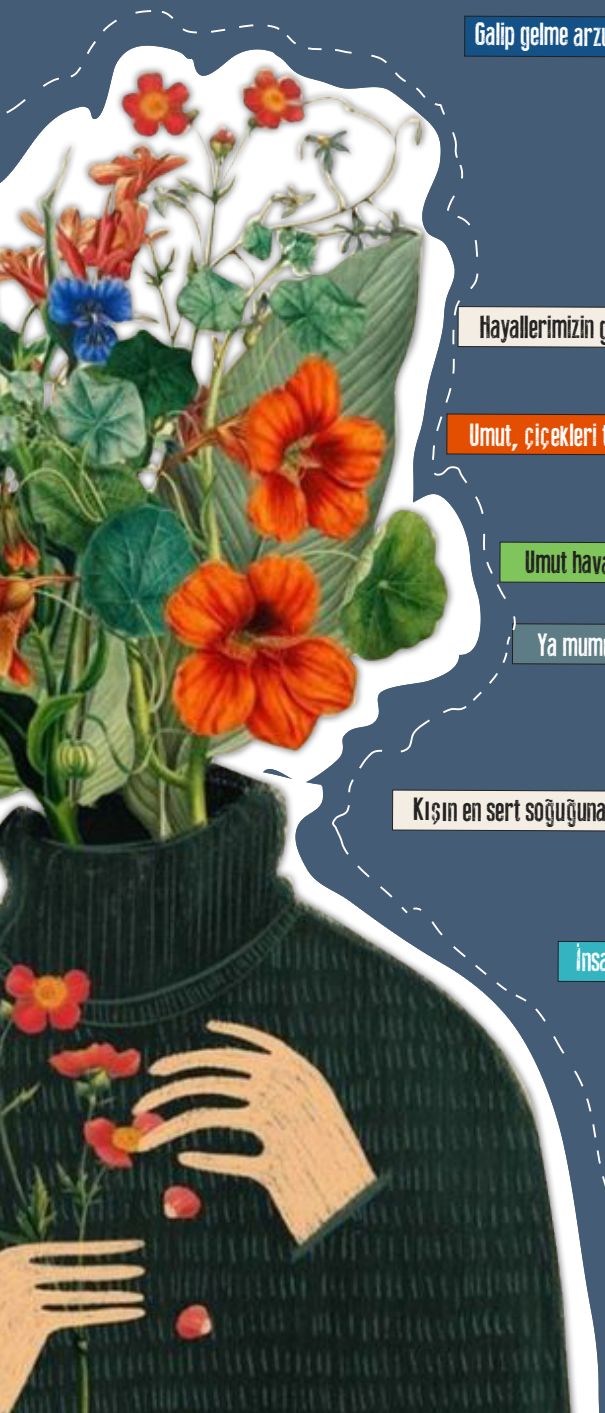
Umut kişiye en zor anlarında yeni bir sayfa açabilme şansı veren yardım elidir. — ALİZE ERKENCİ

Karanlığın en koyu olduğu zamanlarda umut, bize yol gösteren bir fenerdir. — EREN ERSOY

Umut yoksa hareket de yoktur. — ÖMER DURMUŞOĞLU

Ya ümitsizsiniz ya da ümit sizsiniz. — KORAY ZONGÜR

Galip gelme arzusuyla umutlanmak, havanda su dövmek gibidir zaman zaman. — BARIŞ EFE ERGEN

Umut, insanın zor zamanlarında sırtını dayayabileceği bir dosttur. — BATUHAN YUSUF GÖÇER

İnsanın umudunu bitirdiği an hayatını bitirmiştir. — EFE TÜRKEL

Hayallerimizin gerçekleşmesi için bir tutam umuda ihtiyacımız vardır. — ÖMER KAAN NUR

Umut, çiçekleri toprağa bağlayan köktür. — EKİN TEKEOĞLU

Umut hayal üretme fabrikasıdır. — KAAN ÖZGÜR

Umutlarımız uyanıkken kurduğumuz hayallerdir. — YASEMİN TİRYAKİ

Umut havadır. Nefesinin yanındaki yaşam kaynağıdır. — MELAHAT ZEYNEP CEYHAN

Ya mumu söndürürsün çaresizlikte kalırsın ya da mumu yakarsın geleceğinin önünü açarsın. — FURKAN İLKUN

Umudu olmalı insanın kışın çıkan güneş gibi. — DEMİR MEHMET ERTÜRK

Kışın en sert soğuğuna meydan okuyan çiçektir umut. — SEÇİL SEÇİLMİŞ

Düşen bir çocuğun yeniden ayağa kalkması için umuda ihtiyacı vardır. — BERK KÖSEOĞLU

İnsan hayallerle yaşar, umut ise o hayalleri kanatlandırır. — KEMAL UTKU ONAY

Tüm başarısızlıkların ardından gelen güneş ışığıdır umut. — ZEYNEP ÖVGÜ ÇELİK

8/C

DAMLA AKDENİZ: Umut, gökyüzünde özgürce uçan bir kuş gibidir.

EGE SEZGİN: Bizi yaşatan damarlarımızdaki kan değil, yüreğimizdeki umuttur.

EFE ERDOĞ: Umut, kilitli kaldığın yerdeki tek anahtardır.

KAAN DEVECİ: Umut, çölde açan bir güldür.

ARDA ŞEN: Karanlık anlarındaki en parlak ışıktır umut.

AYŞE DURU YAVUZ: Umut, kurumuş topraklarda bile açan çiçektir.

YAĞIZ EFE ÇELİK: Umut, son nefesimize kadar bize eşlik eder.

SELİM EMRE USTA: Umutsuzluk, gecenin zifiri karanlığında kaybolmaktır.

ECRİN NALBANT: Umudunu yitirmezsen tüm aydınlıklar seninle.

DEFNE OSMANBAŞOĞLU: Umut karanlıkta yanan bir mum gibidir azıcık aydınlatsa da asla sönmez.

SELİN ZELİHA KAYA: Umut tünelin sonundaki ışıktır.

DURU ÖZTÜRK: Umut zor günlerinizde elinizi asla bırakmayan arkadaşınızdır.

CEYLİN NAZ DURMUŞOĞLU: Tüm dağınıklığın içinde düzeni sağlayandır umut.

CAN GÖKTEPE: Gökyüzünde parlayan ışıktır umut.

ERDENİZ GÜNDAY: Bir tohuma verilen can suyudur umut.

ALİ DENİZ ÇAĞLAR: Umut, karanlıkta uçan ateş böceğidir.

YAĞIZ YARLI: Umut, içimizdeki ışıktır.

CAN DALKIRAN: Umut, mutlulukların en büyüğüdür.

“DEYİMLER ile ÖYKÜLER”

Emre ile Kemal

Emre ile Kemal ikiz kardeşlermiş. Emre çok çalışkan, dürüst ve çok zeki bir çocukmuş ama dersleri kötüleşmeye başlamış. Kemal ise tembel ve yalancı bir çocukmuş ve dersleri düzelmeye başlamış. Her şey tersine dönmüş ve ailesi Kemal için sevinirken Emre için üzülüyormuş. Bu durum onları şaşırtmaya başlamış. Sınav zamanı gelmiş ve anneleri okulun camından onları izlemeye başlamış. Bir de bakmış ki Kemal sınav bitince kağıtları değiştiriyormuş. Annesi Kemal'e çok kızmış ve eve geldiklerinde "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sormuş. Kemal'in saman altından su yürüttüğü belli olmuş. Babası uzun bir konuşmanın ardından Kemal'in dersini alması için ona tam iki ay televizyon izlemeyi yasaklamış. Bu Kemal'e tuzluya mal olmuş.

Arca ÖZARDA 5/A

KENDİ BİNDİĞİ DALI KESMEK

Güneşli bir günde Ayşe Teyze komşusu olan Fatma Teyze'ye yine tavuklarının yumurtalarını götürmüş, yarısını da kendine saklayıp bir güzel pişirip yemiş ama Fatma Teyze bu horozların sürekli ötmesinden ve tavukların sesinden rahatsız oluyormuş. Bir gün canına tak etmiş ve Ayşe Teyze pazara gittiğinde kümesin kapısını açıp kaçmış. Sonraki gün yumurtası gelmeyip aç kaldığında ise kendi bindiği dalı kestiğini anlamış. Ayşe Teyze yumurta yerine ne yiyeceğini bilememiş. Yaptığı hatayı komşusuna anlatıp ondan özür dilemiş. Ayşe Teyze de komşusunu affedip yeni tavuklar almış.

ASRIN KARA 5/A

Ayşe'nin Hayali

Ayşe, yedi yaşına henüz basmıştı. Bir bisikletinin olmasını çok istiyordu. Kedisi Tarçın'ı bisikletin önündeki sepete koyup gezdirmeyi hayal ediyordu. Bisikletini sürünce tekerleklerinden ışık çıkacağını düşünüyordu. Bisikletinin üstünde Barbie deseni olacaktı. Annesine bir bisikletinin olmasını istediğini ve hayal ettiği bisikleti anlattı.

Annesi Ayşe'yi kırmayıp onu bir spor mağazasına götürdü. Ayşe mağazada tam istediği bisikleti bulmuştu. Ayşe sitede oturuyordu. Arkadaşlarıyla bisiklet sürmek için bahçeye çıktı ancak bisikletin üzerinde dengede duramadı. Düştü ve bacağı kanadı. Ayşe'nin bu duruma morali çok bozuldu. Arkadaşları gibi bisiklet sürmeyi çok istiyordu ancak tekrar bisiklet sürmeye korkuyordu.

Ertesi gün öğretmeni, Ayşe'nin canının sıkkın olduğunu fark etti. Ayşe öğretmenine çok istemesine rağmen artık bisiklet sürmekten korktuğunu söyledi. Öğretmeni Ayşe'ye asla vazgeçmemesi gerektiğini ve isterse başarabileceğini anlattı.

Ayşe tekrar denemeye karar verdi. Akşam sadece bir kez dengede durabildi. Annesiyle her gün yarım saat bisiklet sürerek dengede kalmaya alıştı. Artık Tarçın'la bisiklet turu yapabiliyordu. Onu gören arkadaşlarına:

"Bisiklet sürene kadar akla karayı seçtim ama hayallerimi gerçekleştirdim." dedi.

Asel YAVUZ 5/D

Dereyi Görmeden Paçaları Sıvamak

Bu aralar çok beğendiğim ve almak istediğim bir oyuncak var. Aileme bu oyuncağı almak istediğimi söyledim. Onlar, beklememi söylediler. Çok heyecanlıydım, tüm arkadaşlarımla heyecanımı paylaştım. Yakında istediğim oyuncağı alacağımı söyledim. Ancak ailem o oyuncağın yaşıma uygun olmadığını görmüş. Bu nedenle oyuncağı almamıştık. Öncesinde tüm arkadaşlarıma söyleyerek dereyi görmeden paçayı sıvamış oldum.

Can İSKENDER 5/B

Kayak Yarışı

Bir gün Uludağ'da yapılacak olan kayak yarışmasına katılan yarışmacılar Ebru, Aleyna, Meltem ve Merve olmuş. Fakat Merve hepsinden iyi kaymayı bildiği için diğer yarışmacılar onu kıskanıyormuş. Yarışmaya hazırlık haftalarında Merve'nin çalışmalarını gören rakipleri kazanamayacaklarını anlayınca onu engellemek için plan yapmaya başlamışlar. Yarışmadan bir gün önce Merve yarışmada daha enerjik olabilmek için erkenden yatmış. Bu fırsatı değerlendiren rakipleri gözlerini kararttı Merve'nin kayak malzemelerine zarar verdikten sonra kazanacaklarından emin bir şekilde odalarına doğru ilerlemişler, yani dereyi görmeden paçaları sıvamışlar. Merve, sabah uyanıp kayak malzemelerinin yanına gittiğinde bir sorun olduğunu fark etmiş, hemen yedek kayak takımlarını alıp yarışmaya doğru ilerlemiş ve başlangıç düdüğü ile kaymaya başlamışlar. Her iyi hikâyenin sonunda olduğu gibi iyi olan ve çalışan yine kazanmış.

Bade ALTAŞ 5/C

MELİKE'NİN DOĞUM GÜNÜ

Yarın Melike'nin doğum günüydü. Çok heyecanlıydı, arkadaşlarıyla parti yapacaktı. Annesi ve babası Melike için çok güzel bir parti hazırlamıştı. Melike o kadar heyecanlıydı ki havalara uçacaktı. Arkadaşlarına doğum günü davetiyesi yapmaya başladı. Hazırladığı davetiyeler çok güzel olmuşlardı. Davetiyeleri postaya verdi ve davetiyeler bütün arkadaşlarına dağıtıldı. Arkadaşları davetiyeleri okudu ve arkadaşları da çok heyecanlıydı. Melike 11 yaşına basıyordu. Çok mutluydu. En yakın arkadaşı Ela da o partiye katılacaktı. Akşam oldu. Melike'nin gözüne bir türlü uyku girmiyordu. O gece 2'ye kadar uyuyamadı.

Sabah oldu, Melike'nin doğum günü vakti gelmişti. Elbisesini giydi. Etekleri zil çalıyordu. Annesi ve babası da öyle. Arabaya binip parti yerine doğru yola çıktılar. Varmışlardı. Parti alanı çok büyük ve çok güzeldi. İlk en yakın arkadaşı Ela geldi. Sonra bütün arkadaşları gelmeye başladı. İlk başta pinyata oynayacaktı. Arkadaşı Ela pinyatadan korktu, ağlamaya başladı. Pireyi deve yaptı resmen. En son Melike'ye sıra gelmişti ve pinyata patlamıştı. İçinden şekerler dökülmüştü. Herkes bir sürü şeker topladı. Sonra Melike'ye hediyeleri verdiler. Melike bayram etti. Çok güzel hediyeler gelmişti. Sonra pasta kestiler. Gözleri hiç doymadı, yediler de yediler. Sonra ebelemece, saklambaç gibi oyunlar oynadılar. Çok eğlendiler. Sonra balon patlattılar. Ağız dolusu güldüler. Doğum günü partisi bitmişti. Herkes teker teker gitmeye başladı. Çok eğlenceli bir partiydi. Hepsi çok eğlendiler. Melike çok yorulmuştu. O gece deliksiz uyudu.

Ceren YAĞCI 5/C

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

TUZLUYA MAL OLMAK

Ahmet Bey, yaz tatilini geçirmek için beş yıldızlı bir otelden oda tutmuş. Üç gün sonra eşi ve çocuklarıyla beraber yola çıkmış. Yolda giderken çocuklar bir lunapark görmüş ve hep bir ağızdan "Baba baba lunaparka gidelim." demişler. Ahmet Bey de onları kırmamış. Lunaparka gitmişler. Çocuklar gönüllerince eğlenmişler. Bir saat sonra tekrar yola koyulmuşlar. Otele vardıklarında çoktan akşam olmuş. Otelde yiyecek yemek yerine; çok lüks bir restorana gitmişler. Her gün farklı bir aktivite yapmışlar. Çocuklar canları ne isterse satın almış. Eve döndüklerinde Ahmet Bey, harcamalarına bakınca:

"Bu tatil bize tuzluya mal oldu çocuklar." demiş. Çocuklar da bir dahaki sefere ayaklarını yorganına göre uzatmaya söz vermişler.

Çınar KARAMAN 5/D

SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK

Aynı okulda okuyan üç arkadaş; Sinem, Ayça ve Sude her gün dersler bitince mesajlaşıyorlardı. Günlerden bir gün Sude ile Ayça kötü bir olay yüzünden kavga etmişlerdi ve küsmüşlerdi.

Ayça, Sude hakkında düşündüklerini Sinem'e yazıyordu. Aynı şekilde Sude de bir yandan Sinem'e yazıyordu. Sinem kime cevap vereceğini bilmiyordu ve Sude'nin Ayça hakkında düşündüklerini Ayça'ya söylemek istiyordu. Sinem saman altından su yürütmeye başlamıştı. Sude'nin söylediklerini Ayça'ya iletmişti. Ancak Sinem, Sude'nin ona attığı mesajları Ayça'ya ilettiği için pişmandı ve hatasını anlamıştı, yazdığı mesajları sildi.

Bir anda Sinem'in aklına başka bir fikir gelmişti onlarla görüntülü konuşacaktı ve böylece onları barıştıracaktı. Arkadaşlarından özür diledi, onlara mesajları ilettiğini yani saman altından su yürüttüğünü söyledi. Kızlar dürüst olduğu için onu affetmişlerdi ve biraz konuştuktan sonra barışıp arkadaşlıklarına devam ettiler.

Duru BOZACI 5/B

DEREYİ GÖRMEDEN PAÇALARI SIVAMAK

Mete Bey, her zamanki gibi işten çıkmış eve gidiyordu. Sokakta yürürken bir mağazanın vitrinine gözü takıldı. Sonra aklına her yılbaşı aldığı maaş ikramiyesi geldi. Vitrinde gördükleri hoşuna gidince " Nasıl olsa yine ikramiye alacağım, şuradan kendime bir şeyler alabilirim. " diye düşünerek mağazaya girdi. Alacağı ikramiyeye güvenerek oldukça pahalı bir alışveriş yaptı. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra işyerinde müdür duyuru yaptı:

—Evet arkadaşlar, biliyorsunuz ki her yıl yılbaşında bir maaş ikramiyesi veririz . Ancak şunu belirtmek isterim ki bu yıl maaş ikramiyesi olamayacak. Şirketin geliri düştüğü için bu yıl iptal edildi.

Mete Bey duyduklarına inanamadı. Sonra işi bitince hızlıca evine gitti. Evine vardığında kendine kızdı. Sonra koltukta uyuyakaldı. Onu uyandıran şey telefonunun çalmasıydı. Onu babası arıyordu hemen açtı:

—Nasılsın oğlum,?

—Pek iyi sayılmam baba.

—Ne oldu peki sana?

—Sorma baba, çalıştığım şirkette hani her yeni yılda maaş ikramiyesi yapılırdı ya işte bende ikramiye yapılacak diye yüklü bir harcama yaptım. Meğerse ikramiye yapılmayacakmış.

—Niye verilmeyecekmiş?

—Çünkü şirket bu yıl yeteri kadar kâr edememiş.

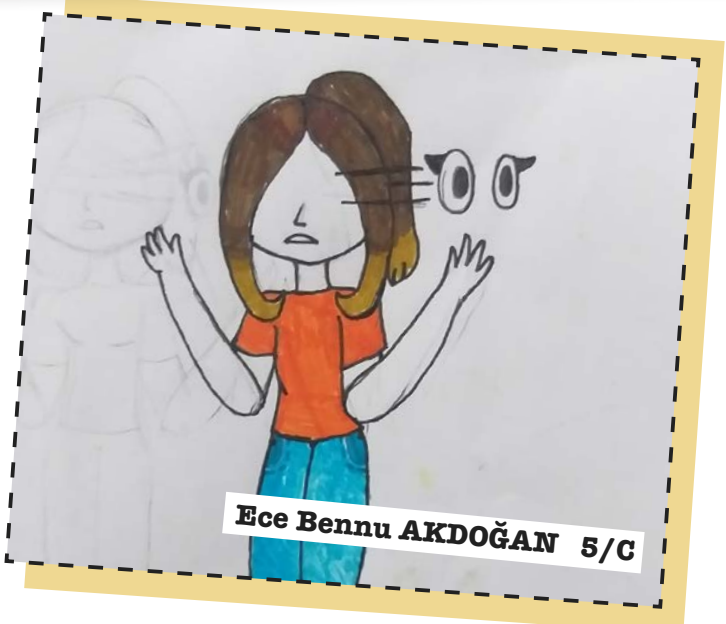
—Ah ah oğlum "Dereyi görmeden paçaları sıvama ". Bu çok yanlış bir şey, olsun sen de bundan ders çıkarmış olursun.

—Sanırım evet baba, o zaman sonra görüşürüz.

—Görüşürüz oğlum canını sıkma.

Konuşma böyle geçti ve Mete Bey hatasını anladı "Dereyi görmeden paçaları sıvamamam gerekirmiş. " dedi.

Defne AKSOY 5/D

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

KÖPEKÇİĞİN SEBEP OLDUKLARI

Bir okul bahçesinde yaşayan küçük ve tatlı bir köpek varmış. Aynı zamanda bu köpekçik çok oyuncuymuş . Gün geçtikçe öğretmen ve öğrencilerin eşyaları kayıp olmaya başlamış. Bu durumdan herkes şikayetçiymiş.

Bir gün bunun sebebini bulmaya çalışmışlar ve bir de ne görsünler köpeğin ağzında bir öğrencinin kalem kutusu var. Köpeğin ilgisini çekmeden onu izlemişler ve bir çukur kazmış,gömüyormuş. Daha yakına gidip bakmışlar. İçinde herkesin kaybolan eşyası varmış. Herkes eşyalarına kavuşmuş, birer birer almışlar. Bunun sebebi okul bahçesindeki yaramaz köpekçikmiş. Köpekçik tüm eşyaları alıp aylardır çukur kazıp buraya koyuyormuş. Meğer minik köpek saman altından su yürütürmüş de kimsenin haberi olmazmış o güne kadar.

Ekin HABİBOĞLU 5/D

Melisa'nın Doğum Günü

Bir bahar sabahıydı. Melisa her zamankinden daha mutluydu. Çünkü o gün onun doğum günüydü. Tam on yaşına giriyordu. Bu yüzden çok mutlu bir şekilde dışarı çıktı. Heyecanla arkadaşlarının yanına gitti. Arkadaşları: Osman, Pelin, Hayri ve Burak olmak üzere 4 kişiydi. Bugün Melisa'nın doğum günü olduğunu biliyorlardı. Biraz oynadılar. Sonra arkadaşları bir işleri olduğunu söyleyip Melisa' nın yanından hızla ayrıldılar, Melisa kırıldı. Arkadaşlarının onu dışladığını düşündü. Ama hiç de öyle değildi. Arkadaşları sonradan gizli bir yerde buluştu. O sırada Melisa'nın bir diğer arkadaşı Yasemin geldi. Onun bu üzgün halini görünce arkadaşı Yasemin hemen atıldı:

-Ne bu hâl Melisa, yüzünden düşen bin parça.

Melisa:

-Arkadaşlarım saman altından su yürütüyor, bunu fark ettiğim için ben de çok kırıldım.

Yasemin:

-Merak etme sen; vardır onların da bir planı, mutlu ol asma suratını.

Yasemin de bu plana dâhildi.

Melisa:

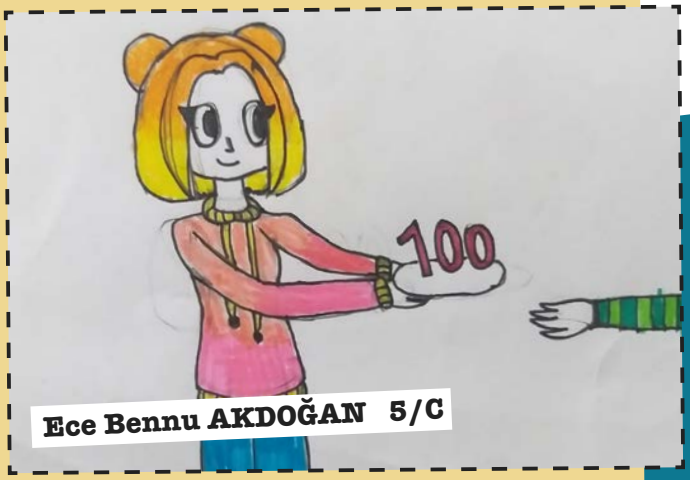
-Ne güzel tekerleme gibi söyledin. Neyse ben eve gireyim artık, öğlen oldu.

Yasemin:

-İstersen birlikte gidelim.

Melisa kabul etti. Melisa ve Yasemin içeri girdi. Melisa annesine seslendi ama ortada ne annesi ne de ışıklar vardı. Bir anda ışıklar açıldı. Karşısında annesi, Osman, Pelin, Hayri ve Burak sevinçle "Mutlu yıllar!" diye bağırıyordu. Demek ki arkadaşları onu dışlamıyordu. Meğer onun için bir sürpriz parti hazırlıyorlardı. O akşam çok eğlendiler. Melisa o anıyı bin yıl geçse de asla unutmadı.

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK

Bir zamanlar Mert adında bir çocuk yaşarmış. Bu çocuk her gün okula düzenli bir şekilde gidermiş. Ama bir gün okula gitmek istememeye başlamış. Ve bir gün aklına bir fikir gelmiş. Sonra aklındaki bu fikri gerçekleştirme kararı almış. Babasının yazısına benzetmeye çalışarak okula bir yazı yazmış. Mektuba kendisinin hasta olduğunu 15 gün boyunca okula gelemeyeceğini yazmış. Ama tabi ailesinin bundan haberi yokmuş. Ertesi sabah kahvaltısını yaptıktan sonra okula gideceğini söyleyip evden ayrılmış. Bir oyun salonuna girip akşama kadar eve dönmemiş. Ailesi onu çok merak etmiş. O da öğretmen son dersi uzatmıştı, demiş. Tabii ailesi inanır mı? Okulu arayıp sormuşlar. Öğretmenleri okula gelmediğini söylemiş. Mert, ne diyeceğini bilememiş. Sonra olan biten her şeyi anlatmış. Ailesi ona çok kızmış ve ona 1 hafta boyunca televizyon izlememe cezası vermişler. O sabah kahvaltısını yaptıktan sonra okula gitmiş. Mert okula gider gitmez öğretmeninden özür dilemiş. Öğretmeni ise bir daha saman altından su yürütmeye çalışma, demiş.

Kaan ÇELİKTUNCER 5/D

KABAK BAŞINA PATLAMAK

Çok eski zamanlarda köyün birinde bir çiftlik varmış ve bu çiftlikte kalabalık bir aile yaşarmış. Bu ailenin bir sürü hayvanı varmış. Her gün ailecek bu hayvanların bakımlarını yaparlarmış. Çocukların en çok sevdiği hayvanlar tavuklarmış. Çünkü çocuklar yumurta yemeyi çok severlermiş. Gün geçtikçe tavukların yumurtaları çok azalmış. Neredeyse kimseye yetmiyormuş. Ve onları çalan kişi ise çiftlikten olmayan tilkiymiş. Fakat kimsenin bundan haberi yokmuş. Herkes hırsızı aramaya koyulmuş ve bir gün yumurta kabukları kedinin kulübesinden çıkmış. Bizim sinsi tilki, yediği yumurtaların kabuklarını kedinin kulübesine getirmiş ve kabak kedimizin başına patlamış.

Yusuf AKSOY 5/C

Yaramaz Selim

Günlerden bir gün Selim diye bir çocuk varmış. Bu çocuk eskiden çok akıllıymış. Ancak kendisine tablet alınınca şımarmaya başlamış. Ve bugüne kadar hiç annesinin sözünü dinlemezmiş. Sıra geldi telefona. Çok eski bir telefonu vardı. Neredeyse telefonu Selim'e "Ben daha fazla devam edemeyeceğim" diyordu. Ama babası ve annesi ona telefon almazsak acil durumda ne yaptığını anlayamayacağız mantığı ile telefon almaya karar verdiler. Hem ucuz, hem kaliteli, hem de sıradan bir çocuk telefonu almaya karar verdiler ve 1 ay sonra telefon aldılar. Geldiği ilk gün etekleri zil çalmıştı ancak bir oyuna sinirlendiği için telefonu yanlışlıkla kırdı. Annesi kırıldığını anlayınca "oğlum, sen şimdi bindiğin dalı mı kestin?" dedi. O günden sonra daha fazla ders çalışıyor, daha az oyun oynuyordu. Annesi söylemeden ödevini yapıyor, kitabını okumayı bir gün bile ihmal etmiyordu. Sınavlara da dirsek çürütüyordu. Ve bu başarısından dolayı telefonu fazlasıyla hak ediyordu. Her turnuvaya, her dersin yarışmasına katılıyordu. Bir gün daha telefon aldılar ama o telefona gözü gibi bakmış, yaşadıklarından dersini almıştı bu sefer.

Kerem KOZ 5/C

SAMAN ALTINDAN SU YÜRÜTMEK

Elif ile Merve en yakın arkadaşlarmış. İkisi de ders çalışmayı ve okulu pek sevmezlermiş. Okulu sadece teneffüsleri ve öğretmenleri için severlermiş. Bir gün iki arkadaş öğretmenlerin bireysel olarak yapmalarını istediği bir ödevi beraber yapmak istemiş. Elif ile Merve bir teneffüste ödevlerini yapmaya başlamışlar. Her şey yolundaymış ki öğretmen ikisinin de cevaplarının birebir aynı olduğunu görürse ödevlerini beraber yaptıklarını anlayacağı akıllarına gelmiş. Ardından ikisi aynı konudaki şeyleri her yerini karıştırarak yazmışlar. Ödevin teslim tarihi gelince öğretmen ödevlere bakmış. Öğretmen Elif ile Merve'nin ödevlerinin aynı olduğunu anlayıp onlara "Siz kimi kandırıp saman altından su yürütüyorsunuz, beni değil kendinizi kandırıyorsunuz." demiş. Elif ile Merve derslerini almış ve artık kimseyi kandırmaya kalkmamışlar.

Zeynep TURANCI 5/D

ALİ'NİN YANLIŞI

Bir gün, Ali, dersteydi. Ders bitmek üzereydi. Öğretmen:

"Bugün için ödeviniz istediğiniz 2 deyim ve 2 atasözü (toplamda 4) seçerek bunlarla bir masal yazmak.

Ali, kolay olacağını düşünüp öğretmenin konuşmasını bitirmeden çıkmış böylece dereyi görmeden paçayı sıvamıştı.

Ertesi gün, öğretmen dersin sonunda onunla konuşmak istemiş ve:

-Çocuğum ödevini tam yapmamışsın, dediğinde Ali şaşırıp:

-Nasıl? Ama ben tamamladım, demiş. Öğretmen:

-Ama tamam değil, Masalında ayrıca en az 3 tane genelde masallarda kullanılan unsurlar olmalıydı, deyince Ali:

-P...Peki öğretmenim, hemen yapıp gönderiyorum, demiş.

Hemen ardından dersten çıkıp kendi içinden "Keşke dereyi görmeden paçayı sıvamasaydım!" demiş.

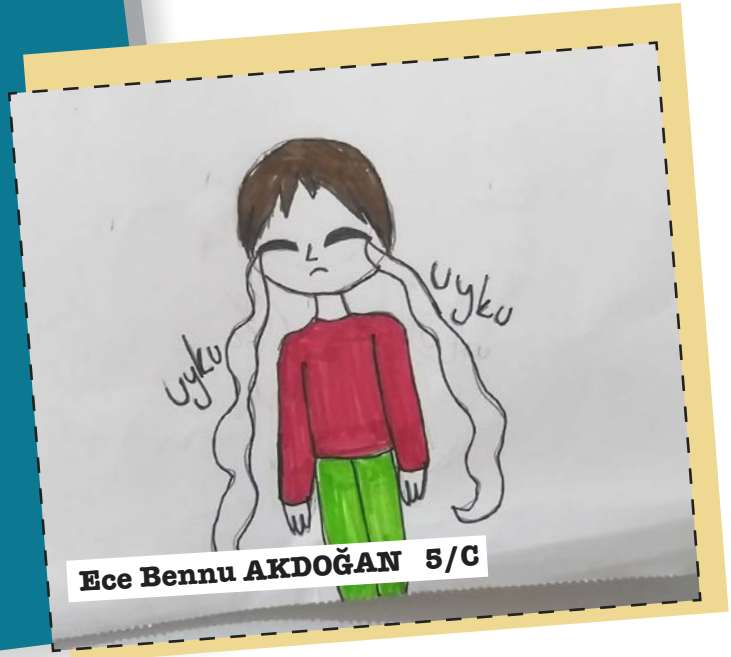
Ödevini yapmaya koyulmuş, fakat Ali masallar konusunu iyi bilmiyormuş. İnterneti hemen ondan sonra kesilmiş ve gün boyunca da gelmemiş. Ayrıca sokağa da çıkamadığı için kütüphaneye gidememiş ve evde bu konuyla ilgili kitap bulamamış. Bu ödevi yaparken akla karayı seçmiş ve dersini almış. Bir daha öğretmenin sözü bitmeden dersten çıkmamış.

Mert BUDAK 5/C

ERMET DEDE SAYESİNDE

Bugün de sıradan bir gündü. Yine çocuklar oyun oynuyor, büyükler hep bir kosturma içerisindelerdi. Ben bu köyün en yaşlı olan kişisiyim. Bu köyde bana Ermet Dede derler. Bizim köyün çocuklarından olan Kaan içlerinde en uslu olanıdır. Diğer çocuklar gibi sürekli koşturmaz, derslerine çalışır, arkadaşlarına ödevlerinde yardım eden bir çocuktur. Ancak Kaan'ın okulundaki arkadaşları Kaan'ı hep kıskanır ve yaramazlık yapmış gibi gösterirlermiş, yani suçlu hep Kaan olurmuş. Günlerden bir gün Kaan köyde sabah yürürken diğer çocuklar top oynuyorlarmış. Çocuklardan biri topu yaşlı Ermet Dede'nin balkonuna atmış, balkonunda çocuklarından hatıra olarak sakladığı bir eşyayı kırmışlar. Kırdıklarını fark ettiklerinde hemen ortadan uzaklaşmışlar. Dede balkona gelinceye kadar çocuklar kaçmış. Sadece Kaan ordaymış. Çocuklar evlerine gidip olanı biteni ailelerine anlatmışlar. Sanki Kaan yapmış gibi bütün çocuklar ağız birliği edip Kaan'ın yaptığını söylemişler ailelerine. Akşam dede kimin yaptığını muhtara sormuş. Muhtar da Kaan demiş. Dede, Kaan'ın yaptığına hiç mi hiç inanmamış. Bu konu hakkında Kaan'la konuşmuş. Kaan yapmadığını söyleyip yapan kişiyi de gördüğünü söylemiş. Ancak kanıtları yokmuş. Birkaç gün sonra dedenin evinin önünde oyun oynarken bu sefer de aynı çocuklardan başka biri dedenin camını kırmış ama dede bu sefer Kaan'a suç atılmasın diye camdan çocukları izlemiş. Çocuklar yine kaçıp Kaan'a suç atmışlar. Ancak dede "Sizi gördüm Kaan'a suç atıp kurtulamazsınız." demiş ve çocukların aileleriyle konuşmuş. Çocuklar Kaan'dan özür dilemişler. Dede, Kaan'ı çağırıp kabak hep senin başına patlıyordu, haksız yere suçlanıyordun. Artık böyle bir şey olmaz, köy gerçekleri anladı demiş.

Ömer ŞANLI 5/A

Ece Bennu AKDOĞAN 5/C

Gemileri Yakmak

Bir bahar günüydü. Okuldan eve gelmiştim. O gün Arda ile biraz fazla oyun oynamıştık. Oyun oynadıktan sonra saat 21.43 tü. Annem "Ödevlerini yaptın mı?" diye sordu. Ben sakince "Biraz fazla oyun oynamışız", dedim. Ödevlerimi yapmaya başlamıştım. Saat 23.00'ü gösterdiğinde üzerime yorgunluk çökmüştü. Yorgunlukla yatağa doğru gidiyordum. İçimden acaba yarın öğretmenimiz ne diyecek diye söylendim. Az sonra uyuya kalmıştım. Sabah olduğunda telaşla yataktan kalktım. "Acaba ödevlerimi yapabilecek miyim?" diye söylendim. O arada annem beni kahvaltıya çağırdı. Kahvaltımı yaptıktan sonra okul çantamı hazırladım, okul kıyafetlerimi giydim ve okula doğru yola çıktık. Okula geldiğimizde çoktan gemileri yakmıştım. Öğretmenime olan bitenı anlatacaktım. Sınıfa geldiğimde çantamı masama asıp sandalyeye oturdum. Öğretmenimiz sınıfa geldiğinde ödevlerimizi sordu. Ben utançla ödevimi yapamadım dedim. O gün eve geldiğimde annem bana kızdı. Ben de öğretmenimle yaptığım konuşmadan dersimi almıştım. Bir daha bu durumu tekrarlamadım.

Yaman ABBASOĞLU 5/C

Dereyi Görmeden Paçalarını Sıvamak

Alker Okullarında Merve Öğretmen'in yönettiği gelenekselleşmiş olan başkanlık seçimi başlamıştı. Seçime katılan en iddialı öğrenciler Aslı, Şemih ve Berk idi. Ancak Berk kazanacağından emin olduğu için başkan gibi davranmış ve hiçbir çalışma, slogan vs. yapmamıştı. Uzun lafın kısası dereyi görmeden paçalarını sıvamıştı. Bu rahatlığı gören Merve Öğretmen Berk'e bu kadar rahat olmamasını söylemişti. Berk ise Merve Öğretmen'in bu seçimi pireyi deve yaptığını düşünüyordu. Fakat uzun bir süre sonra seçim zamanı geldiğinde galip olamayınca hayalleri suya düşmüştü. Gerçekten öğretmeninin pireyi deve yapmadığını anlamış ve umursamaz davranışlarından dolayı çok pişmen olmuştu.

Ece Barçın, Bade Altaş, Elif Topaloğlu, Belinay Irmak'ın grup çalışmasıdır.

KABAK BAŞINA PATLAMAK

Her zamanki gibi yine bir hafta sonu pikniğe gitmiştik. Piknik yerine vardığımızda her zaman seçtiğimiz yani sağ üstteki masayı seçmiştik. Bu masayı seçmemizin bir nedeni vardı:

Masanın yanında bir ağaç vardı ve çok büyüktü, bu sayede güneş tamamen bize gelmiyordu. Ağacın olduğu yerde oturduğumuz için güneş gözümüze gelmiyordu. Bunun yerine önümüzdeki boşluğa gidiyordu ve biz yemek yedikten sonra orada top oynuyorduk. Bugün yemekte bir tane dilimlenmiş salatalık, bir tane dilimlenmiş domates, 20 tane siyah zeytin, 1 dilim peynir, 4 dilim ekmek ve 4 tane salam vardı. Yemeğimizim güzelce yedikten sonra güneş alan bölümde kardeşim ile top oynadık. Bir süre oynadıktan sonra yorulduk ve dinlendik. Biz dinlenirken bir köpek topu patlatmıştı. Bunu gören annem:

"Kim bıraktı bu topu burada çabuk söylesin!" diye bağırdı. Kardeşim hemen beni suçladı ama aslında bırakan kendisiydi. Ben daha önce yorulmuştum ve dinlenmeye gitmiştim ama kardeşim oynamaya devam etti. Sonra yanıma geldiğinde topu aldı sanmıştım. Ben kendimi ne kadar savunsam da annem kardeşime inandı ve ben 3 gün boyunca piknikte değil evde yemek yeme cezası aldım. Neyse ki ev piknik yerine yakındı bu yüzden bir şey olursa annem, babam ve kardeşim hemen gelebilirdi. Uzun lafın kısası kabak yine benim başıma patlamıştı!

Ozan YAZGAN 5/C

el üstünde tutmak

KİTAP ÖNERİSİ

Kitap Sevgisi

Merhaba, okuduğum ve sevdiğim bir kitap hakkında sizlere kısa bir tanıtım yapacağım. Kitabın adı Acayip Bir Bakan. Bu kitap maceralarla dolu bir kitaptır. Bu kitap Kanadalı yazar Dominique DEMERS tarafından yazılmıştır. Bu kitabı okumanızı tavsiye ederim. Şimdi ise bu kitabı neden okumanız gerektiğini anlatacağım. Bu kitabı heyecan ve macera seven okuyucuların çok beğeneceğinizi düşünüyorum. Emin olun ki kitabı okurken hiç sıkılmazsınız.

Bayan Charlotte hiçbir şeyi başkaları gibi yapmayan yaşlı bir kadındır. Hatta onun zırdeli olduğunu düşünen birçok insan vardır. Başbakan Roger NADİRNEŞE seçim bildirgesinin en önemli politikasını açıklayacaktı. Bu iki karakterin tren istasyonunda valizlerinin karışmasıyla olaylar başlar. Valizlerin karıştığını fark eden Bayan Charlotte valizi sahibine götürür. Evin çalışanları onunla pek ilgilenmez.

Başkanın oğlu tesadüfen babasının valizini tanır. Bayan Charlotte ile birlikte babasına valizi götürmeye çalışırlar. Başkan televizyon kanallarının ve insanların bulunduğu büyük bir kitleye önemli bir açıklama yapacaktır. Fakat Başkan gecikir ve belgeler de Bayan Charlotte'de olduğu için beklenmedik bir şekilde konuşmayı Bayan Charlotte yapar. Fakat konuşmanın içeriği Bayan Charlotte'ın kişiliği ile ilginç bir hâl alır.

Olayların devamı ilginç ve komik olarak devam ettiği için kitabı sizin de okumanızı isterim. Bayan Charlotte hayatımızda tanımak isteyeceğimiz ilginç bir karakter. Belki sizin kişiliğiniz ile uyuşabilir. Olaylara bakış açınız değişebilir. Umarım bu kitaptan keyif alırsınız.

Ece KALEMDAROĞLU 6/C

filler sultanı ile kırmızı sakallı topal karınca

Bu kitap, fillerin (elinde gücü olanların) acımasızlığını ve bencilliğini gösteriyor. Bu kitap daha çok öğüt kitabı gibidir ama inanın seveceksiniz. Ben bu kitabı çok kısa bir zamanda bitirdim. Özellikle kitap okumaya ilgisi olanlar çok sevecektir.

İnsan Vücudu Tiyatrosu

Ben bu kitabı okurken çok şey öğrendim. Özellikle de Fen Bilgisi dersinde size çok yardımcı olacak bir kitap. Kitapta vücudumuzun işleyişle ilgili esprili bir dil kullanılmıştır. Karikatür dergisi okuma tadında. (Süper Penguen gibi) Baş ucu kitaplarından biri bence.

Arın GORALI 6/C

“KARİKATÜR YORUMLAMA”

Kitaplar ve İnsanlar

Kitaplar insanları aydınlatır ve onlara yol gösterir. Bir insanın bir varlığı görebilmesi için ışık tanımlayabilmesi için ise bilgi gerekir.

Kitaplar bize hayat boyu yol gösterir çünkü bilgisizlik karanlıktır ve bilgi sizin yolunuzun ışık gibi aydınlatır. Kitaplar hayatımızdaki etkisi çok büyük ve önemli kaynaklardır. Bize kattığı onca yararlı bilgiler sayesinde hayatımızdaki varlıkların işlevlerini, yararlarını, zararlarını, ne için kullanıldığını ve bunlara benzer birçok şeyi öğreniriz ve bazı şeylerin unutulması özellikle içinde bulunduğumuz modern hayatta facia olur. Bir nesne gördüğünüzü hayal edin ama onun ne yaptığını ya da zararlı olup olmadığını bilmiyorsunuz çok yaklaşmak istemezdiniz ama eğer nesne, bulunduğunuz bölgede çoksa mecburen yakınlaşmak ve o nesneyi tanımak zorunda kalırsınız. Peki, elinize bir kitap alıp bu nesnenin ne olup ne olmadığını öğrenmek fena mı olurdu? Bence olmazdı ama kitaplar olmasa bu duruma ister istemez hepimiz eğer bir büyüğünden bilgi almadıysak düşeriz. Eğer çevremizde çok kitap olursak çevremiz çok kitap okursa biz de hevesleniriz ve okuruz bu şekilde daha bilinçli bir toplum oluruz.

Haydi, bakalım her gün kendinizi zorlamadan belirlediğiniz bir sayfa sayısı kadar kitap okumaya çalışın bakın ne kadar hevesiniz artıyor. Unutmayın kitap okuduğunuzda yolunuz aydınlanır.

Elif UYSAL 6/A

KİTAP

Kitap okumak; hayat görüşümüzü aydınlatır, bize bambaşka kapılar açar. Kitap okumak, pırıl pırıl bir hayat görüşümüz olmasını sağlar. Aslında gözlerimiz ve kitaplar aynı görevi görürler ikisi de gerçek dünyayı görmemizi sağlarlar. Kitap okuyarak kendimizi geliştiririz. Kitap okuyan insanlar kültürlü ve bilgi sahibi olduğundan topluma zamanla çok faydalı bireyler hâline gelirler.

Günümüzde bu kadar kitap olmasına rağmen hâla tek bir kitap bile okumayan insanların olması çok üzücü, bu insanlar çoğunlukla herhangi bir hedefi olmayan hayatı sadece gözlerinden izleyen insanlardır. Ama bazı insanlar vardır ki bu insanlar çoğunlukla iyi yerlere gelmiş insanlardır. İşte o insanlar kitap okumanın öneminin farkında olan ve hayatı sadece gözleriyle değil kitaplarla da gören insanlardır. Kitaplar yazıdan oluşsa da aslında insanlar içtenlikle okudukça o yazılar kaybolur ve bizi o kitabın dünyasına götürürler.

Kitaplar kişiye çok şeyler katmıştır. Romanlar insanların hayal dünyasını geliştirirken şiirler ruhumuzu besler. Tarih kitapları da geçmişte yaşadığımız olayları ileri de yaşamamak için bize ders verir. Ayrıca hepsi hayat görüşümüzü, geleceğimizi aydınlatır. Bunca faydası olan kitap neden sevilmiyor acaba?

Eylül ERASLAN 6/A

KİTAPLAR

İnsan sosyal bir canlıdır. Doğduğu andan itibaren sosyal bir ortamda büyümeye başlar ve yeni şeyler öğrenmeye çalışır. Bu süreçte kitaplar insanlara birçok şey öğretir. Kitap okumanın sayısız faydası vardır. İletişim becerilerini, zihinsel ve sosyal becerileri geliştirir. Ruhumuzu dinlendirir ve kişiliğimizi besler. Kitaplar bizim en yakın dostlarımızdır.

Kitaplar her şeye olan bakış açımızı değiştirir. Hayata bakış açımız çok önemlidir. Önümüze çıkan her olaya, her defasında farklı bir bakış açısıyla bakmalıyız. Dünyaya, olaylara ve hayata hep aynı bakış açısıyla bakarsak hiçbir yere varamayız ve hiçbir problemi çözemeyiz. Bu da sosyal iletişim becerilerimizi etkiler. Yalnız kalırız, kendimizi mutsuz hissederiz. Kitaplar bizim hayata, olaylara ve dünyaya olan bakış açımızı değiştirir. Kitaplar bizi yalnız kalmaktan alıkoyar. Bize yeni dostlar kazandırır. Kitaplar bizi her açıdan zenginleştirir.

Kitap okuyan insanların hayatta daha çok başarısı olur. Kitap okumak bizi olgunlaştırır. Hedefimize giden başarı merdivenlerini daha kolay bir şekilde tırmanmamızı sağlar. Kitaplar bize yol gösterir. Her türlü başarıya giden yollar çizer. Doğru yolu bulmamızı sağlar.

Kısacası kitap okumak çok önemlidir. Kitaplar bize hayatı öğretir. Hiçbir şeyden veya kimseden öğrenemeyeceğimiz şeyleri kitaplar bize öğretir. Bizim hayattaki en doğru yolu bulmamızı sağlar. Bir Japon atasözünün de dediği gibi "Kitaplar, insan hayatının tehlikeli denizlerinde, bize yol gösteren pusulalar ve haritalardır."

Öykü Deniz ERSOY 6/B

Kitabın Aydınlatıcılığı

İnsanlar kitaplar vasıtasıyla dünyayı tanır; dünya hakkında bilgi sahibi olurlar. Nasıl ki güneşin yaydığı ışık dünyada karanlık herhangi bir nokta bırakmazsa kitabın verdiği bilgiler sayesinde de bizim zihnimizde karanlık noktalar kalmaz. Kitap bir insanın en güvenilir dostudur. Onu okuyan kimseye asla yalan söylemez. Kitap aynı zamanda kitabı yazanla okuyan arasındaki iletişimin yazıya bürünmüş şeklidir. Kitaplar vasıtasıyla bilmediğimiz noktalara ışık tutarız. Nasıl ki karanlıkta yolunu kaybeden biri için pusula neyse okumaya aç, öğrenme hevesli kişilere de kitap aynı tesiri yapar.

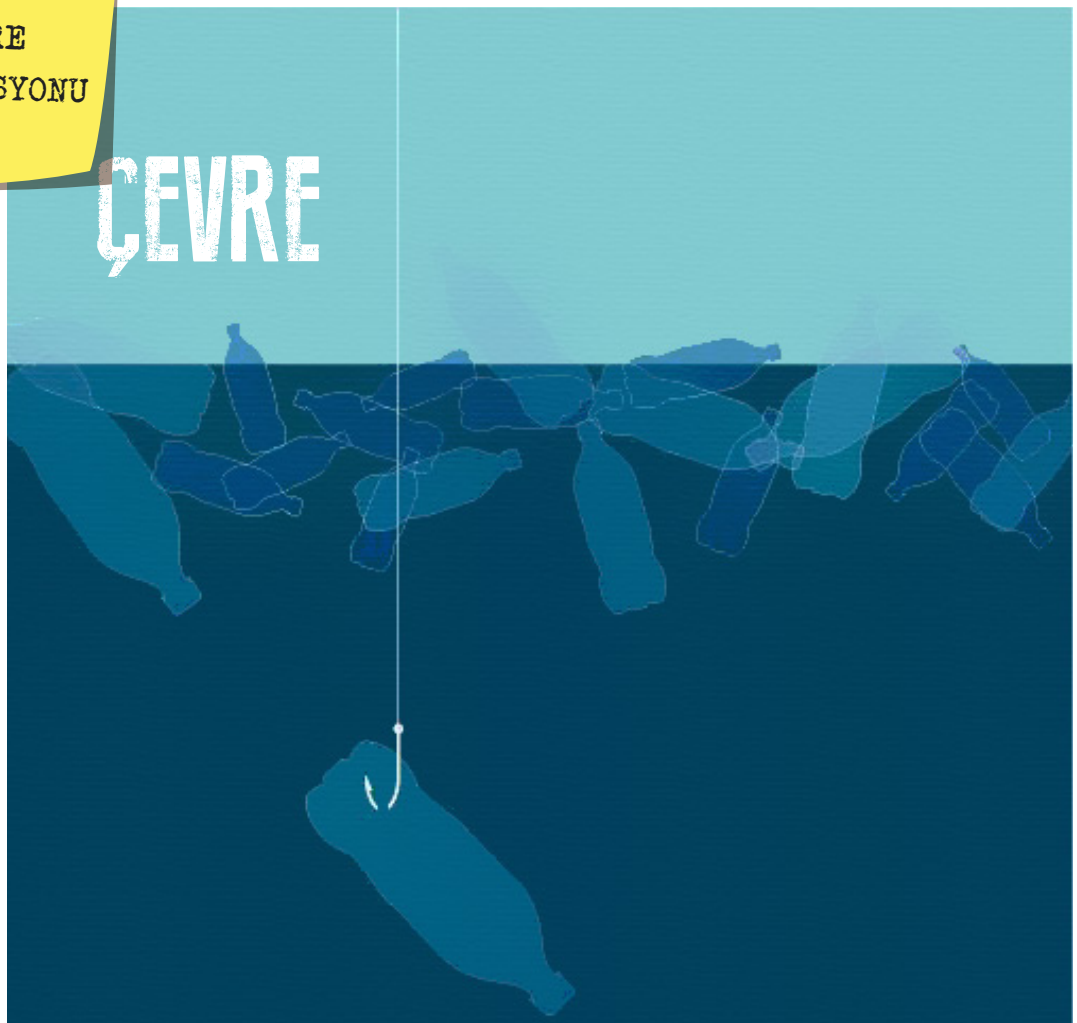
Dünyanın gelmiş geçmiş en meşhur devlet adamlarının hayatları incelendiğinde onların okumaya ayrı bir önem verdiklerini görürüz. Mustafa Kemal Atatürk bunun en canlı örneğidir. Mustafa Kemal Atatürk'ün savaş meydanlarında bile kitapları elinden düşürmediği bilinen bir gerçektir. Aynı zamanda bu konuyla ilgili Atatürk'ün bir anısını da sizlerle paylaşmak istiyorum. Milli Mücadele'nin en çetin olduğu günlerde askerler Atatürk'ün kitaplarını koyduğu kasalara mermileri doldurmuşlar. Bunu gören Atatürk derhal sandıkları boşalttırarak kitaplarını koydurmuştur. Ben en çok kitapların büyülü dünyasıyla karşılaşmamış daha onu tanımamış insanlara üzülürüm. Ünlü yazarlardan birisi şöyle demiştir: Bir saatlik kitap okumanın kişiye unutturamayacağı hiçbir dert yoktur. Günümüz psikoloji biliminde kitap okuyarak kişileri tedavi etme diye bir alan da ayrıca mevcuttur.

Kitap okurken de tabi ki dikkat etmemiz gereken kurallar vardır. Önümüze gelen bütün kitapları değil de bizim ihtiyacımız olan alanlarda okumalıyız. Yani seçici iyi bir okuyucu olmalıyız. Kitap okumak, boş zamanlarda yapılan bir uğraş olmaktan ziyade ona ayrı bir zaman ayırmalıyız. Dünyada kitap okumanın sağladığı bilgiyi başka hiçbir şey sağlamaz.

Faruk Alp KANTARCI 6/B

ÇEVRE KOMPOZİSYONU

ÇEVRE

Ne kadar güzel bir çevremiz var. Aslında gözümüzün önünde ne kadar güzellik olduğunu anlamıyoruz. Tam tersine onu kirletiyoruz. Çok yazık ama hâlâ bir şansımız var. Türkiye bu konu hakkında çok bilinçsiz. Hadi şimdi sizlerle çevre ile ilgili düşüncelerimi söyleyeyim.

Yurt dışına gittiğimizde ''Aaaaaaaa! Burası ne kadar temiz bal dök yala.'' Fakat Türkiye'de öyle değil bir İstiklal Caddesi'ne bakın her yerde küçük de olsa çöp.'' Burada söylemek istediğim Türkiye pis demek değil. Asıl şey insanların bu konu hakkında bilgisiz ve eğitimsiz olması. Avrupa'da insanlar çevreyi kirletince ne olacaklarını biliyorlar ve anaokulundan itibaren bu konu hakkında bilgi ve eğitim alıyorlar. Aslında bizim Avrupa'dan bir farkımız yok sadece ne olacağını bilmediğimiz için bu hâldeyiz. Bunu değiştirebiliriz. Mesela çevre bilinçlendirme etkinlikleri yapılabilir. Sırf bunu bile yapsak en azından hedefimize bir adım daha yaklaşabiliriz.

Mesela parklara tabelalar yerleştirebiliriz. Sonra biz de Avrupa gibi olabiliriz hatta biz Avrupa'ya örnek olabiliriz.

Çevremizi temiz tutmak sırf bize değil bitkilere çok iyi gelecektir. Bundan sonraki nesillere daha güzel çevre ve doğa bırakmak için hep birlikte çalışmalıyız ne demişler bir elin nesi var iki elin sesi var. Bunu bir domino etkisi gibi düşünün. Hep birlikte çevreci bir Türkiye olarak bilinelim.

Irmak CİNAR 6/C

“ŞİİRler”

Yitirilmiş Renkler

Renksiz olunca dünya
Nasıl anlayacaksın
Suyun temiz olup olmadığını?

Renksiz olunca dünya
Nasıl göreceksin
Gökkuşağının renklerini?

Renksiz olunca dünya
Nasıl hissedeceksin
Doğanın güzelliklerini?

Renksiz bir dünyanın
Tatsız bir meyveden farkı yoktur.
Öyleyse dünyanın renklerini koru.

Kerem KÖSE 7/B

Yitirilmiş Renkler

Gönlümde yine renkler,
Hayata anlam getiren farklar,
Kimisi solar,
Kimisi doğar.

Senin kişiliğinin rengi,
Solmuşsa aklının dengi,
Üzülme gelir bir gün geri,
Renk sonuçta bu geri gelmeli.

Üzülmekse konu,
Bana sorulur,
Renkler zevkler,
Karıştı yine.

Duygular, kişiler,
İstekler, amaçlar,
Hepsi birlikte,
Hepsi bir renkte.

Deniz ÇELİK 7/A

YİTİRİLMİŞ RENKLER

Hayatımıza renk katan kişileri
Yitirmişsek eğer
Hayatımıza renk katan duygularımızı
Yitirmişsek eğer
Yine de umut vardır hayatta
Kaldır kafanı bak gökkuşağına.

Yağan yağmurun bir damlası
Doğan güneşin parıldayan ışığı
Siyah beyaz demeden
Her insanın bir rengi
Rüyalarımın renkleri...

Sıla ÖLÇER 7/B

UMUT

Kaybolmasın hayattan
Umut, sevinç ve huzur.
Onlar yaşam kaynağı
Rengârenk bir demet gül.

Sen de gönlünce eğlen
Sev, sevil hep yaşa gül.
Rengârenk bir bahçedir
Umutla geçen her gün.

Renklerini soldurma
Umutlar geri gelmez.
Sen besle mutlulukla
Emin ol neler mümkün...

Alya TUNCEL 7/C

YİTİRİLMİŞ RENKLER

Yeşil bir ağaç çıkmış çayıra
Mavide, havada, bulutlarda.
Sarı güneş ışıldadı,
Pembe çiçek parladı.

Çiçekler kapladı yeşil ağacı
Bir sürü renkte çiçek var.
Küçük kelebek yoruldu,
Çiçeğin içine oturdu.

Sude SAVAŞÇIOĞLU 7/B

Sevgili babama ithafen...

Binbir Renk

Renkler vardır gökkuşağında
Her biri ayrı hikâyedir.
Hüzün, sevinç, korku öfke...
Hayatımız bu renklere gebe

Hayat herkese bir renk sunar,
Babamın rengi kara toprakmış.
Ama biz yeşiliz annemle
Yeni umutlara filiz verircesine.

Uluç ALTINORAK 7/B

Renksiz Bir Dünya

Bir gün renkler gitmeye karar vermiş
İlk mavi gitmiş.
Gökyüzü gitmiş, deniz gitmiş
En son huzur gitmiş.

Sonra yeşil gitmiş.
Doğa gitmiş, ağaçlar gitmiş, güzellikler gitmiş.

Daha sonra sarı gitmiş.
Güneş gitmiş, sıcak gitmiş, mutluluk gitmiş.

Ardından kırmızı gittiğinde
Meyveler gitmiş, güller gitmiş
Neşe gitmiş.

En son gökkuşağı kaybolduğunda
Dünya renksiz,
İnsanlar duygusuz kalmış
Böylece insanoğlunun elinde hiçbir şey kalmamış.

Efe ALKIŞ 7/A

Duyguların Renkleri

Gecenin siyahı
Ayın beyazı
Kendini iyi hissettiren
Duyguların renkleri...
Çiçeklerin yaprakları
Kuşların tüyleri
Hayatı sevdiren,
Mutluluğun renkleri...
Kitapların kapakları
Şiirlerin dizeleri
Okumayı anlamlaştıran
Hüznün, sevginin, özlemin renkleri...
Yavaş yavaş yitiriyoruz,
Dünyayı dünya yapan varlıkları.
Sevdiğimiz renkleri,
Yaşadığımız duyguları...

Zeynep ÇETİN 7/A

ÖNERİYORUM

Her insanın zevk aldığı, beğendiği unsurlar birbirinden farklıdır. Çünkü hepimizin bildiği gibi zevkler ve renkler tartışılmaz. Ben de sizlere benim için güzel olan birkaç naçizane öneri yapmak isterim.

-Sonbaharda Belarus'a gitmenizi öneririm çünkü dökülen yaprakların arasında oynayan sincaplar insanı neşelendiriyor. Sincapları izlerken kendinizi bir film sahnesinin içinde hayal etmemeniz mümkün değil.

-Eskişehir'de yer alan Sazova Bilim Kültür ve Sanat Parkı'nı görmenizi önerim. Yaşınız kaç olursa olsun bilim bölümünde ilginizi çekecek deneyleri bire bir tecrübe etmeniz söz konusu.

-Harry Potter film serisini izlemenizi öneririm çünkü efektleri, gerçekçiliğiyle Harry Potter'ın harika hikâyesini daha da etkileyici ve sürükleyici hale getiriyor.

-Hepimiz sıcak havalarda serinlemek için denize girmeyi severiz. Bu anlamda ülkemizde de birbirinden kıymetli yerler var. Özellikle Kuşadası Milli Parkı; denizinin berraklığıyla, sahilinin uzunluğu ile görülmeye değer. Ağaçların gölgesinde, sessizlikle dinlendiğiniz bir yer adeta. Bu sırada her an bir yaban domuzu ile karşılaşabilirsiniz.

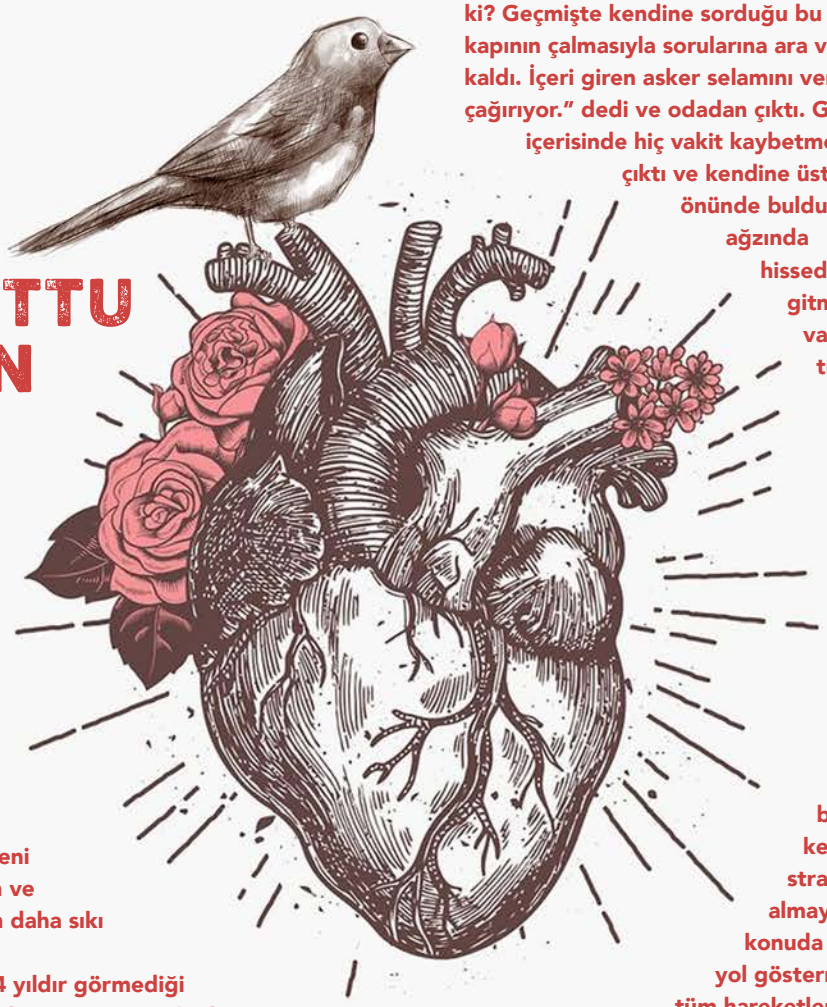

DURU ÖZTÜRK 8/C

“ÖYKÜler”

BİR UMUTTU YAŞATAN İNSANI

Sevgili Teoman,

"Biliyorsun ülkemizi işgalden kurtarmak için 3 yıl önce direnişçilere katılmıştım ama açıkçası kadın olduğum için pek de ciddiye alınmamıştım. Hatta bundan tüm mektuplarımda bahsetmişimdir. Zamanla bana olan güvenleri arttı ve artık 1000 askerden sorumluyum. Bir an önce ülkemizi kurtarıp seni görmek istiyorum. İsteklerimin ve hayallerimin gerçekleşmesi için daha sıkı çalışacağım. Görüşürüz."

Genç kız her zamanki gibi 4 yıldır görmediği arkadaşına mektubunu yazıyordu ama ortam o kadar karışıktı ki arkadaşının adresini kaybetmiş ve uzun zamandır mektuplarını gönderemiyordu. Tüm bu olumsuzluklar onun arkadaşına mektup yazmasına engel olamamıştı. Tek amacı arkadaşını bulabilmek ve ona mektuplarını ulaştırabilmekti. Uzun zamandır süren bu savaşta belki de Teoman hayatta değildi ama kızın inanmak istediği Teoman'ın hayatta olduğuydu. Mektupları gönderememesi arkadaşının öldüğü anlamına gelmiyordu.

4 yıl önce savaş başladığında genç kızın aklında birçok soru vardı. Niçin savaşılıyordu? Niçin halkı savaşta ölüyordu? Savaşta ölmeyen de ya açlıktan ölüyordu ya da bakımsızlıktan. Hem ülkesinin toprakları da verimli değildi, yer altı kaynağı desen hiç yok. Neden bu kadar işgal edebilmek için uğraşıyorlardı ki? Geçmişte kendine sorduğu bu soruları düşünürken kapının çalmasıyla sorularına ara vermek zorunda kaldı. İçeri giren asker selamını vererek "Üsteğmen sizi çağırıyor." dedi ve odadan çıktı. Genç teğmen merak içerisinde hiç vakit kaybetmeden odasından çıktı ve kendine üsteğmenin odasının önünde buldu. Kalbi adeta ağzında atıyormuş gibi hissediyordu. Yolunda gitmeyen bir şey mi vardı? Kapının önünde tüm soğukkanlılığını koruyup odanın kapısını çaldı. "Gel." Komutunu duyduktan sonra odaya girip selamını verdi. "Beni çağırmışsınız komutanım." dedi.

"Duyduğuma göre teğmen sorumlu olduğun askerlerin sana güveni tam ve birçok işgal bölgesini keskin zekan sayesinde stratejik bir şekilde geri almayı başarıyorsun. Bu konuda diğer teğmenlere de yol göstermeni istiyorum. Seni tüm hareketlerinde başarılı kılan bu stratejini anlatır mısın?" diyen komutana karşı genç kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Genç kız:

"Aslında diğer askerlerin yaptığından farklı hiçbir şey yapmıyorum. Sadece bir duygum daha yoğun o da UMUT."

Nazife İlsu TEMİZ 8/A

Bir Rüyanın İnşası

Gerçekleşmesini istediğimiz her şey bir hayal ve soyut düşünce ile başlar. O soyut düşünceler, günden güne hayatımıza, hareketlerimize yansır ve giderek somutlaşmaya başlar. Başlarda çok uzak, çok imkansız hissettiğimiz düşünceler zamanla aslında bizden bir parça olmaya başlamıştır bile. Yakınlığını ılık ılık hissettirir.

Küçük Melis'te de böyle başlamıştı durumlar. Melis'in 7 yaşından beri uçsuz bucaksız gökyüzüne karşı, karşı konulamaz bir ilgisi vardı. Uçakla seyahat etmek en büyük zevklerindendi. Hayali ise o uçağı kullanan olmak. Ailesi her ne kadar bu düşünceye pek olumlu bakmayıp onun fikrini değiştirmek istese de Melis'te değişen sadece yıllar oldu. Hayali, dileği hiçbir zaman değişmedi. Yıllar geçip büyüdükçe anladı ki eğer pilot olursa birçok şeyden fedakarlık etmesi gerekecekti. Melis'i zorlu bir hayat mücadelesi bekliyordu ve en büyük dostu sabır ile çaba olacaktı. Fedakarlıklarının başında da düzenli bir iş hayatı vardı. Yani hiçbir zaman sabah çıkıp akşam düzenli bir saatte dönebildiği bir işi olmayacaktı. Ama bir yandan da diyordu ki "Evim bütün dünyada olacak." Bir gece Avrupa'nın bir şehrinde uykuya dalarken ertesi gün Afrika'nın bilinmeyen, görkemli hayatını görebilecekti. Gökyüzünde olacaktı bir defa, bütün gece uçuş yapıp güneşin dünyaya selamladığı her ana tanıklık edebilecekti. Saat dilimlerinde gezebilecekti, zaman geçmesine rağmen hâlâ uçuşa başladığı saatte kalabilecekti. Kaç kişi yaşayabiliyordu ki bunu?

Zordu, gözü korkmuştu. Gözü korksa ne olurdu ki sanki? Melis idi onun adı, başarırdı. Böyle telkin ediyordu kendini. Melis aradan geçen 23 yılda birçok yıkılmalar, yılmalar, pes etmeye yaklaşımlar yaşadı. Bugün kaptan pilot olarak ilk uçuşunu gerçekleştirecekti. Yüreğinde heyecan, kalbi adeta ağzında. Kelebekler dans ediyor vücudunda. Kokpite doğru ilerlerken hep birazdan yapacağı anonsun ilk söylemlerindeydi adı...

"Merhaba ben Kaptan pilotunuz Melis..."

Ceylin Naz DURMUŞOĞLU 8/C

Bir Günde Dört Mevsim

Karşımdaydı... Ama ne yapacaktım? Nasıl anlatacaktım ona olacakları? Her şey benim suçumdu. Ne olurdu bu mahalleden asla ayrılmak zorunda kalmasaydım, ailemi arkada bırakmasaydım. Annemin gitme sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. Aslında kendimi de suçlayamazdım. Haklıydım, sonuna kadar koşmalıydım hayallerimin peşinden. Sadece keşke olacakları tahmin edebilseydim. Keşke o zamanlar olacakları önceden kestirebilseydim.

Bir kış günüydü. Yurt dışı eğitimimi tamamlamış yurduma geri dönmüştüm. Delice kar yağıyordu. Dışarıda karanlık bir soğuk... Evet, evet bu soğuk bir renk olsaydı; kesin siyah olurdu. Hiç hoşlanmazdım kıştan, tüylerimi diken diken yapardı soğuk. Bu sokakta yürümemin sebebi canımdan çok sevdiğim ailemdi. Ne de çok özlemiştim onları! Özellikle annemin kokusunu... Şimdi onlarla hasret gidermenin zamanı gelmişti. Kapıyı çaldım. Zilin sesini bile özlemiştim. Ben annemin heyecan dolu "Geliyorum." sesini beklerken kapıyı tanımadığım bir adam açtı. İçeride derin bir sessizlik hâkimdi. Bir şey olmuştu, soğumuştu bu ev. Sonrasında kardeşim ağlamaktan şişmiş gözleriyle acı haberi verdi. Annemi kaybetmiştik.

Hissettiğim o acıyla içime bir çığ düştü. Bütün sevincim, hayallerim o çığın altında kaldı. Kendimi nasıl dışarı attım bilmiyorum. Hava ısınmıştı sanki. Ilıktan bir rüzgâr esiyordu. Anlamıştım dışarısının neden ısındığını. Evdeki acının soğuğu dışarıdakini bastırmıştı. Kış değil de kışın habercisiydi mevsim. Çok pişmandım. Keşke gitmeseydim yurtdışına, kalsaydım evimde, dinleseydim annemi, sıcak kollarında ısınsaydım. Keşke ailemle daha fazla zaman geçirebilseymişim. Keşke... Ne çok keşkem varmış. 15 yıl önceki halimle karşılaşmak için nelerimi vermezdim. Sonra dünya durdu sanki geçmişimin verdiği pişmanlıkların ağır yükünü kollarımda hissettim. Kollarımdaki ağır yükle yokuş yukarı çıkıyordum. Tam düzlüğe çıkıp taş köprünün altına geldiğimde geçmişimle karşı karşıya geldim. İkimiz de durduk. Çok gençti, çocuktu, ne kadar da masumdu. Karşımda bana şaşkın gözlerle bakıyordu. Ben ondan daha şaşkındım. Öğrenmiştim böyle şeylerin sadece düşlerde olabileceğini. İşte elime bir fırsat geçmişti, kollarımdaki geçmişin yükünü verebilirdim ona, anlatabilirdim her şeyi. Güzel geçerdi onun hayatı, benim gibi pişmanlıkları olmazdı. Ailesi ile yurdunda kalırdı. Tam kollarımda taşıdığım geçmişi vermek üzereydim ki " İstemem!" dedi. Konuşmaya başlayacaktım ki beni susturdu. Ben geleceğimde kendi kararlarımı almak ve pişmanlıklarımla büyümek istiyorum, dedi. Arkasına bakmadan sessizce gitti. İleride başka bir adam duruyordu. Bu adamla hiç karşılaşmamıştım. Önce tanıyamadım, sonra yaklaştıkça yaşlılığımla karşı karşıya geldiğimi anladım. Çok huzurluydu. İşte tam o an içimde çiçekler açtı, ağaçlar yaprak verdi; toprak, hava, su ısındı. Geleceğimdi yaralarımı saran, devam etmekti ilacım...

Kuşların sesleriyle uyandım. Sanki baharın müjdeliyordu. İki saat olmuştu. Daha bir huzurluydum sanki. Bir şeye kavuşmuş gibi... Kalktım, camdan dışarı baktım. Her yer hâlâ bembeyazdı. Fakat güneş yaz güneşi gibi ışık saçıyordu çevresine. O ışığın üzerinde süzülüyordu artık düşüncelerim. Özgürdüm, arınmıştım pişmanlıklarımdan. Sevincime kavuşmuştum. Bir rüyayla anlamıştım geleceğe umutla bakmanın önemini.

Damla Dalya ÇELİKER 7/A

KIŞ RÜYASI

Güzel bir kış sabahıydı. Uyandığım gibi hemen pencereye koştum. Bu yılın ilk karıydı! Yollar, çatılar bembeyaz olmuştu... En sevdiğim mevsimdi kış. Karın, sokakları halı gibi örtmesine bayılırdım. Her yıl görmek istediğim bir manzaraydı. Bu yıl da görebildiğim için mutluydum.

İçeriden sucuklu yumurta kokusu geliyordu. Mutfağa gittim. Annem yine çok güzel bir sofra kurmuştu. Güzel bir kahvaltı için arayacağınız her şey vardı. Gerçekten ne güzel bir sabahtı.

Yemeğe başlamadan önce annemin de gelmesini bekledim... Gelmiyordu. Annem neredeydi?

"Bakkala gitmiştir herhalde." diye düşündüm, kahvaltımı ettim. Annem hâlâ yoktu. Artık endişelenmeye başlamıştım. Nerede olabilirdi ki? Evi aradım, yoktu. Üstümü giyip dışarı çıktım. Dışarısı çok soğuktu. Bir yandan da kar yağıyordu. Her yer çok sessizdi. Etrafa baktım... Neden kimse yoktu? "Şimdi aklıma geldi, ben uyandığımdan beri saate bakmadım!" diye düşündüm. Belki de çok erken kalkmıştım ama erken kalkmış olamazdım, erken kalkmış olsam sofra hazır olmazdı. Korkmaya başlamıştım. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Sokakta koşmaya başladım, belki birini görürdüm. Ne olduğunu sorardım. Koştum, koştum. Alt sokağa indim, üst sokağa çıktım... Yoktu. Kimse yoktu. Yalnızdım. Koca mahallede bir başımaydım. Hiçbir market açık değildi, hiçbir pencereden ışık gelmiyordu. Daha dün arkadaşlarımla sokakta oynuyor, bakkala gidip yiyecek alıyorduk. Bugün neden bu kadar kasvetliydi?

Eve geri döndüm. Dışarıya çıkan merdivene oturdum. Ağlamaya başlamıştım. Üzülmüştüm çünkü. "Oysaki bugün güzel bir kış günü olacaktı, arkadaşlarımla kar yağmasını bekliyorduk. Beraber kartopu oynayacaktık, kardan adam yapacaktık."...

...Ve bir anda bu kâbus bitti. Odamdaydım. Ama hayır, en son merdivende oturmuyor muydum? Anladım. Bu bir rüyaydı.

Yatağımdaydım ve yeni uyanmıştım. Rüyadan çok etkilenmiştim, bir daha asla yalnız kalmak istemiyordum. Pencereye göz attım. Tıpkı rüyamdaki gibi kar yağmıştı. Hemen aşağı inip annemi kontrol ettim. Mutfaktaydı, kahvaltı hazırlıyordu. Koşup anneme sarıldım. Beraber kahvaltı ettik ve üstümü giyip dışarı çıktım. Dışarısı çok soğuktu. Rüyamla gerçekten aynıydı fakat bu sefer sokak insanla doluydu. Mutlu olmuştum. Çünkü kalabalıktı, çünkü gürültülüydü, çünkü yalnız değildim.

Defne SEÇKİN 7/C

SICAK EKMEK KOKUSU

Günlerden cumartesiydi. İstanbul yeni günün ilk ışıkları ile ısınmaya başlamıştı. Dar sokakların açıldığı bir caddenin küçük bir dairesinde orta halli, iki çocuklu bir aile kahvaltı masasına oturmuşlardı bile.

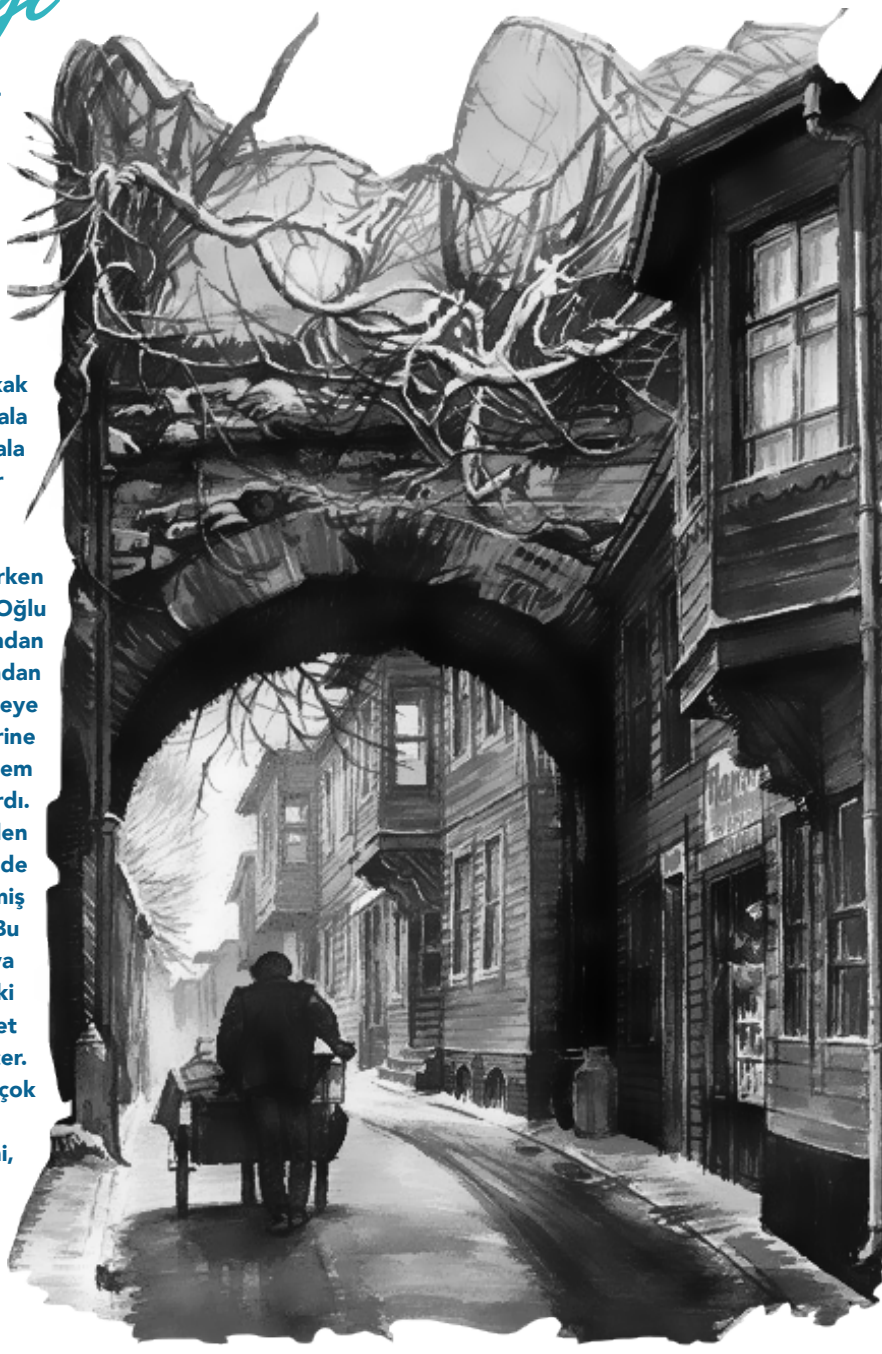
Ailenin tatlı babası Veysel Bey, her zamanki gibi gazetenin ekonomi sayfasını okuyor, bir yandan da çayını yudumluyordu. Ailenin büyük çocuğu Çiçek, sınavı için çıkardığı ders notlarına son bir kez gözden geçiriyordu. Annesi Filiz Hanım da bir yandan çayları koyuyor, bir yandan da kızına artık kahvaltısını bitirmesini söylüyordu. Ev halkının en küçüğü Barış, yemeğini çoktan silip süpürmüş; babasına neden harçlığını arttırması gerektiği konusundaki klasik konuşmasını yapıyordu. Sonra aniden kapı çaldı. Filiz Hanım kapıya baktı. Kapının önünde akrabaları Gülten Hanım ve Selim Bey. Onları hemen içeri buyur etti. Aile eve gelen misafirleri mutlulukla karşıladı. Onları da sofraya oturttular. Veysel Bey, evde fazladan ekmek olmadığını fark etti ve fırına gitti. Fırının etrafını sıcak ekmek kokusu sarmıştı. İnsanı fırına doğru çeken bu kokunun büyüsüne kapılan Veysel Bey içeri tam girecekken kapıda eski kıyafetli, açlıktan kemikleri gözüken bir çocuk gördü. O an içinde fırtınalar koptu. Çocuğun hâline çok üzülmüştü. Ne yapabilirim diye düşünmeye başladı. O sırada fırıncı ekmeğin para üstünü uzattı. O da alıp çocuğun yanına gitti. Ekmeğin bir kısmını çocuğa uzattı. Çocuk, tereddüt etti ama o kadar açtık ki almak zorunda kaldı. Veysel Bey, çocuğa sosyal hizmetlerde çalışan bir görevli olduğunu ve ona yardım etmek istediğini söyledi. Çocuk kabul etti. Veysel Bey'in iş yerine gitmeden önce eve uğrayıp ailesine ve akrabalarına durumdan bahsetti.

Veysel Bey, çocuğu bir yetimhaneye yerleştirdi. Çocuk şimdi çok mutlu. Okula gidiyor ve ileride bir doktor olmanın hayalini kuruyor. Veysel Bey de çocukların hayatlarına dokunmaya devam ediyor.

Deniz FISTIKÇI 7/C

Şehzade Sokağı

Şehzade Sokağı, sabahın ilk saatlerinde beyazlar içinde karşıladı sakinlerini. Geceden bastıran, aralıksız yağan kar beyaz bir örtü gibi baştan başa beyaza bürümüştü Şehzade Sokağı.

Eski evleri ve kırık kaldırımları, beyaz örtünün altında gizlenmişti. Köşedeki evin altındaki bakkal dükkânı yeni kiracısını bekliyordu. Bakkal Ahmet Amca ölünce oğlu Yusuf dükkânı kiraya verdi. Zaten Yusuf Abi'nin demesine bakılırsa bakkal dükkânı pek iş yapmıyordu. Şehzade Sokağı'nın çoğu sakini iki sokak ötedeki Nilüfer Marketten alışveriş yapıyordu. Bakkala gelenler is Ahmet Amca'nın tanıdıkları idi. Bakkala gelenler sadece alışverişe gelmezlerdi. Bir ekmek, bir süt, yarım kilo zeytin yanında Ahmet Amca ile sohbete de gelmiş olurlardı. Ahmet Amca güler yüzlü ve sohbeti çok hoş biriydi. Çocukları çok severdi. Eşini erken yaşta kaybetmişti, oğlunu tek başına büyütmüştü. Oğlu Yusuf'a çok düşkündü. Doğduğu Şehzade Sokağı'ndan öldüğü güne kadar hiçbir yere gitmemişti. Babasından kalan bakkal dükkânını babası ölünce kendi işletmeye başlamıştı. Tam elli yıl Şehzade Sokağı'nın sakinlerine hizmet vermişti. Geçen elli yıl hem Şehzade Sokağı hem de Ahmet Amca'yı değiştirmişti. Beraber yaşlanmışlardı. Sokak boyunca birkaç eski ev ve Osmanlı döneminden kalma bir kemer hâlâ zamana karşı direniyordu. Şehzade Sokağı'nın eski sakinlerinin pek çoğu ya vefat etmiş ya da taşınmışlardı. Eski evlerin çoğu bakımsızdı. Bu yüzden emlakçılar kolay kolay bu eski evleri kiraya veremiyorlardı. Dedemin evi de Şehzade Sokak'taki eski evlerden biri. Babam ve ben onu sık sık ziyaret ediyoruz. Sokak o kadar dar ki bir araba zar zor geçer. O nedenle arkadaşlarla top oynamak, maç yapmak çok rahat ve keyifli Şehzade Sokağı'nda.

Ben çok seviyorum Şehzade Sokağı'nı, eski evlerini, dedemden dinlediğim eski sakinlerinin hikâyelerini. Kim bilir ben büyüyünce o hikâyeler benden de başkalarına aktarılacak. Eski sakinlerin anısına özlem ve sevgiyle...

Yavuz Hasan YILMAZ 7/A

Özlenen Günler

Mevsimlerin zamanında yaşandığı yıllardı. İstanbul sırtlarında yaşayan Ahmet Efendi ve ailesi kış günlerinde eve girmekte zorlanıyorlardı.

İstanbul Üniversitesinde profesör olan Ahmet Efendi çocuklarını okula götürebilmek için her sabah onları ellerinden tutar, aşağı yola kadar indirirdi. Çocuklar da karın vermiş olduğu heyecan ve mutlulukla okula gitmeyi çok severlerdi. Ahmet Efendi, izinli olduğu karlı günlerde evinin penceresinden görünen manzarayı tualine aktarırdı. Sonra çayını büyük bir keyifle yudumlardı ve hayal kurardı. Ne zaman hayali bitse kendini farklı bir diyarda gibi hissederdi ve işine giderdi. Ahmet Efendi küçükken hep profesör olmak ve insanlara yardım etmek isterdi. Çünkü küçükken babası, ona kendi çocuklarına yardım ettiği gibi yardım etmemişti. İşine tutkuyla bağlı olan Ahmet Efendi, çok büyük bir zevkle işine giderdi. İşini tamamladıktan sonra üniversiteden çıkar, arabasına atlar, radyosunu açar ve klasik müzik dinlerdi. Klasik müzik çalarken çok büyük bir heyecan ve hevesle çocuklarını almaya giderdi. Çocuklarını aldıktan sonra onları öper ve eve doğru yolla çıkardı. Ahmet Efendi, çocuklarını öptükten sonra hiçbir zaman aksatmadan hep çocuklar bugün okul nasıldı, diye sorar ve çocuklarıyla sohbet ederdi. Karlı günler çok güzeldi. Kar, Ahmet Efendi'ye ayrı bir zevk verirdi. Sonra eve ulaşınca sevgili eşi Ayşe Hanım'a yemek hazır mı, diye sorardı ve Ayşe Hanım yemek hazır derse çocuklarla direkt yemeğe otururlardı. Fakat bu güzel hayat ve güzel mevsim artık yoktu çünkü mevsimler değişiyordu, mutluluk yoktu, trafik vardı, ses vardı, kar yağmıyordu, hayat çok kötü olmaya başlamıştı, insanlar yaşayan ölü gibiydi. Ahmet Efendi'nin de dolayısıyla keyfi hiç yoktu, hiçbir şey yapası gelmiyordu.

Düşündü, taşındı ve başka ülkeye taşınmaya karar verdi. Taşınacakları ülke karın çok yağdığı kendisine mutlu günlerini hatırlatacağını umduğu İskandinav ülkelerinden biri olacaktı , hiç düşünmeden taşındılar. Mevsimler de normaldi çok mutlulardı. Ahmet Efendi, orada da profesör olarak çalışıyordu. Zaten profesör olduğu için onun için iş bulmak çok zor olmamıştı.

Hayatları çok güzeldi, en büyük hayali ise kendisi gibi çocuklarının da hayallerinin peşinden koştuğunu görmekti.

Onat ÖZEL 7/C

“GEZİ YAZILARI”

Adım Adım İtalya

Sabah saat çok erkendi. Evimizden havalimanına doğru yola koyulmuştuk. Çok heyecanlıydım çünkü İtalya'ya gidiyorduk. Uçağımız kalktıktan aşağı yukarı iki saat sonra Roma'ya inmiştik. İndikten hemen sonra Roma'yı gezmeye koyulduk. İlk olarak Roma'nın şehir merkezine doğru yola koyulmuştuk. Akşamüstü Kolezyum'a gittik, çok etkilenmiştim. Kolezyum'dan sonra akşam yemeği yiyip otele gittik. Sabah Roma'nın kalan kısımlarını gezmeye başladık. Artık üçüncü günde başka bir yere gitme vakti gelmişti. Şimdiki yolumuz Napoli'ydi. İlk olarak Napoli'nin ünlü caddesinde gezmeye başladık, sonra sahilde kısa bir yürüyüş yaptık. Tabii ki Pompei'ye gitmeden olmazdı. Pompei, gerçekten büyük bir şehirdi. İçinde bir sürü o dönemin ileri teknolojileri vardı. Oradan yönümüzü batıya çevirip Floransa'ya gittik. Floransa, küçük bir şehirdi ama tarihi zengindi. Oradan İtalya'nın uzak köylerini gezdik. Sonra Toskana Vadisi'ne gittik. Gerçekten çok güzel bir yerdi. Yeşil ile tarihi evlerin bulunduğu bir yerdi. Orada dünyanın en iyi iki dondurmacısı vardı. Tabii ki ikisini de denemeye karar verdik. Toskana'dan sonra kısa köy gezileri yapıp son durağımız olan Venedik'e gittik. İlk yaptığımız şey kanoya binmekti. Sonra Venedik'in tarihini incelemek için şehri gezmeye koyulduk. Alışveriş yaptık, yemek yedik ve maalesef yolculuğun sonuna geldik. Venedik'te bulunan Marco Polo Havaalanından İstanbul Atatürk Havaalanına doğru yola koyulduk. Her gün pizza yediğim İtalya serüvenimiz sona ermişti. İstanbul'a indiğimizde hava karanlıktı ve hemen eve gidip uyumak istiyordum. Sabah olduğunda oradan aldıklarıma bakmaya koyuldum ve bir serüvenin daha bittiği gerçeğine katlanmak zorundaydım.

Kadir ERDEN 6/A

SİNGAPUR GEZİSİ

Gece 22.00'de kalktık ve hazırlanıp 40 dk. süren bir yolculukla İstanbul Havalimanına vardık. Uçağımız gece 01.35'te idi. On bir saat süren bir yolculukla Singapur Havalimanına iniş yaptık. Taksi ile Radisson Hotele 50 dakikada gittik. Odalarımızı ayarladıktan sonra odamıza gittik. Hemen giyinip kahvaltıya indik. Kahvaltısını hiç beğenmedim çünkü bildiğiniz gibi Singapur, Çin'in yanında bir ülke ve bu yüzden Çin kültürüne çok benziyor. Ben kahvaltıda aç kalmama rağmen yeni yerler keşfedecek olmanın heyecanıyla bütün gün şehir içinde Orchard Road'da gezdik. Burası çok fazla dükkânın olduğu akşamları gidilecek bir yer. Biz orada ilk akşam Hard Rock Cafede yemek yedik ve çok güzeldi. Yemeğimizi yedikten sonra yine otelimize geri döndük.

Bir sonraki sabah her zamanki gibi kahvaltımızı edip Sentosa'ya doğru yol aldık. Oraya vardığımızda ilk önce teleferiğe binip Sentosa'yı yukarıdan izledik. Yere indiğimizde bir alışveriş merkezine girdik, oradan birkaç şey aldıktan sonra alışveriş merkezinin altından metroya bindik ve oranın en güzel yerlerinden biri olan küçük göl kenarına geldik. Burada Meksika restoranına girdik ve acılı yemeklerden tattık. Sonra restoranttan çıktıktan sonra Türk dondurmacı ile karşılaştık. Oradan dondurma aldıktan sonra taksiye binip otele geri döndük.

Bir sonraki sabah, 2.günümüzde kahvaltımızı edip Gardens By The Bay'e gittik. Burası muhteşem bir yerdi. 101 hektarlık alana çiçeklerle kurulmuş mükkemmel bir alandı, bunun yanında Supertree Grove ve Flower Dome'da dolaştık. Orada 1-2 saat yürüdükten sonra Singapur'un en güzel en muhteşem, en yüksek, en iyi yerine gittik. Marina Bay Sands 50 katlı üç binadan oluşuyordu ve üstünde gemi şeklinde yapılmış bir havuzlu oteldi. Buranın tepesine çıkıp ailemle birlikte müthiş manzarayı izledik fakat havuza giremedik, havuz sadece otel misafirleri içindi. Gün bitti ve yine otele geri döndük. Üçüncü güne uyandığımızda kahvaltımızı yaptık ve bu sefer de yolculuğumuz Sentosa'daki bir aqua parkaydı, orada bütün günümüzü geçirdik ve ben harika bir şekilde yandım.

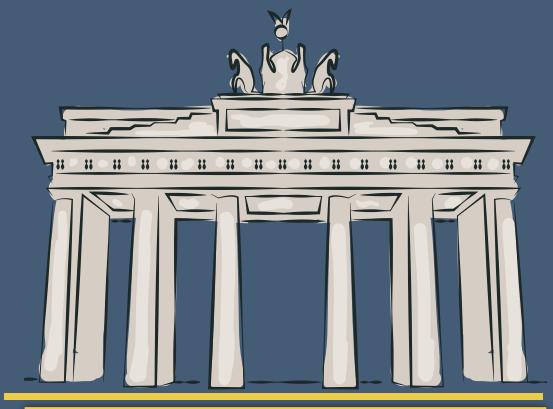
3. günümüzde aqua park dışında bir maceramız olmadı. 4. gün de yine Garden By The Bay'e gittik bu sefer de orada akşamları olan güzel şovu izledik. Şovdan sonra otele geri dönmek için taksi bulamadık ve yarım saatlik bir arayıştan sonra uber çağırıp otele geri döndük. Hemen otelin yanında akşam yemeğimizi yedik ve odamıza gidip uyuduk.

5. günde Marina Bay Sands'in altındaki alışveriş merkezine gittik. Oradan alışveriş yaptıktan sonra oraya bir kaç dakikalık uzaklıkta Art Science Museuma gittik. Burası sanat dolu bir müze ve harika. Bir sonraki gün yolculuğumuz Singapore Universal Studiostu. Burayı ABD'deki Universalle karşılaştıracak olursak Singapur'dakini daha çok beğendim. Daha fazla Roaler Coaster var ve daha eğlenceli, her yerde bir aktivite var. Burada bütün günümüzü geçirdik ve bu sefer akşam yine Orchard Road'a, Hard Rock Cafeye gittik ve yemeklerimizi yedikten sonra her günkü gibi otele gidip yattık.

Bir sonraki gün, 6. günümüzde, Singapore Zooya gittik. Çok fazla hayvan vardı, eğlenceliydi. Orada River Safari ve Butterfly Garden'a da gittik. Son gün Çin'de yılbaşı kutlamasından dolayı China Town'da kutlama vardı ama biz gitmedik çünkü insanlardan duyduğumuz kadarıyla orası çok kalabalık oluyormuş ve çok fazla hırsızlık olayı oluyormuş, pek tavsiye edilmiyor.

Son günümüzde, 7. günde, uçağımız akşam olduğundan kahvaltımızı yapıp otelden ayrıldık. En son bütün teknolojik şeylerin satıldığı bir alışveriş merkezine gittik. Oradan birkaç şey aldıktan sonra Orchard Road'da Apple mağazasına gittik. Burada yeni bir telefon aldık ve havalimanına doğru yol aldık, yaklaşık 30-35 dakikada havalimanındaydık. Tatilim burada bitti. Umarım bu şehri beğenmişsinizdir.

Buğra Efe SUBAŞI 6/A

ALMANYA YOLCUSU KALMASIN

Çocukluğumdan beri en sevdiğim ülkelerden biri olan Almanya'ya gitmek benim hayalimdi. Özellikle arkadaşlarım ile bu kadar eğlenebileceğim bir yere gitmek müthişti. 4. sınıfta okulun düzenlediği bir Almanya-Münih gezisi gördüm. Buna gitmeliydim, hatta birlikte kalacağım arkadaşımı bile ayarlamıştım fakat şartlar ilk zamanlar çok uymamıştı. O kadar üzülmüştüm ki kendimi seneye diye teselli ediyordum. Bir cuma günü annem beni okuldan almaya geldiğinde o zamanlar en çok sevineceğim haberi bana verdi. Almanya'nın en sevdiğim iki şehirden biri olan Münih'e gidebiliyordum. Hemen parayı yatırdık ve Almanya'ya gideceğim gün geldi. O günü dün gibi hatırlıyorum, özellikle annem çok ağlamıştı. Uçağa bindik ve Almanya'ya vardık ilk önce sokakta yürüdük ve bir yerleri gezdik.

Bir oyuncak müzesine girmiştik, orada bir sürü oyuncak vardı. Futbol stadına girdik, oradan bir şeyler satın aldık. İlk gün odada oyun oynayamamıştık; fakat aldığımız atıştırmalıkları yedik. Yanımıza o kadar çok atıştırmalık almıştık ki valiz kilo hakkımı neredeyse geçiyordum. İkinci gün okula gittik ve Türkiye'den getirdiğimiz hediyeleri Alman öğrencilere verdik. Onlar bize okullarını tanıttılar ve en çok ilgimi çeken şey birinci sınıfın en üst katta olmasıydı. Daha sonraki günler yine müzeleri gezdik. Bir gün Alman öğrenciler ile bir oyun alanına gittik fakat bu bizim bildiğimiz oyun alanlarına hiç benzemiyordu, çok doğal bir yerdi. Burada da bir sürü oyun oynadık. O gün de çok güzeldi. Günler yavaş yavaş bitiyordu. Münih'ten ayrılacağıma üzülsem de aileme kavuşacağıma çok seviniyordum.

Uçağa bindik akşam saatlerinde İstanbul'da olmuştuk. İstanbul tepeden muazzam görünüyordu. Ailemi gördüm ve çok mutluydum, dijital ortamda onlarla konuşabiliyordum fakat yan yana olmanın keyfini kimse bana yaşatamazdı ve ayrıca uçakta yaşadığım en komik olay bir adam bizi Alman sanmıştı ve Alman uçağında "İstanbul'u nasıl buldunuz, güzel miydi?" gibi sorular yöneltti, sanırım Türk'üz demeseydik bu soruları epey duyacaktık.

Zeynep Duru TOK 6/A

ÇİZİM KÖŞESİ

Damla AKDENİZ 8/C

ÇANAKKALE

İNAN!

Kükredin Ata'm:
Ben size taarruzu değil,
Ölmeyi emrediyorum diye
Çanakkale geçilmez,
Geçirmeyin diye

Bizleri vatan sevgisi kurtaracak,
Doğacak güneş Çanakkale üstüne.
Göğsümüz iman dolu,
Yürüdük düşman üstüne.

Günler, haftalar geçti.
Savaştı aslanların, direndi.
Kınalı kuzular şehit oldukça
Aktı anaların gözyaşları.

Yılmadı, yorulmadı aslanların.
Gün 18 Mart, yıl 1915...
Çanakkale geçilmez, dedin.
Yedi düveli dize getirdin.

Huzur içinde uyu Ata'm.
Pişman oldu vatanıma göz koyan.
İlelebet dalgalanacak al bayrağımız
Göklerde sonsuza dek, inan!

Mısra Helen TAŞKAN 7/C

“ÖZGÜN DÜŞÜNCE dosyası”

MASKELİ ÇOCUK

Yaklaşık iki yıl önce Uğur'a lösemi tanısı konmuştu. Normalde tedavinin bir buçuk yıl süren ilk aşaması, Uğur için iki yıllık bir süreç olmuştu. Doktorlara göre bu onun soy geçmişinden kaynaklanmaktaydı. Bugün ise doktorların Uğur'a bahsettiği gibi tedavinin ikinci aşaması olan idame tedavisinin bir buçuk yıllık süreci başlayacaktı. Doktorlar, Uğur'un tedavisinin ilk aşaması normalde olması gerekenden fazla sürse de onun bağışıklık durumunu ikinci aşamaya müsait bulmuşlardı. Uğur bu zaman içinde kendisi gibi olan bir sürü çocukla tanışmıştı. Birkaç arkadaş bile edinmişti. Ama bu asla Uğur'a önceden okulda futbol oynarkenki keyfi vermemişti. Ve doktorlara göre fazla kalabalık sınıfların bulunmadığı bir okula gitmesinde artık herhangi bir sakınca yoktu. Tabi birkaç kural yok değildi. Ama yine de artık eskiden olduğu gibi okula gidebilecekti. Anneannesi ve annesi onu eve götürmek için geldiklerinde doktor, annesine bir şeyler söyledikten sonra annesi ona hafifçe gülümseyip yanına geldi. Ona sarıldıktan sonra onun elini tutup anneannesi ile birlikte eve yürümeye başladılar. Uğur annesi ile vakit geçirmeyi çok sever ve bir sıkıntı olduğunda ilk ona giderdi. Bunda babasının eve sadece hafta sonları gelmesinin etkisi olsa da bu annesinin çok iyi bir dinleyici olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Eve yürürken farklı yaşlardan insanlar suratına, sorunlarından dolayı asla onların yapabileceği şeyleri yapamaz, onlar gibi nefes alması bir suçmuşçasına bakıyorlardı. Bunun sebebinin onların aksine küçük yaşta saçı olmaması ve normal insanlara nazaran bir maskeye mahkum kalması olduğunun biliyordu. Fakat buna önceden hazırlık yapmıştı. İki yıllık tedavi süreci boyunca gittiği okulda onun gibi olan arkadaşlarının anlattıklarına göre insanların lösemili çocuklara bakışları farklıymış. O yüzden başkalarının düşüncelerini umursamadan yola devam etti ve güçlü olmaya çalıştı. Ama birkaç kişinin daha ona aynı edayla baktığını görünce içindeki dışlanmışlık hissi üstün geldi ve bir an önce eve varmak için adımlarını hızlandırdı.

Eve geldiklerinde daha girişte pek çok şeyin değiştiğini fark etti. Evdeki pek çok mobilya yerinde yoktu. Metalik gri rengindeki televizyon ve gül desenleri olan yıpranmış koltuk bunlardan birkaçıydı. Ne olduğunu soracaktı ki annesinin telefonda konuştuğunu duydu. Konuşmaları biraz dinledikten sonra annesinin okul kaydı hakkında konuştuğunu anladı. Birkaç cadde ötede ufak tefek bir devlet okulu vardı. Sınıflar fazla kalabalık olmadığı ve okul evlerine yakın olduğu için oraya gitmeye karar verimişlerdi. Aslında annesi ilk aylar onu evde tutmayı planlamış ama çok ısrar etmesi sonucu onu okula göndermeye karar vermişti. Tekrardan okula gitmenin düşüncesi bile içindeki heyecanı coşturmaya yetiyordu. O akşam yarın okula gittiğinde yapacaklarını düşünerek uykuya daldı. Sabah uyandığında yüzünü yıkayıp kahvaltıya oturdu. Doktorun tavsiyesi üzerine kaymaksız süt, yağı azaltılmış peynir ve yumurtasını yedikten sonra kıyafetlerini değiştirmek üzere odasına gitti. Üzerine okul üniformasını giydi ve ayakkabılarını almak için kapıya yöneldi. Tam ayakkabılarını giyecekken annesi onu durdurdu, biraz eğilip elini omzuna koyduktan sonra söze başladı:

-Okulda ne yapmıyoruz, dedi hafif bir tebessümle.

-Maskeyi çıkartmıyoruz, diye cevapladı Uğur maskesini göstererek.

-Evet, maskeyi çıkartmıyoruz ve hareketli oyunlar oynamıyoruz öyle değil mi, dedi tedirginliğini belli etmemeye çalışarak annesi.

-Futbol bile mi yok, dedi hayal kırıklığına uğrayan Uğur.

-Evet, bir tanem futbol bile… Futbol oynamayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama şu anki şartlar bunu gerektiriyor, diye cevapladı annesi ve Uğur'un elini sıkıca tutarak okulun yolunu tuttu.

Annesi Uğur'a okulun kapısına kadar eşlik ettikten sonra onu alnından öptü ve ne yapmaması gerektiğini tekrar hatırlattı. Uğur bunu biraz sinir bozucu bulsa da annesinin bunları onun iyiliği için tembihlediğini düşündü. Okula girdiğinde fazla şaşırtıcı bir şeye rastlamadı. Duvarlar eski okulundakilerden biraz daha alçaktı. Fildişi rengindeki duvarın üzerinde olan açık pembe renkteki yatay çizgi sanki koridorlarla beraber sonsuza kadar uzanıyordu fakat aslında çok da uzun bir koridor değildi. Koridorun sonundaki merdivene doğru yürürken karşısına uzun boylu, siyah saçlı ve kahverengi gözlü bir adam çıktı. Öğretmen olduğunu tahmin ettiği bu adam Uğur'u daha rahat görebilmek için birkaç adım geri çıktıktan sonra konuşmaya başlayacakmış gibi ona baktı. Fakat tam bir şeyler diyecekken fark ettiği bir şey yüzünden duraksadı. Çok kısa bir süreliğine yüzünü buruşturdu ama sonra bunu yaptığına pişman olmuş bir şekilde söze girişti:

-Merhaba…

Uğur bir an adamın ne diyeceği hakkındaki düşüncelerinden sıyrılıp adamın bir karşılık beklediğini anladı.

-Merhaba, diye cevapladı.

-Sen Uğur olmalısın, dün telefonda annenle konuştum ve durumundan haberdarım, dedi adam ve bu açıklama onun için her ne kadar yeterli olsa da teselli edici birkaç söz filan söylemesi gerektiğini hisseti ve devam etti.

-Bu gerçekten zor bir durum fakat senin güçlü olduğunu ve bunu yenebileceğini düşünüyorum, ben ve öğretmenlerin yanındayız, dedi kendinden memnun bir şekilde.

Yaptığı bu konuşmadan müdür olduğunu anladığını adam ile birlikte sınıfa çıktı. Sınıfa girdiğinde daha dokuz on kişi vardı, yine de bakışlarını hemen Uğur'a yönelttiler. Uğur bu seferki bakışların maskeden kaynaklandığını tahmin etti çünkü kafasına bir bandana takmıştı ve saçlarının olmadığı fark edilmiyordu. Sınıfın boş olan köşesindeki bir sıraya oturdu ve dersin başlamasını bekledi. Öğretmen girdiğinde herkes kalkıp öğretmene selam verdi ama öğretmen oralı olmadı. Bu yüzdende Uğur'u fark etmesi biraz zaman aldı. Fark ettiği zaman ise yine herkesin ona baktığı gibi baktı, bu sefer Uğur dışlanmışlık ve yalnızlık hislerinin onu ele geçirdiğini hisseti ve ders sonuna kadar bakışlarını öğretmen dahil herkesten kaçırdı.

Teneffüste sınıftan en son o çıktı ve bahçeye yol aldı. Bahçeye çıktığında dikkatini çeken ilk şey çift kale maç yapan birkaç çocuk oldu. Annesi ona her ne kadar oynayamayacağını söylese de kendini tutamadı. Hem zaten maskesini çıkarmadan oynayacaktı. İzin almak için öğrencilere yaklaşırken biri uzaktan ona durmasını işaret etti. Uğur tam izin almak için konuşacaktı ki durmasını işaret eden çocuk "Hayır! Hayır oynayamazsın." dedi, arkasındaki birkaç çocuk ise sırıtmakla yetindi. Uğur bu zamana kadar pek çok kişinin ona karşı olan kötü bakışlarına maruz kalmıştı. Ama bu çok farklıydı. Ağzına takmış olduğu bir maske yüzünden dışlanıyordu. O an pek çok duyguyu aynı anda yaşıyordu ama bunlardan en ağır basanı tartışmasız üzüntüydü. O an tek yapmak istediği yatağına uzanıp ağlamaktı. Ama onu bile yapamazdı çünkü okulun bitmesini beklemek zorundaydı. Sınıfa gitti ve okulun bitmesini beklemeye başladı. Dersler geçmek bilmiyordu, en sonunda zil çaldı ve okuldan çıktı. Kapıda bekleyen annesinin yanına gitti ve beraber eve doğru yürümeye başladılar. Yolda annesi ona gününün nasıl geçtiği hakkında sorular sorsa da Uğur ağzını açmamakta kararlıydı.

Apartman kapısına geldiklerinde ise okulda ona durmasını işaret eden çocuğu gördü. Orada diğer çocuklarla futbol oynuyordu. Herhalde bisikletle gelmişti. Karşı apartmanın önüne yığılmış birkaç bisiklet görünce bu düşüncesini kafasında onayladı. Normalde şuan tek istediği odasına gitmekti ama bir süre onları seyretmeye karar verdi. Ne kadar eğleniyorlardı; o ise maske yüzünden, bırak oynamayı doğru düzgün nefes bile alamıyordu. Onlarsa özgürce istediklerini yapıyorlardı. Biraz daha onları izleyecekti fakat bir çocuğun ona bakmasından huzursuz oldu ve apartman girdi.

Eve girdiğinde yine bir şeylerin değiştiğini fark etti. Siyah küçük bir kutu şeklindeki bir televizyon "İzle beni!" dercesine orada duruyordu. Ve duvara yaslanmış birkaç kutu maske vardı. Annesine meraklı bir şekilde baktı. Sonuçta hepsi onun için olamazdı, bu saçma olurdu. Annesi de bir açıklama yapma ihtiyacı duymuş olacak ki "Bu maskeler sadece senin için değil." dedi. Hala ona bakan Uğur'u görünce devam etti "Bunları ben, anneannen ve baban da takacak. Haberlerde Türkiye'ye gelen bir virüsten bahsediliyordu. Bazı illerde şimdiden rastlanmış; ayrıca yarın okulunuzun son günüymüş, tüm okullar kapanacak." dedikten sonra annesi Uğur'a televizyonu göstererek onu açmasını söyledi. Televizyonu açtığında ise gördüğü haber kanalındaki herkes maskeliydi, aynı onun gibi.

Sabah okula giderken sokakta gördüğü kimse ona bakmadı. Herkes ağızlarındaki maskelere dünya dışı bir varlıkmış gibi bakıyordu. Okula girdiğinde koridorların yanlarında maske takmış öğrenciler vardı. Uğur merdivene doğru ilerlerken dün tanıştığı müdürü maskeyle didişirken buldu, ağzından çıkarıp ters mi düz mü diye bakıyordu herhalde. İlk ders gayet normal geçmişti. Kimse ona farklıymış gibi bakmamıştı. Teneffüste bahçeye çıktığında ise karşılaştığı manzara daha ilginçti. Dünkü çocukların hepsi banklarda oturmuş birbirlerine tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Mesafeli durmaları gerektiği için futbol oynayamıyorlardı. Ve en önemlisi hiçbiri Uğur'a bakmamıştı, onu farklı bulmamıştı. Onlardan hiçbir farkı yoktu. Onlar bu duruma alışmaya çalışıyorlardı. Uğur ise çoktan alışmıştı.

Eve gittiğinde bugün olanları düşünmek için balkona çıktı ve maskesini çıkarttı. Aşağıya, genelde hep çocuklar tarafından futbol oynanan alana baktı. Kimse yoktu. Çünkü artık onlar da başkalarına yaklaşamazlardı. Karşıdaki apartmanın camına baktığında ise okulda onu durduran arkadaşını gördü. Bir süre arkadaşının gözünün içine baktıktan sonra ona anlayışla gülümsedi.

Barış Efe ERGEN 8/B

BİRDENBİRE

Son 1,5 yılda hayatımız ne kadar olağanın dışına çıktı, değil mi? Oysaki sahip olduğumuz birçok olanak içinde rahatlığımızın kıymetinden habersiz daha güzel ve daha mutlu bir yaşam hayali ile sokaklarda, parklarda, sergilerde ve aile sohbetlerinde iç içe neşe ile sarmaş dolaş vakit geçirir; vaktin nasıl, ne şekilde geçtiğini bile fark etmez daha doğrusu umursamazdık.

1,5 yıl önce her birimizin türlü türlü heyecan dolu planları vardı: haftalık, günlük hatta saatlik... Heyecanla beklediğimiz sevdiklerimiz vardı. Uzun yollardan yolunu gözlediğimiz... Sonra birden bire uzak düştük. Hatta bazılarını hiç göremeyeceğimiz uzak diyarlara hiç gelmemek üzere uğurladık uzaktan! Her şey birden bire oldu... Orhan Veli'nin dediği gibi birden bire tütmeye başladı duman topraktan, filiz birden bire oldu, tomurcuk birden bire, yemiş birden bire oldu, birden bire, birden bire... Her şey birden bire oldu: Yollar, kırlar, kediler, insanlar... Birden bire oldu, her şey birden bire... İnsanlık birden bire fark etti hepsini ancak bu anilik Orhan Veli'nin yaşam sevincini taşımıyordu, başkaydı bu sanki! Hüzün ve ayrılık dolu günlerin insanın yüzüne vuran soğuk esintisiyle doğdu uzaktan uzaktan güneş her sabah...

Sevdiklerimizin kokusu burnumuzda tüterken onları görüp dokunamamanın, o sıcacık ve sevgi dolu gülümseyişleri paylaşamamanın acısı sardı umut dolu yüreğimizi... Bir de hiç tanımadığımız, bilmediğimiz bir yerden gelen hayatta kalma mücadelesinin şaşkınlığı... Hayalleri bir rahat nefes daha alabilmek, sevdiklerini görmeden gitmek istemeyen insanların duygularının rüzgarına kapıldı dünya. Kasırgalar esti. Hatta bütün dünya sarsıldı yüreklerde de artçıları geçmedi... Bir nefeste sağlıklı kalabilme savaşı başladı ve bu savaşta ilk defa tüm dünya sessizce bir anlaşmaya vardı: maske, mesafe ve hijyen... Batı toplumlarına göre yaşantımızda öteden beri gelen hijyen ve saygı mesafesi geleneği ile biz daha şanslıydık yine de.

A! O maskeler yok mu? Nefesinin kıymetini bir hayat boyu düşünmemiş birçok insan ilk defa aldığı nefeste hayat zerreciklerini hissetti tek tek... Geride kaldı sonra o boşa harcanan nefesler. Şimdi ise fark edilir oldu gülerken aldığımız nefes, konuşurken gülen yüzümüzün çevremize yaydığı enerji. Bir de kahkahalarımızın saçtığı mutluluğun önemi... Gülümsemesini maske ardına saklayan insanlar oluverdik birden bire!

Hayatın değeri sanki hiç bu kadar her şeyden ama her şeyden öne geçmemişti şimdiye dek. Haberlerde tartışan politikacılar, savaşan ülkeler vardı hep. Şimdi ise bir maske ile birbirinin nefesini, gülümsemesini korumaya çalışan insanların çabası, haykırışları her yanda.

Son 1,5 yılda sokaktaki insanın, parktaki diğer çocukların, yürüyemeyen yaşlıların halini merak eder olduk. Maskeler yeni zırhımız oldu. Biz artık modern dünyanın maskeli şövalyeleri olduk. Zırhlarımız kendi nefeslerimizi korurken insanımızla savaşmak yerine din, dil, ırk fark etmeksizin birbirimize bağlandık. Cervantes, Don Kişot'a hayat verirken görünmeyenle savaşmayı bugünkü kadar hissetmiş miydi acaba? Yaşam için umudu ve hayalleri olan Don Kişot'lar olarak tüm dünyaya akın ettiğimizi görseydi Cervantes, ne düşünürdü dersiniz? Belki başka hiçbir şey ile mümkün olmayacak bir bağlılık filizlendi dünyamızda.

Orhan Veli'nin yaşama olan farkındalığının sevincini birdenbire yaşamanın coşkusunu keşke birbirimize bu kadar hasret kalmadan anlayabilseydik ve anlayabilseydik gülümsemenin, sarılmanın hatta bir nefesin ne kadar değerli olduğunu... Yel değirmenlerinin rüzgârıyla savaşmak zorunda kalmasaydık zırhlarımızın arasından nefes nefese.

Damla Su KALAYCIOĞLU 6/C

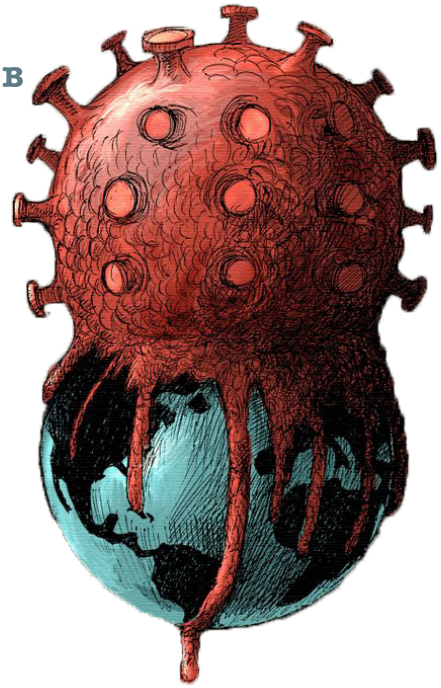
HAYATIN İPLERİ

Sadece bir hayatımız var, ona sahip çıkmak için eğitim, iş ve benzeri birçok şeyde gayret gösteriyoruz. Şimdilerde ise bu sahip çıkış basit bir hareketle yapılıyor, bir maskeyi yüzümüze geçirmek.

Geçtiğimiz yılda hayat çok değişti, tabi ki herkes virüsü suçluyor ama hepsinin suçlusu biziz. Bu karantina dönemi sona erdiğinde bence hayat çok değişmeyecek sadece eksilecek... Tabi ki virüs birçok kişinin ölümüne sebep oldu ama belki de bu virüs sayesinde insanlar aileleriyle yakınlaştı, daha iyi vakit geçirdi. Ölüm kısmı çok acımasız ama çocukların hep telefonda yetişkinlerin hep işte olduğu bir dünyadan geliyoruz... Belki doğa bize müdahale ederek önce aile olmamızı istedi. Mesela ben ailemle çok iyi vakit geçirdim. Aslında söylemek istediğim biz her şeyi irademizle iyileştiririz ya da kötüleştiririz. Aslında hayat beni zorluyor diyen kişiler kendilerini bu şekilde inandırdıkları için öyle düşünüyorlar yoksa her şey bizim elimizde hayatımızı ya biz değiştireceğiz ya da hiç değişmeyecek. Şöyle bir söz duymuştum " Bir iple salıncak da kurabilirsin, intihar da edebilirsin hayatın ipleri senin elinde."Bence çok anlamlı bir söz keşke anlayıp uygulayabilse... Bu hayattan zevk almak istiyorsak o istek duygusunu harekete geçirmemiz gerekir. Virüs gidince sadece ilk aşama bitmiş olacak diğer aşamalar bizim elimizde yani sorumlu olduğumuz bir durumda suçu başka şeylere yüklememeliyiz. Sorumluluğu üstlenip gereken her şeyi yerine getirmeliyiz. Virüsü suçlayıp hayatım neden bu kadar kötü diye yakınmamalıyız.

Bir maske bir nefesi koruyorsa biz de bir farkındalıkla hayatımızı kurtarmalıyız. Aslında her şey gözümüzün önünde, biz sadece kolaya kaçıyoruz ...

Ekin TEKEOĞLU 8/B

ELİMİZDEKİ NEFES

Yaşam sonu olmayan bir döngüdür. Tıpkı dünyamız gibi döner durur. Kuşların yaptığı göç gibidir mesela, her zaman kendini tekrarlar. Bizler de o kuşlardan her biriyiz aslında. Hepimiz yaşam denen döngünün çocuklarıyız, bu büyük döngünün içinde saklıyız. Döngünün içindeki kimi kuşların göçlerinin sonu, kimilerinin hikâyelerinin başlangıcıdır. Tıpkı biz insanlar gibi. Bizler, çocuklarımız, torunlarımız, torunlarımızın çocukları…

Sanırım bu da benim göçümün sonuydu. Başkalarının hikâyelerine gelmişti sıra. Hayal meyal olsa da bir örümcek gördüğümü hatırlıyorum. Evimin duvarından hastane duvarına ağını örüyordu. Bir an kendimi o incecik ağın içinde buldum. Hani örümcek ağı çelikten bile sağlam derler ya işte ben de o ağın gücünü tam göğsümde hissettim. Sonra örümcek, ağın üzerinde yürümeye başladı. Hastane duvarına doğru ilerliyordu. Seslenmeye çalıştım. "Dur!" diyecektim… Neden sıcacık evini, odasını, mutlu ailesini, arkadaşlarını bırakıp soğuk hastane odasına doğru ilerliyordu? Neden kendi başına çorap örüyordu? Haberi yok muydu olacaklardan?

Artık o örümceğin ben olduğunu anlamıştım. O an bir dakikalığına kendime gelmişim. Ayık olarak nefes alamadığımı anladığım ilk andı sanırım. İşte tam o an, nefes alamadığımı anladığım an, anlam veremediğim bir fırtına koptu içimde. Önce bir şimşek çaktı, ışığıyla doldu gözlerim. Sonra gök gürüldediği anda sessiz bir ses haykırdı. İnsanın içinin kan ağlaması buydu herhalde. Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece yanağımdan sessiz, usulca akan gözyaşlarım konuştu; ben dinledim.

Anlamıştım nefesin önemini. "Ama onca insan arasından neden ben, neden ben bu hastalığın pençesine yakalandım?" diyemiyordum artık. Benim hatamdı, kimseyi suçlayamazdım. İnanmamıştım, hiç inanmamıştım… Bir bez parçası mı beni koruyacak diye düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmışım. Şu an yerinde olmak istediğim insanları koruyordu maske. Bir dakikanın ardından beynimde susmayan düşüncelerle birlikte yine uykuya dalmışım. Rüya ve gerçekler arasında gidip gelirken uzaklardan bana doğru yaklaşan bir ayak sesi duydum. Sonra saçlarımın arasında bir elin sıcaklığını hissettim. Kokusunu özlediğim annemin miydi, şefkatini özlediğim babamın mıydı o el? Yoksa sıcak bir dost eli miydi? Uyanınca o elin beni kurtaran kahramanım -doktorum- olduğunu anladım. Doktorum uykudayken "Bir maske, bir nefes" diye sayıkladığımı söyledi. Şaşırmamıştım. Doktoruma "Eksik söylemişim. Bir maske; bir nefes, binlerce can, milyonlarca yaşam, sevdiklerimize kavuşmaktır." dedim.

Bu hastalık benim göçümün sonu değildi! İşte bunu da bir nefesle anladım. Bu dünyadaki her göçün bir sonunun olduğu kaçınılmaz bir gerçek. Fakat bu sonu bizler kendi ellerimizle hazırlarız, göçümüzün kaderini değiştirmek de bizlerin elindedir.

Damla Dalya ÇELİKER 7/A

ÖĞRENDİK Mİ?

Merhaba. Ben EYMEN. 10 yaşındayım. Türkçe öğretmenim Ecem Öğretmen bir kompozisyon yarışması olduğunu söyleyince çok heyecanlandım. Çünkü; konusu tam da dünyada ve ülkemizde yaşadığımız zor günlerin gündemine uygun. "Bir Maske Bir Nefes". Evet! Pandemi, Covid-19, korona… Ne kadar aşina olduk değil mi bu terimlere?

Bu zor süreçte yaşadıklarımız aslında sanki bir rüya. Sizce de öyle değil mi? Benim dayım Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde yoğun bakım pandemi profesörü. Bu virüs hayatımıza girdiğinde dayım: "Bu bir viral savaş." demişti. Viral savaş ne olabilirdi, ne kadar korkutucu olabilirdi ki diye düşünmüştüm ama pek anlayamamıştım tedirginliğinin nedenini. Günler, haftalar, aylar geçtikçe ne demek istediğini anladım. Dayımın Cerrahpaşa yoğun bakım belgesellerini izledikçe bir maske ile nefesin ne kadar değerli olduğunu, oksijensiz kalmanın ne kadar güç olduğunu anladım. Nefes alamadıkları için insanlar ölümle baş başa kaldı. Aslında o kadar da zor değildi sadece maske, hijyen, mesafe kurallarına dikkat etseler nefes alabilmeleri için boğazlarından delik açılmak zorunda kalınmayacaktı. Dayım söylemişti ki: "Nefesi daralan, nefes alamayan insanları yakından gördüğünüzde bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlarsınız." diye. Dayımı televizyonda Hastane Korona programında izledim defalarca; üzerinde tulum, üst üste maske, koruyucu gözlük, eldiven ve bone takarak covid 19 hastasını entübe ediyordu. Hasta ile arasında o kadar az mesafe vardı ki hiç korkmuyordu. Tek istedikleri hastalara rahat nefes almalarını sağlamaktı. İzlerken gözlerim doldu ve çok üzüldüm. O hastayı ve onlar gibisini kurtarmak için uğraşması, hasta yakınlarının üzülmesi, ağlaması çok üzücüydü.

Keşke o belgeselleri herkes izlemiş olsaydı belki o zaman anlarlardı nefesin hayatımız için ne kadar önemli olduğunu. Korona virüs, herkese dersler verdi bence. Çoğu insan sevdiklerini kaybetti. Basit bir maske ve mesafe, hijyen bizi koruyacak bunu öğrendik. Yaşamın değerli olduğunu öğrendik. Salgında uzaktan çalışmayı öğrendik, sabahları erken uyanıp okula gidiyor gibi bilgisayarda öğretmenlerimizle sınıftaymış gibi konular öğrendik. Okulumuzun, öğretmenlerimizin, arkadaşlarımızın değerini ve önemini öğrendik.

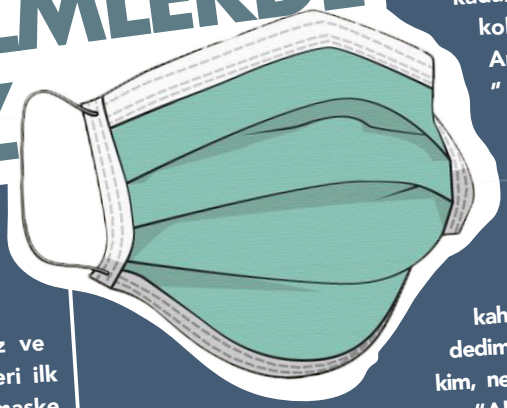
Ben, yüz yüze eğitimi çok özledim. Arkadaşlarımla bahçede koşmayı, paylaşmayı, öğretmenlerimizin gözlerinin içine bakarak öğrenmeyi, onlara sarılmayı istiyorum. Yasaklar, evde kalmak, okula gidememek, öğretmenlerimizi yakından görememek, arkadaşlarımla oynayamamak, akrabalarımızla görüşememek, çantalarımıza yedek maske koymak ve sürekli dezenfektan ile dolaşmak beni çok yordu. Küçüğüm ama o kadar büyük şeyler yaşıyoruz ki nefes alıp vermenin ne kadar değerli olduğunu anlamayı öğrendim ben. Tek güzel olan hepimiz evlerdeyken doğa nefes aldı. Kuşlar, denizler, balıklar, ağaçlar, hava nefes aldı.

Sonuç olarak, korona virüs hafife alınmamalı. Nefes alıp vermenin, sevdiklerimizle birlikte olmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendik mi gerçekten? Büyükler maskelerini takmaya önem verirse hem kendi nefeslerini hem de sevdiklerini korurlar ve bizlerde okullarımıza gidebiliriz.

Eymen ALBAYRAK 5/A

MASKE SADECE ÇİZGİ FİLMLERDE OLMAZ

Maskeler hep çizgi filmlerde oluyordu. Ablamla izlediğimiz çizgi filmlerden birçok maskeli kahraman öğrendim. Batman, Süperman, Örümcek Adam, Ninja Kaplumbağalar gibi kahramanları biliyorum. Sokakta oynarken biz de kendimize maske yapıp kahraman oluyorduk. Her şey çok güzeldi. Bir gün annem yarın sabah okul yok, dedi. Çok üzüldüm çünkü okulda arkadaşlarımla yeni bir oyun oynamak için plan yapmıştık. Belki yine bir maskeli kahraman olacaktım. Anneme: "Ben gitmek istiyorum, neden okula gitmiyoruz?" diye sordum. O gün ilk defa korona virüs adını duydum.

Korona virüs bir hastalık adıymış. Bu hastalık herkese hemen bulaşıyormuş. Hepimizin evde kalması ve dışarıya çıkmaması gerekiyormuş. Bu hastalık bazı insanları çok kötü yapıyormuş. Hasta olmak istemiyordum ama arkadaşlarım ile oyun oynamayı çok istiyordum. Annemе, arkadaşlarım bize gelsinler ve evde oynayalım, dedim. Annem, onların anneleri de izin vermez çünkü bu hastalık insanlara çok zarar veriyor, dedi. O günden sonra hep evin içinde yaşamaya başladık. Annem, babam, ablam ya da abim dışarıya çıkmak için yüzlerine maske takıyorlardı. Bu maskeleri çizgi filmdeki kahramanları gibi gözlerine değil ağız ve burunlarını kapatmak için takıyorlardı. Böyle maskeleri ilk defa gördüm ve bana çok eğlenceli geldi. Ben de maske takıp dışarıya çıkmak istiyordum. Dışarıda kahraman gibi gezecektim ve kimse beni tanıyamayacaktı. Ablam bir gün dışarı çıkarken ben de seninle gelmek istiyorum, beraber dışarıda Ninja Kaplumbağa oynarız, hem bu defa maskemiz de var dedim. Ablam bana, seninle bahçede birkaç dakika duracağız ama bu maskeyi hiç çıkarmak yok tamam mı? diye sordu. Kabul ettim. Ablam, kutudan bir maske alıp bana taktı ve beraber bahçeye çıktık. Bir süre sonra maskenin içinde rahatsız oldum ve çıkarmak istedim. Ablam kesinlikle kabul etmiyordu. Eve girersek çıkarabilirsin, dedi. Dışarıda durmak istiyordum, hava çok güzeldi ama maske beni çok rahatsız ediyordu. İstemeyerek eve girdim ve maskeyi çıkarıp ağlamaya başladım. Ablama bağırdım. "Senin yüzünden nefes alamadım. Neden maskeyi çıkartmama izin verdin", diye kızdım. Ablam: "Seni çok seviyorum ve sana bir şey olmasını istemiyorum bu sebeple maskeyi çıkarmana izin vermedim. Bu hastalık insanlara çok zarar veriyor. İnsanlar dışarıda maske ile dolaşıyor. Herkes birbirinden uzak duruyor çünkü kimse hasta olmak istemiyor." dedi. Sonra ablam: "Bana bir şey olsa sen üzülmez misin?" diye sordu. Ben de çok üzülürüm ve ağlarım, dedim. Ablam, ben de ağlarım, dedi. Ablam bana: "Beni üzmek ister misin?" diye sordu. Ablamı hiç üzmek istemem. O benim ikinci annem. Bana hep yardım eder. Hep yanımda olur. Asla beni yalnız bırakmaz. Seni hiç üzmek istemem, sen ağlarsan ben de ağlarım, dedim. Sonra bana sarılıp beni öptü. Ama ben bir şeyi merak ediyordum. Ben birkaç dakika maske ile nefes almakta zorlandım. Ablam, benim isteklerimi almak için dışarıya çıkınca o maske ile nasıl nefes alıyordu? Ablama: "Dışarıda maske ile sen nasıl nefes alıyorsun? Biz oyun oynarken sıkılınca maskelerimizi çıkarıyoruz ama sen bana izin vermedin." dedim. Ablam, hasta olmamak için takmak zorundayım, dedi. Bir kişinin dışarıya çıkıp bizim için bir şeyler alması lazım, dedi. Hem doktorlar hep maske takıyorlar biliyor musun? diye söyledi. Onlar, hep virüsten hasta olmuş kişilere bakıyorlar, dedi. Çok şaşırmıştım. O, maske ile saatlerce durma düşüncesi beni korkutmuştu. Ablama, ben büyüyünce ağabey olacağım ama doktor olmayacağım, dedim. Ablam, çok güldü. Tamam canım, abi olacaksın ve doktor olmayacaksın, dedi. Sonra ablam, benim şimdi çıkmam lazım, dedi ve markete gitti. O gün ablam marketten gelene kadar kapının yakınında koltukta onu bekledim. Annem yanıma geldi: " Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Kahramanımı bekliyorum, dedim. Annem bana baktı ve "Kimi bekliyorsun?" diye sordu. Tekrar kahramanımı bekliyorum, dedim. Annem: "Kahramanın kim, nerede şimdi?" dedi. Ben: "Ablam şimdi markete gitti. Bizim için yiyecek alıyor, merak etme maskesini taktı. O, hasta olmayacak ama belki nefesi az kalabilir. Bu yüzden onu kapının önünde bekliyorum. Nefesi az kalırsa ona biraz benim nefesimden vereceğim." dedim. Ablam benim maskesiz kahramanımdı. Hasta olmaması ve hep yanımda olması için o maskeyi takması gerekiyordu. Maske ile yaşamak çok zor bunu ablam sayesinde öğrendim ama ablamsız yaşamak çok daha zor.

Sonuç olarak; sevdiğimiz insanların hep yanımızda olması için maske takmaya hepimiz mecburuz. Şimdi, maskelerin sadece çizgi film kahramanlarında olmadığını biliyorum.

Ömer ŞANLI 5/A

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU LİSESİ
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No. 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul
0 212 886 88 40
e-mail: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

ALKEV Özel Okulları

Deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz